ROMAN FINALIST AL PREMIULUI BOOKER

Percival Everett

Copacii

virtual project

LITERA

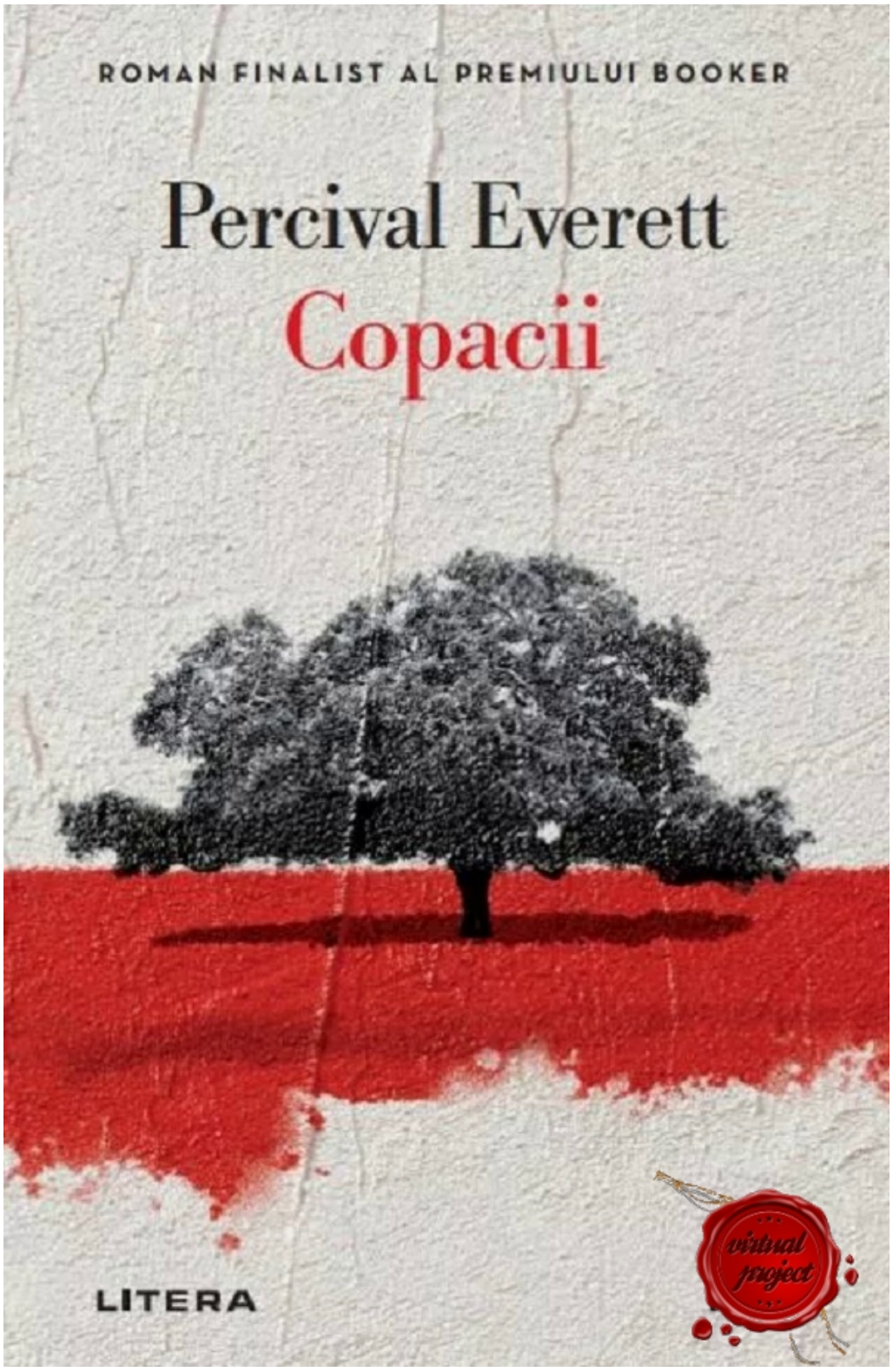

Percival Everett

COPACII

Original: *The Trees (2021)*

Traducere de Bogdan Perdivară

virtual-project.eu

LITERA®

2023

Pentru Steve, Katie, Marisa, Caroline, Anitra și Fiona

„Arta războiului este mai degrabă simplă. Descoperi unde îți este inamicul. Ajungi la el cât de repede poți. Îl izbești cât de tare poți, de câte ori poți și te ții necontenit în mișcare.“

U.S. GRANT

1

Parale, Mississippi, arată exact cum sună. Agățat de localitate în acea persistentă tradiție sudică a ironiei, la care se adaugă la fel de tradiționala tinichea în coadă a neștiinței, numele se face parcă nițel trist, o pecete a ignoranței țanțoșe ce-ar putea, până la urmă, să fie primită cu brațele deschise, de vreme ce, hai să recunoaștem, de pierit n-o să piară.

Lângă Parale era o zonă ce-ar fi putut fi considerată, cu îngăduință, o suburbie, poate chiar un cartier, o adunătură nu tocmai măruntă de reședințe placate cu panouri de PVC, locuințe cu un etaj și case-vagon numită neoficial Mărunțiș. Într-una dintre curțile dosnice, cu iarbă muribundă, împrejurul marginilor fărâmițate ale unei piscine goale, abandonate, construită deasupra nivelului solului și împodobită cu sirene spălăcite, se desfășura o mică reuniune de familie. Întrunirea nu era nici festivă și nici specială, ci una obișnuită.

Se aflau acasă la Wheat Bryant și la soția lui, Charlene. Wheat șoma, era tot timpul, neîntrerupt, constant între slujbe. Charlene, una-două, se apuca să arate că vorba asta, *între*, duce de obicei cu gândul la ceva aflat la ambele capete, la două lucruri sau destinații, și că Wheat avusese o singură slujbă toată viața lui, așa că era între nimic și nimic. Charlene lucra ca recepționeră la Parale Înlocuiri Tractoare Proprietar J. Edgar Price (numele oficial al firmei, fără virgule), atât în vânzări, cât și pe partea de service, deși afacerea nu înlocuise în ultimul timp prea multe tractoare, ba nici nu reparase cine știe ce. Erau vremuri grele pentru Parale și împrejurimi. Charlene purta mereu o bluză galbenă cu spatele gol, de aceeași nuanță cu părul vopsit și tapat, și făcea asta doar fiindcă îl scotea pe Wheat din pepeni. Wheat bea doză după doză de bere Falstaff și își aprindea una de la alta țigări marca Virginia Slims, pretinzându-se unul dintre tipii ăia feminiști pe chestia asta, spunându-le copiilor că pileala e necesară ca să-i țină burdihanul la nivelul optim de balonare și că pufăitul țigărilor e important pentru bunul curs al digestiei.

Când ieșea pe afară, mama lui Wheat, Buni Carolyn sau Buni C, se preumbla într-o mașinuță electrică din cele cu cauciucuri late de la Sam's Club; fusese, ce mai încolo-încoace, împrumutată pe termen nelimitat de la

Sam's Club din Greenwood. Mașinuța de golf era roșie, cu litere albe care alcătuiau inscripția *am's Clu.* Motorașul electric trudit emitea un zbârnâit neîntrerupt care făcea din conversația cu bătrâna o întreprindere mai degrabă dificilă.

Buni C era mereu un picuț tristă. Și de ce să nu fie: îl avea pe Wheat drept fiu. Charlene o detesta aproape la fel de mult pe cât îl ura pe Wheat, însă n-o arăta niciodată; era totuși femeie în etate, și în sud vârstnicii sunt respectați. Cei patru nepoți ai ei, de la trei la zece ani, nu semănau mai deloc unii cu alții, cu toate că n-ar fi putut fi de altundeva ori ai altcuiva. Îi spuneau pe numele mic tatălui, iar mama și-o strigau Pițipoancă Aurie, apelativul folosit de Charlene când trăncănea la stația radio cu camionagiii, noaptea târziu după ce familia se ducea la culcare și ocazional când gătea.

Pălăvrăgelile astea radioamatoristice îl scoteau din țâțâni pe Wheat, în parte fiindcă îi aduceau aminte de singurul loc de muncă pe care-l avusese vreodată: condusul unei furgonete cu fructe și legume pentru lanțul de magazine alimentare Piggly Wiggly. Postul și-l pierduse când îl furase somnul la un moment dat și ieșise de pe Podul Tallahatchie cu camioneta. Nu de tot, însă cabina se bălăngănise peste râul Little Tallahatchie ceasuri multe până să-l salveze careva. În cele din urmă îl culeseseră în cupa unui excavator adus din Leflore. Și-ar fi putut păstra locul de muncă, cine știe, dacă furgoneta n-ar fi rezistat pe muchie de cuțit, dacă ar fi plonjat simplu și rapid, imediat și anticlimactic de pe pod, în râul gloduros de dedesubt. Însă așa se potriviseră lucrurile, că povestea avusese timp berechet să se umfle și să apară la CNN, la Fox și pe YouTube, repetată tot la douăsprezece minute și ajunsă virală. Imaginea care pusese capac fusese un cadru cu vreo patruzeci de doze goale de bere Falstaff răsturnându-se din cabină și căzând ploaie în curentul de sub pod. Nici chiar asta n-ar fi fost peste măsură de rău dacă Wheat n-ar fi avut, la descinderea printre dinții cupei, o doză de bere încleștată în pumnul gras.

La reuniune era prezent și băiatul cel mai mic al fratelui lui Buni C, Junior Junior. Părintelui său, J.W. Milam, i se spunea Junior, așa că fiul rămăsese Junior Junior, niciodată J. Junior, niciodată Junior J., niciodată J.J., ci Junior Junior. Tătâne-său, numit Doar Junior după nașterea fiului, pierise de la „cancer d-ăla", cum îi spunea, vreo zece ani mai târziu, Buni C. Plecase dintre cei vii la nici o lună după Roy, bărbatul ei și tatăl lui Wheat. Femeii i se părea cumva important că muriseră amândoi de aceeași chestie.

— Buni C, nu ți-i cald cu pălăria aia de tot râsu'? a zbierat Charlene la bătrână, acoperind zumzetul mașinuței.

— Ce zici colea?

— Că, adică, pălăria aia nici nu-i de pai. Zici că-i o prelată de vinil sau pe-acolo. Și nu-i găuri pe un' să răsufle.

— Cum?

— Nu te-aude, Pițipoancă Aurie, a spus băiatul ei de zece ani. N-aude nimica. Îi surdă ca o ciubotă.

— Lăsați-o în pace pe mămica, a zis Wheat râzând pe înfundate.

Era cu putință să fi râs pe înfundate. Cine-ar fi putut spune? Gura îi era sucită într-un rânjet șui, permanent. Mulți credeau că suferise un atac cerebral minor luna trecută, când băgase în el costițe ca spartul.

— Iară poartă pălăria aia care-i încinge creierul, a zis Charlene. Are să se-mbolnăvească.

— Și ce? Ei nu-i pasă. Ție ce naiba-ți pasă, apropo? a spus Wheat.

Junior Junior a înșurubat la loc capacul pe sticla băgată într-o pungă de hârtie și a rostit:

— De ce căcat n-aveți și voi apă-n piscină, colea?

— A naibii drăcie scapă, l-a lămurit Wheat. I-o fisură-n perete, pe marginea unde-a căzut lată-ntr-o dungă Mavis Fell, cu ditai curu'. Nici măcar nu se ducea să-noate, a trecut numa' și-a picat peste.

— Da' cum de-a reușit să cadă așa?

— Îi grasă, asta-i, Junior Junior, a zis Charlene. Greutatea se apleacă-ntr-o parte și-n partea aia tre' să se ducă. Gravitație. Știe Wheat ce și cum. Așa-i că, Wheat? Știi tot ce-i de știut despre gravitație.

— Du-te-n mă-ta, a replicat Wheat.

— Nu accept genu' ăsta de vorbe pe lângă nepoței, a zis Buni C.

— Și cum mama dracului de-a auzit? s-a minunat Charlene. Zbierete n-aude, asta aude.

— Am io auz destul, a bombănit bătrâna. Așa-i că, Lulabelle?

— Păi, cum nu, a zis fata, care suise în poala bunicii. Auzi câte-n lună și-n stele. Nu, Buni C? Mai că ești c-un picior în groapă, da' de auzit auzi nevoie mare. Zic io bine, Buni C?

— Așa-i, păpușică.

— Așa, și ce-o să faceți cu bazinu'? a stăruit Junior Junior.

— De ce? a întrebat Wheat. Vrei să-l cumperi? Ți-l vând cât ai zice pește. Fă-mi o ofertă.

— Mi-ar încăpea ceva porci în țarcul ista. Doar fundu' să-l scot și să bag colo porcii.

— Ia-mi-l de pe cap, a zis Wheat.

— Aș putea să aduc porcii colea. Mai ușor mi-ar fi așa, nu crezi?

Wheat a scuturat din cap.

— Da' după aia o să-ți mirosim ție scroafele. N-am chef să-ți miros scroafele.

— Ei, hai, iote ce frumos e aranjat și pregătit aicea. Ar' să fie mult de muncit cu mutatu'. Junior Junior și-a aprins un trabuc verde, sfrijit. Îți rămâne și ție un porc. Ce părere ai?

— Nu-mi trebuie nici un căcat de porc, a răspuns Wheat.

— Gurița! a răcnit Buni C.

— Dacă vreau șuncă, mă duc la prăvălie, a urmat Wheat.

— Și-o cumperi pe banii mei, a intervenit Charlene. Adă porcii-ncoace, Junior Junior, da' vreau să-mi rămâie doi, din ăi barosani, și să-i măcelărești tu.

— S-a făcut.

Wheat n-a mai scos o vorbă. S-a dus mai încolo, ca s-o ajute pe cea de trei ani să se urce în mașinuța roz de plastic.

Buni C privea pierdută în gol. Charlene s-a oprit un minut s-o studieze.

— Buni C, ți-i bine?

Bătrâna nu a răspuns.

— Buni C?

— Ce-i cu ea? a întrebat Junior Junior, aplecându-se într-acolo. Un atac de dambla ori ceva?

Buni C i-a făcut să tresară.

— Da' de unde, barabulă cu grai ce ești, n-am io nici o dambla. Mă jur, nu mai poate omu' să stea și să cujete la viață pe-aicea fără să vină vrun nepricopsit s-acuze c-a făcut atac. N-ai făcut cumva *tu* un atac? Că la tine se văz simptome.

— Da' ce te-nfoi așa? a mormăit Junior Junior. Charlene s-a holbat la tine prima.

— Lasă-l pe el, a zis Charlene. La ce te gândeai colo, Buni C?

Buni C și-a aruncat iarăși privirea departe.

— La ceva ce-aș vrea să nu fi făcut io. La minciuna care le-am spus-o cu atâta amar de vreme în urmă, despre băiatu' ăla, negroteiu'.

— Doamne sfinte, a făcut Charlene. Iarăși s-a pornit cu asta.

— I-am făcut bucata lu' cioara a mică. Cum se zice la cartea sfântă, ce-ai făcut ți se-ntoarce însutit.

— Ce carte sfântă-i aia? a întrebat Charlene. *Arme și Muniții?*

— Nu, îi Biblia, păgâno.

Peste curte s-a lăsat tăcerea. Bătrâna și-a urmat vorba.

— N-am zis că mi-a zis el mie ceva, da' Bob și J.W. o ținut-o langa că mi-a zis și le-am făcut pe plac. Doamne, tare bine era să n-o fi făcut. J.W. îi ura din rărunchi pe negrotei.

— Lasă, că-s trecute toate de-acu', Buni C. Potolește-te, hai. Nimica n-ar' să schimbe ce-a fost odată. Nu-l poț' aduce 'napoi pe băiat.

2

Ajutorul de șerif Delroy Digby își conducea mașina de patrulă Crown Victoria, veche de doisprezece ani, peste podul Tallahatchie când a primit un apel să se îndrepte spre Mărunțiș. A oprit în bătătura lui Junior Junior Milam și a văzut-o pe nevastă-sa, Daisy, vânzolindu-se și bocind, fluturându-și brațele ca o nebună. Delroy ieșise cu Daisy pentru scurt timp în liceu, dar încetase când ea, la un moment dat, îl mușcase de limbă. Se înrolase în armată, devenind furier în serviciul de intendență. La înapoierea în Mississippi o găsise pe Daisy gata măritată cu Junior Junior și însărcinată cu al patrulea copil. Copilul acesta îl avea acum agățat la șold pe când se vântura de colo-colo, iar ceilalți trei stăteau ca niște zombi pe prima treaptă a verandei.

— Care-i treaba, Daisy? a întrebat Delroy.

Daisy s-a oprit din fluturat brațele și l-a privit lung. Avea fața boțită de plâns, ochii roșii și înfundați în orbite.

— Ce-i? Ce-ai pățit, Daisy? a îmboldit-o Delroy.

— În odaia cea mai din dos. Îi Junior Junior. Doamne sfinte, crez că-i mort, a zis în șoaptă, ca să n-o audă odraslele. Musai că-i mort. Numa' ce ne-am întors de la talciocu' ăl mare, din parcarea de la Sam's Club. Copchiii n-o văzut nimica. Doamne sfinte, îi de toată groaza.

— OK, Daisy. Rămâi aici.

— Mai îi ceva colo-n spate, a adăugat femeia.

Delroy a dus mâna la pistol.

— Ce?

— Careva. Și ăla-i mort. Musai că-i mort. Da, îi mort ca toți morții. Tre' să fie. Ai să vezi.

Delroy era nedumerit acum și cam speriat. La slujbă nu făcea decât să numere suluri de hârtie igienică. S-a întors la mașină și a pus mâna pe stație.

— Hattie, aici Delroy. Am ajuns la Junior Milam acasă și crez c-o să fie nevoie de ceva întăriri.

— Brady nu-i departe. Îl trimit încolo.

— Mulțam fain, Hattie, săru' mâna. Zi-i că-s în spatele casei.

A lăsat din mână stația de emisie-recepție și s-a întors la Daisy.

— Mă duc s-arunc și io o privire. Să-l trimiți încoace în spate pe Brady, când apare.

— Odaia-i chiar lângă bucătărie. Delroy, a zis ea lăsându-și blând o palmă peste brațul lui, știi, mereu mi-a plăcut de tine când eram la liceu. N-am vrut să te mușc de limbă, îmi pare grozav de rău. Phyllis Tucker Rapida mi-o zis că la toți băieții îi place asta, așa că am făcut-o. Ție nu ți-o plăcut. Prea tare te-am mușcat, așa zic.

— OK, Daisy. Agentul și-a aruncat departe privirea, apoi s-a răsucit iarăși spre femeie. Daisy, nu l-ai omorât tu, așa-i?

— Delroy, io am chemat poliția.

Delroy s-a uitat țintă la ea.

— Nu, nu l-am omorât. Pe nici unu' din ei.

Delroy nu a scos pistolul din toc când a intrat, dar a rămas cu degetele strânse pe patul armei. A pășit agale prin camera din față. Era întuneric din pricina ferestrelor remarcabil de mici. Pe policioară se vedea un șir de trofee micuțe de la bowling. Șemineul era înțesat cu puzderie de castronașe de plastic viu colorate, farfurii și cești. Casa era așa de nemișcată și de tăcută, încât s-a speriat și a luat pistolul în mână. Dacă ucigașul era încă acolo? Să se întoarcă oare afară și să-l aștepte pe Brady? Dacă făcea așa, era cu putință ca Daisy să-l creadă lipsit de curaj. Brady avea cu siguranță să-l ia în râs, să-l facă iepuraș fricos. Așa că a continuat să înainteze. A aruncat prin fiecare dormitor câte o privire în treacăt, după care s-a oprit vreme lungă în bucătărie înainte de a împinge ușa camerei din dos. Cizmele i-au scrâșnit tare pe linoleumul încrețit.

Îndată ce-a pătruns în odaie, a rămas în loc. Nu se putea mișca. Nu mai văzuse în viața lui doi oameni într-atât de morți. Și trecuse printr-un afurisit de război. Persoana sau lucrul pe care-l socotea a fi Junior Junior avea craniul însângerat, zdrobit. I se vedeau bucăți din creier. O bucată lungă de sârmă ghimpată ruginită îi era petrecută de mai multe ori pe după gât. Un ochi îi fusese ori scobit, ori smuls și zăcea lângă coapsa lui, holbându-se în sus. Peste tot, numai sânge. Un braț îi era sucit într-un unghi imposibil la spate. Pantalonii îi fuseseră trași în jos, până mai jos de genunchi. Pântecele îi era acoperit cu o pojghiță opacă de sânge și se părea că-i lipsește scrotul. La vreo trei metri de Junior Junior se afla corpul unui bărbat mărunt, negru.

Fața îi era bătucită oribil, capul, umflat, gâtul, plin de cicatrici, părând cusut de restul trupului. Sânge nu părea să-i curgă, însă era neîndoielnic răposat. Bărbatul de culoare purta un sacou albastru-închis. Delroy s-a uitat iarăși spre Junior Junior. Labele expuse ale picioarelor păreau ciudat de vii.

S-a speriat nițel când Brady i-a apărut în spate.

— Doamne apără și păzește! a făcut Brady. Fir-ar să fie! Ăsta-i Junior Junior?

— Așa cred.

— Vreo idee cine-i cioara?

— Habar n-am.

— Ce dezastru, a icnit Brady. Doamne-Dumnezeule, Isuse Cristoase. Ian te uită la asta. N-are coaiele la el!

— Văd.

— Cred că-s la cioroi în mână.

— Ai dreptate, a replicat Delroy aplecându-se de șale ca să se uite mai bine.

3

— Mă-sa-n cur, mi-i scârbă de omucideri mai tare ca de orice, a zis șeriful Red Jetty. Îți strică uite-așa ziua.

— Fiindcă-i atâta risipă de viață? a întrebat legistul, reverendul Cad Fondle.

Tocmai îi declarase decedați pe Junior Junior și pe bărbatul negru neidentificat, fără să-i atingă măcar cu un deget.

— Nu, fiindcă-i o mizerie de zile mari.

— Mult sânge, așa-i, a zis Fondle.

— Mi se rupe mie de sânge. Îi vorba de afurisitele de hârțoage, a mormăit Jetty arătând către podea. Ce-o să faci cu coaiele lu' alde Milam de colo?

— Zi-le la băieții tăi să le pună la rece. Nu prea văd rostu' să i le coasem la loc. O să decidă asta omu' de la pompe funebre, cu familia.

Șeriful Jetty s-a lăsat pe vine, grijuliu să nu pună vreun genunchi jos, și a studiat corpul bărbatului de culoare lăsându-și pe-o parte capul.

— Ce vezi, Red? a întrebat Fondle.

— Nu-ți pare cunoscut?

— Nu-mi dau seama cum arată. Vătămările-i grave. Plus că, pentru mine, arată toți la fel.

— Crezi că Junior Junior i-o fi făcut asta?

Fondle a scuturat din cap.

— Nici una din leziuni nu pare proaspătă.

— Bun, hai să-i aruncăm în dubă și să-i ducem la morgă.

Jetty s-a uitat peste umăr în bucătărie.

— Delroy! Adu sacii.

— Să dăm cu pulbere de amprente? a întrebat Delroy. N-am pus mâna pe nimica. În camera asta, cel puțin.

— Ce să ne mai batem capu'? Bun, fie, la naiba, de ce nu? Tu și Brady să vă apucați. Apoi să ajutați la curățatu' sângelui.

— N-am asta în fișa postului, a spus Brady.

— Vrei să-ți păstrezi postu' ăla din fișă? a întrebat Jetty.

— Curățatu' sângelui, a repetat Brady. Hai încoace, Delroy.

4

Șeriful Jetty și-a parcat mașina personală, un Buick 225 bine întreținut care fusese al mamei lui, dar căpătase de atunci vopsea nouă, într-un spațiu diagonal din fața cabinetului legistului, aflat într-o clădire de cărămidă din marginea târgului. Era vremea prânzului, și burta îi ghiorăia destul de tare cât s-o audă și alții. A intrat și a trecut drept pe lângă tipul de la recepție al cărui nume nu și-l amintea niciodată.

Doctorul reverend Fondle era așezat la o masă de metal în sala de autopsii. Lampa cea mare era aprinsă, dar sucită ca să nu-i cadă lumina pe față.

— Care-i mișcarea, Cad? Ce caut io în ghețăria asta-mputită, în loc să fiu la masă, cu familia devotată?

— Avem ceva problemă, a zis Fondle.

— Ce fel de problemă?

Fondle s-a apropiat de unul dintre cele patru sertare cu cadavre încastrate în peretele din partea opusă a încăperii.

— Aici l-am băgat pe cioroiu' cel mort.

— Așa, și?

Fondle a deschis ușița și a scos la iveală o platformă goală.

Jetty a pășit mai aproape și s-a uitat la suprafața metalică.

— Nu-i nimenea.

— Deci vezi și tu, a zis Fondle. Păi, afurisitu' ăsta negru era aci acu' patrușcinci de minute.

— Ce-mi zici tu colo? Că lipsește corpu', adică?

— Zic că nu știu unde-i.

— Lua-m-ar toți dracii, Fondle. Gagiii morți nu se ridică, una-două, s-o ia la papuc, a zis Jetty. Sau da?

— Nu știu decât de unu', a răspuns Fondle.

— Și cine-a fost ăla?

Fondle s-a încruntat.

— Domnu' nostru Isus Cristos Atotputernicul, păgânule care ești. Ai face bine să-ți mai miști curu' pe la biserică.

Jetty a clătinat din cap.

— Nu l-ai pus altundeva din greșeală?

— Așa s-ar părea. M-am uitat și-n celelalte trei sertare. Milam e în ăla de colo. M-am uitat în debara. În mașină m-am uitat. Îți spun, careva a șterpelit hoitu' cioroiului.

— Ce futai maxim, a oftat șeriful. Scuze de vorba proastă, domnu' pastor.

— Cine-ar face așa ceva?

— Nici nu știm cine mama dracului era. Poate iese ceva de la amprente. Jetty a aruncat o privire spre ușa pe care intrase, apoi spre ferestre. Când ai ieșit din cabinet?

— Pe la două m-am dus să iau niște bălegar pentru nevastă-mea. Am lipsit douăj' de minute maxim. Dill a rămas la pupitrul lui, totuși.

— Morții mă-sii. Jetty a scos telefonul mobil și s-a uitat pe ecran. Brady, unde naiba ești?

— Curăț sângele, conform instrucțiunilor, a zis Brady.

— Lasă, mă, aroganțele astea. Tu și Delroy veniți fuguța la cabinetu' legistului.

— Păi, și sângele?

— Dă-l în pana mea de sânge și mișcați-vă cururile-ncoace. A pus capăt apelului cu buricul gros al degetului. Mai știi ce fain se simțea să trântești cuiva receptoru'? i-a spus legistului. Nu suport telefoanele astea mici, de fătălăi. Adu-l pe Dill încoace.

Fondle a apăsat butonul interfonului.

— Dill, vino aici, te rog.

— Dill îi om de ispravă? a întrebat Jetty.

— Mda. Sigur nu-i trebe lui un negrotei mort.

Dill a intrat în încăpere.

— Da, domnu' doctor reverend?

— Țîi minte corpu' lu' negru' care l-am adus de dimineață?

— Să țiu? Cum adică să „țiu minte"?

— Cadavru' ăla a dispărut, a intervenit șeriful Jetty. Ai stat la recepție toată ziua?

— Chiar așa. Ba, și de prânz am mâncat acolo. Salată de ouă.

— Nu te-ai ridicat să tragi vreo căcare?

— Fac asta la șapte, seară de seară, ca ceasu'. După aia mă uit la un episod în reluare din *Maverick* și-mi pregătesc un castron cu terci de grâu.

— Ai ieșit din cabinet din vreo cauză?

— Nțț.

— Zici că n-avea când, adică, să intre careva, să treacă de tine și să ajungă aici, în sală?

— Asta zic io.

— Vreo ușă din dos?

— Îi înțepenită de vreo doi ani, a zis Fondle.

— Cică-i pericol în caz de incendiu, a completat Dill.

— Tu unde stai, Dill? a vrut să știe șeriful.

— Cu mămica, în margine la Mărunțiș.

— A, ești băiatu' lu' Mavis Dill.

Dill a dat din cap a încuviințare.

— Cum îi e? a întrebat Jetty.

— Îi grasă. Fericită. Grasă. Zici dumneata că un corp a dispărut de-aici, dinăuntru?

— Așa pare, a zis Fondle.

— Vreo idee? l-a întrebat Jetty pe Dill.

— Io nu l-am luat.

— Ziceți că ușa din dos îi încuiată.

— Înțepenită, l-a corectat Dill.

— Hai să ne uităm la ea oricum.

Jetty i-a urmat pe cei doi de-a lungul unui hol murdar și înțesat cu echipamente.

— Întrerupătoru-i în perete pe undeva, a zis Fondle.

A întins brațul pe după un fișet înalt și a găsit butonul, a aprins lumina. Becurile fluorescente au zumzăit și au început să pâlpâie.

Ușa din dos era deschisă, cu încuietoarea evident spartă și una dintre balamalele mâncate de rugină rămasă fără șuruburi.

— Ian uitați-vă, ce mama dracului, a zis Dill. Ușa aia nu s-a mai fost deschisă de zece ani.

Jetty a examinat broasca. Nici o cheie nu fusese introdusă în gaura aceea ruginită și acoperită de jeg.

— Cine putea s-o smuncească?

— Chestia, ce zic io, e că era înțepenită zdravăn.

— Așa-i, a întărit Fondle. Vă zic io cine și-a băgat coada aci.

— Dracu'? a sugerat Dill.

Fondle a încuviințat înclinând bărbia.

— Diavolu’ în persoană. Doamne apără!

Jetty s-a uitat la mica platformă de beton aflată dincolo de ușa grea.

— Dill, treci la biroul tău și așteaptă. Nu pune mâna pe nimica. Chiar pe nimica.

— Și io? a întrebat Fondle.

— Nici tu să n-atingi nimica. A luat iarăși telefonul. Hattie, spune-i lui Jethro să vină încoace cu trusa de amprente. A băgat celularul la loc în buzunar, clătinând din cap. Doamne sfinte!

5

Proaspăta văduvă a lui Junior Junior, Daisy, a oprit mașina în curtea lui Wheat și Charlene Bryant. Când a ieșit Charlene s-o întâmpine, plângea.

— Unde-i Junior Junior cu alde porcii ăia? a întrebat Charlene. Lacrimile le-a băgat de seamă abia pe urmă: Ce-ai pățit, mă? Te-a plesnit iară bulangiu', rahatu' ăla cu ochi, sugătoru' ăla de pulă? Mă jur, o să-i tăbăcesc curu' brânzos de băiețaș alb.

Daisy a mânat copiii către dosul casei.

— Nu-i asta, Charlene. Îi mort.

— Cine-i mort?

Buni C a apărut dinăuntru, în scaunul cu rotile pe care-l folosea pentru interior. În spatele ei era Wheat.

— Hei, Buni C. Salut, Wheat, a zis Daisy.

— Cine-i mort, Daisy? a mai întrebat o dată Charlene.

— Junior Junior. Junior Junior îi mort, mătrășit de-un cioroi chiar în căsuța noastră. Junior Junior îi dus de pe lume.

— Doamne sfinte, a rostit Wheat.

— Ce s-o-ntâmplat, copchilă? a întrebat Buni C.

— Of, Buni C, o fost nasol, groaznic o fost, ce mai. Daisy s-a năpustit pe verandă și și-a lăsat capul în poala bătrânei. Io eram cu copchiii la talciocu' din parcare de la Sam's Club. Îl știi care. M-am dus din timp, că avea la reduceri niște bluze cu spatele gol cum poartă Charlene și voiam și io una verde-lămâie, numa' că n-avea decât albastru, albastru spălăcit. Era ditamai cozile la Sam înăuntru, și Triplu J s-o pus pe chirăit ca tâmpitu' că nu voiam să-i cumpăr bombonici Skittles acrișoare. Lumea se chiora la noi de zici că nu mai văzuse pân-atuncea copchil să plângă.

— Lumea-i spurcată rău, a întărit Buni C.

— Zi mai departe povestea ceea, Daisy, a îndemnat-o Wheat pe nou-venită.

— Tacă-ți fleanca, băiete, a zis Buni C. Tu zi, copchilă.

— Ș-ajungem noi acasă. N-avea de-alea verde-lămâie, să știți. V-am zis parcă. Ș-îndată am știut că ceva nu-i cum trebe, cum am pus picioru-n casă.

Am lăsat copchiii în bătătură și-am intrat. Numai ce-am pășit înuntru, că mi-am și dat seama că-i de rău. Miroseam io ceva, simțeam. Am trecut prin bucătărie, am intrat în odaia din dos și acolo era. Groaznic a fost.

— Ai mai zis, s-a băgat Wheat. Ce-a fost așa de groaznic, mă rog?

Buni C i-a aruncat o privire tăioasă.

Daisy și-a trecut degetele încârligate peste obrazul înlăcrimat și și-a șters nasul cu dosul palmei. Rimelul i se făcuse dâre pe față.

— Junior Junior. Zăcea așa sucit și răsucit pe dușumea, ca o jucărie d-aia de gumă. Era sânge peste tot. Capu', făcut terci. Adică zob, ca un harbuz peste care-ai trecut cu tractoru'.

— Doamne sfinte, a suspinat Charlene. Of, Daisy.

Băiatul de cinci ani al lui Daisy s-a ivit în fugă de după colțul casei.

— Mămica, tre' să fac pipi.

— Atuncea găsește un rahat de tufiș! a zbierat Daisy. Doamne, ai milă.

Băiatul a tulit-o.

— Și numai ce mi-a căzut ochii pe un… pe…

Daisy și-a mursecat degetul.

— Pe ce? a zis Charlene.

— Era un tuciuriu.

— Stătea colo așa? a întrebat Wheat.

— Nu, lățit pe jos. Zăcea. Era mort și el. Bumbăcit bine, umflat tot și mai răposat decât am văzut vrodată pe unul.

— Doamne, a spus Charlene. Junior l-a omorât?

— Nu știu, nu știu. Mai e ceva. Sfinte Dumnezeule. Fuduliile lu' Junior era tăiate.

— Ce pizda mă-sii! a exclamat Wheat făcând câțiva pași încoace și-ncolo. Avea fuduliile tăiate? Fuduliile? Coaiele adică? Colo jos?

— Îi mort, Wheat, a zis Charlene. Nu-i mai pasă lui acuma nici atâtica.

Fața lui Buni C, opacă, nu trăda vreo emoție.

Daisy și-a înălțat capul să se uite la chipul bătrânei.

— Buni C? Buni C, ți-i bine?

— Buni C? a zis și Wheat.

— L-ai recunoscut? a întrebat Buni C.

— Pe cine?

— Pe negrotei, toanto.

— Nu. Nimenea n-avea cum să-l recunoască, așa de tocată-i era fața. Nici mămica lui negresă nu l-ar fi știut. Nu văz de ce are vreo importanță cine-i. Era. Junior Junior îi mort.

— Gura, toanto, s-a rățoit Buni C. Careva să mă împingă dracului înapoi în casă.

A făcut-o Wheat.

— Asta ce-a mai fost? a întrebat-o Daisy pe Charlene.

— Nu știu, nu știu. Niciodată n-am mai auzit-o pe Buni să-njure. Charlene a ridicat ochii spre cerul plumburiu, apoi i-a coborât pe chipul simplu al lui Daisy. Deci… orișicât. Ce zi de tot căcatu'. Și-i curățat sângele?

6

Delroy Digby și Braden Brady, sprijiniți de un vehicul al poliției, stăteau și se uitau cum își parchează Red Jetty Buick-ul la câțiva metri de ei, în spatele clădirii unde se afla cabinetul legistului. Soarele încerca să răzbată.

— Așadar? a întrebat Jetty.

— Am căutat peste tot, a zis Brady.

— Am găsit un rând de urme, se depărtau de clădire și coborau pe malu' pârâului.

— Cât de vechi or fi nu știu, da' individul era ușor. N-avea cum să atârne peste șaizeci de ocale, a zis Brady.

— Cel mult, a adăugat Delroy.

— Păi, așa nu prea are noimă. Corpu' cântărea numa' el vreo șaptezeci și cinci măcar. Nu se există să-l fi cărat o femeie mărunțică ori vreun plod. Ori să fi smuls așa ușa aia din țâțâni.

— Nu-ș' ce să zic, don șerif, a zis Delroy.

Jetty s-a uitat peste umăr la clădire.

— A isprăvit Jethro de cules amprentele?

— Așa crez, a spus Brady. Da-i tot înăuntru.

— Voi doi, clovnilor, găsiți-vă ceva de făcut.

— Sigur, boss, a zis Brady.

Înăuntru, șeriful l-a descoperit pe Jethro spălându-se pe mâini în chiuveta din sala de examinări.

— Tull, ai terminat?

— Da, șefule. Am găsit amprente peste tot în sală. Cum era de așteptat. Și totul, de aici până la ușa din spate, era plin de praf.

— Zici că dincolo, adică, nu-i amprente?

— Păi… nu. Sunt convins că există unele amprente în spate, dar, cum am spus, sunt acoperite de praf. Praful nu a fost clintit, așadar, nimic nu a fost atins acolo de când s-a așezat praful respectiv.

— Auzi, mă, o faci pe-a isteț' cu mine? a întrebat Jetty.

— Nu, șefu'.

— Știe toți c-ai umblat la postliceală.

Jethro a oftat.

— În orice caz, bănuiesc că amprentele găsite le aparțin doctorului reverend Fondle și celuilalt, Dill.

— Bun, dă-mi de știre, a zis Jetty scuturând din cap. Ce panaramă, în pana mea. Un megacăcat cu stropi.

— Șefu', megacăcat e-un cuvânt sau două? a întrebat Jethro.

— Ce, mă?

— A, lăsați.

— Treci naibii înapoi la secție.

— Da, șefu'.

7

Vestea morții lui Junior Junior Milam se răspândea prin district ca molima. La fel și tărășenia cu cadavrul cel ciudat, dispărut, al negrului. Red Jetty, neștiind dacă are vreun rost să bage o avertizare în sistem, nu a emis una, cel puțin oficial. Le-a zis totuși celor trei adjuncți să se învârtă pe rând, în cercuri tot mai largi, cu mașinile prin oraș. Poza tipului de culoare dată de el, de parcă aia le-ar fi trebuit, avea să-și găsească loc în ziarul local, *Teancul de Parale*. De aici a ajuns la agențiile de știri, apoi pe internet și la televiziunile prin cablu. Era o poveste dementă care-i făcea pe oamenii din Parale, Mississippi, să pară țicniți, chestie care îl supăra pe Jetty. La fel de supărat era și primarul, Philworth Bass.

Bass se plimba acum încoace și-ncolo prin biroul privat al lui Jetty.

— Nu pricep cum ai permis să se întâmple așa ceva.

— Care parte? a făcut Jetty, lăsându-se pe spate în scaunul rotativ comandă specială, cu ciubotele suite pe tăblia mesei.

— Care parte? Partea în care-un mort a șters-o din custodia ta. Nu era mort, asta-i clar.

— Fondle a zis că era.

— Șarlatanu' ăla? N-ai verificat?

— Nu-i treaba mea. Plus că, dacă-l vedeai, până și tu știai că-i mort. Ai văzut poza.

— Da, am văzut-o, și-odată cu mine, toată nenorocita de lume din tot afurisitu' de district. Arăta mort ca un stârv, așa-i cum zici, da' se pare că nu era.

— Bun, păi, nu l-a văzut nimenea să zvâcnească ori să dea pârțuri când l-a băgat în sac. Chiar dacă putea de-ți dădea lacrimile. Duhnea ca o veveriță înecată-n puț. Dacă omu' ăla nu era mort, atuncea io-s neam de piele-roșie.

— Mă sună ăștia de la capitală, a zis Bass.

— L-au văzut?

— Nu, da' tot întreabă dacă avem nevoie de ajutor, dacă albiturile de țărănoi înapoiați de pe Tallahatchie au nevoie de-ajutor. Io ce să le spun?

— Să le spui că albiturile astea se uită peste tot, da' nu poate găsi un leș de negrotei care-a luat-o la sănătoasa.

— Nu-i de glumă. Am ajuns de batjocura țării. Matale, șerifule, ai devenit un bufon în ochii poliției statale, ba, în mă-sa, până și-n ochii ălora de la FBI. Ce ai de spus în privința asta?

Jetty a zâmbit către ventilatorul încremenit pe tavan și s-a prefăcut că suflă rotocoale de fum.

— Dom' primar, aci suntem în statu' suveran Mississippi. Nu-i nici o poliție, ce pana mea, îs numa' țărănoi ca mine, plătiți de țărănoi ca tine.

— Păi, vezi tu, poliția asta inexistentă trimite pe cineva să te asiste la anchetă.

— Ăștia de la MBI?

— De la Hattiesburg vin oamenii. Să fii aicea de dimineață.

Jetty și-a lăsat pe podea tălpile și și-a sprijinit coatele pe genunchi.

— Hai că-i fain de tot. Polițai de la oraș veniți aicea, în fundu' pământului, să-i ajute pe mojicii cei cocliți. N-ai grijă. O să fiu drăguț cu nenorociții.

8

Ed Morgan ținea morțiș să-și conducă mașina proprie. Mașinile de serviciu aveau dimensiuni normale, însă pur și simplu nu-i încăpea în ele carcasa de doi metri și o sută cincizeci de kilograme. Jim Davis stătea pe scaunul din dreapta, cu cotul scos pe geam. Deși de înălțime medie, îl vedeai mai mereu cu genunchii presați de torpedou, fiindcă bancheta era înțepenită și nu voia să alunece în spate. A desfăcut palma și a lăsat aerul s-o miște.

— Am aerul condiționat pornit, apropo, a zis Ed.

— Așa numești tu căcatul ăsta? Răsuflarea câinelui meu e mai rece decât ce vine pe găurile alea. Nu suport, futu-i, mașina asta infectă.

— Ba-i confortabilă, mă.

— Ai face bine să-ți repari scaunul, să-l pot da în spate.

— E confortabilă.

— E-o Toyota Sienna de zece ani. E-o poză cu ea în dicționar, lângă cuvântul „inconfortabil“. Am impresia că numai vreo doi țânci pe bancheta din spate ne mai lipsesc.

Jim s-a uitat peste umăr, descoperind că exista, de fapt, un scaun de siguranță pentru copii în spatele lui Ed.

— Nu-mi place să mă înghesui, a zis Ed.

— În cazul ăsta, trebuie să slăbești vreo treizeci de kile. Eu cum stau?

— Te ții bine deocamdată.

Fără să fie oficial parteneri, Ed și Jim erau adesea cuplați deoarece amândoi se arătau dificili când venea vorba să lucreze cu alții. De fapt, se agreau, deși era neclar dacă vreunul din ei mai plăcea și pe altcineva. Lucru mai de căpătâi, aveau încredere unul în celălalt. Se știau amândoi nu doar buni detectivi de poliție, ci și oameni cu școala vieții, gata să acționeze îndată dacă situația amenința s-o ia razna ori devenea primejdioasă.

Jim și-a pus o țigară în gură, fără s-o aprindă; încerca să se lase.

— O să-i buimăcim în ultimul hal pe prăpădiții ăștia. Să intri așa în târg cu mașina maică-tii. Ai mai fost vreodată în Parale?

— Ete pula, a zis Ed, nici n-am auzit până acum de Parale din Mississippi. Și las-o moartă cu mașinuța mea. E confortabilă, frățică. Nu-mi pasă ce spui tu. Gagicuța asta are cinci sute de mii de kilometri la bord.

— Cam trei mii de kilometri la un kil de osânză de-a ta.

Ed i-a aruncat lui Jim o uitătură posomorâtă.

— Deschide drăcia aia de dosar și adu-mi aminte în ce ne băgăm.

Jim a tras dosarul albastru subțirel din servieta diplomat. L-a deschis.

— Se pare că ruralii ăia au rătăcit un cadavru. Omucidere. Hăcuială destul de serioasă, dacă pozele-s reale. Un bărbat alb pe nume Milam a fost ucis la domiciliu. Descoperit de soție. Corpul unui bărbat negru găsit la locul faptei.

— Aceeași persoană i-a omorât pe amândoi?

— Nu spune. Aici spune că testiculele caucazianului au fost retezate și vârâte între degetele încleștate ale afro-americanului.

Ed a fluierat a uimire.

— Aoleu. Deocheată treabă, totuși. Poate s-au omorât unul pe altul? Al cui cadavru lipsește?

— Al negrului. Sau, cum apare aici, „corpul individului afro-american pare să fi fost rătăcit“.

— Cauza morții?

— Nespecificată. La ambii. Amândoi au fost bătuți rău.

— Crezi? a făcut Ed uitându-se de pe locul lui la fotografiile de pe genunchii partenerului.

— Alo, nu fac decât să citesc un raport, nașparliule. Și ține ochii la drum. Cadavrul bărbatului de culoare de la morga locală. Nu e nici un semn, s-ar părea, de intrare prin efracție.

— Atunci, evident, frățiorul nu era mort, a spus Ed. Mai avea în mână boașele țărănoiului când a șters-o?

— Nu zice.

Ed și-a coborât geamul de-un deget.

— Așa-i, e-un pic cam îmbâcsit aici, înăuntru.

— În mă-sa, totuși. Gagiul negru chiar că-i făcut chisăliță. E băiețașul cu cea mai decedată meclă pe care-am văzut-o în viața mea.

— Doamne, sper că nu trebuie să rămânem peste noapte în cătunul ăsta de nespălați, a zis Ed la trecerea pe lângă un panou rutier, unde litere altădată colorate anunțau: *Bun-venit în Parale, merită vizitat!*

— Bate în lemn.

Următorul panou era unul publicitar, cu inscripția: Scoate-un somn din Micul Tallahatchie! Îi bun de mâncat! Vino-n ospeție la Dinah!

— Scapă-mă, Isuse, a gemut Ed.

— Știi că ți-i a mânca olecuță, a spus Jim.

— Taci, în pula mea, s-a stropșit Ed aruncându-i o uitătură fioroasă partenerului, după care au izbucnit amândoi în râs. Mda, ai dreptate, a recunoscut până la urmă.

9

— Haide, mă Wheat, că-i și alții-n casa asta care tre' să meargă la toaletă! a răcnit Charlene către ușa închisă. Ce tot învârți colo?

— Zi-i la nepricopsit să iasă, a spus Buni C, care acum umbla cu cadrul, fiindcă scaunul cu rotile nu voia și pace să încapă pe ușa băii. Zi-i nărodului că tre' să fac pipi și treabă mare.

— Pițipoancă Aurie, mă trece rău de tot, a informat și micul Wheat junior.

— Ieși afară și fă colo-n boscheți, a lătrat Charlene și a bătut iarăși cu pumnul în ușă. Wheat?

— N-auz nimica, a zis Buni C.

— Ceva nu-i a bună, a spus Charlene. Voi, fetele, duceți-vă pe-afară, le-a zis celor trei fiice. S-a oprit apoi la dulapul de lângă ușa de la intrare și a apucat un umeraș de sârmă. Wheat, io intru!

A îndreptat curbura umerașului și a împins sârma în gaura broaștei. Clic.

— Ai reușit, a zis Buni C.

Charlene a dat un brânci ușii, care însă nu s-a clintit.

— Ce naiba? Nu se deschide.

— Împinge mai tare, fată, a sfătuit-o Buni C.

— Atâta atârn și io, a zis Charlene.

— Atârni de-ajuns.

— Javră, a pufnit în șoaptă Charlene.

— Ce-ai zis?

— Nimica.

Charlene și-a proptit talpa piciorului de peretele opus, pentru sprijin, și a reușit, cu opinteli, să crape de-o palmă ușa.

— Îi sânge pe jos, a zis Buni C. Of, Doamne!

— Wheat! a zbierat Charlene. Wheat, puișorule! A izbutit să mai împingă de câteva degete și și-a băgat înăuntru capul, să se uite. În clipa următoare a început să urle: Aolică, Doamne, să-mi bag!

— Nu-njura!

— Du-te-n mă-ta, babo. Wheat îi mort.

— Ce? Oof, Doamne sfinte!

Charlene, mai-mai să se împiedice, s-a năpustit la telefonul pus pe perete în bucătărie.

— Bărbatu-meu îi în budă și-i mort, a zis. Stau în capăt la strada Nickel. Nu știu ce s-o-ntâmplat. Îi doar mort acolo. Așa crez. De mort pare mort. Îi sânge prin tot locu'.

Buni C stătea sprijinită de ușa băii, cu o mână încleștată pe cadru.

— Wheat? Scoală, mă.

— Care-i baiu', Pițipoancă Aurie? a întrebat din hol una dintre fiice. Îi ceva-n neregulă cu Wheat?

— Ține-ți curu' afară, Lulabelle!

Charlene s-a năpustit la ușa băii, apucându-se iar să se opintească în ea.

— Mai tare, fată, a îndemnat-o Buni C.

— Ce-ar fi să m-ajuți colea? a zis Charlene.

Buni C a lăsat cadrul și și-a lipit de ușă amândouă mâinile, dar fără să schimbe ceva.

— Of, Doamne Isuse.

10

Delroy Digby și Braden Brady au ieșit în pripă din secția de poliție. Brady a dat peste Ed Morgan și, ciocnindu-se, a ricoșat din el ca o minge. S-a înfuriat o clipă, apoi a cântărit din ochi dimensiunile celui care-l făcuse să se ducă de-a berbeleacul.

— Hai odată, Brady, a zis Delroy. Tre' să ne ducem.

Ed și Jim au intrat în secția slab luminată. I-a întâmpinat o femeie înaltă, cu umeri înguști și ochelari cu lentile alungite atârnând pe-un lănțug.

— Vă pot ajuta, domnilor?

— Am venit să-l vedem pe șeriful Jetty, a zis Jim.

— Să văd dacă-i aicea. S-a apropiat de ușa deschisă a biroului șerifului și a spus: O venit doi oameni să te vadă. Ești acasă?

— Păi, acuma cre' că n-am încotro, așa-i? a zis Jetty pășind în cadrul ușii. Vederea celor doi l-a surprins un moment, însă și-a recăpătat iute cumpătul.

— Sunteți tipii din Hattiesburg?

— Eu sunt detectivul special Jim Davis, iar colegul este detectivul special Ed Morgan. De la MBI.

— Detectivi speciali, a repetat Jetty.

— Și nu doar fiindcă suntem negri, a spus Jim. Chiar dacă-i în mare parte din pricina asta.

Cuvintele l-au descumpănit pe Jetty. Recepționera, al cărei nume era cu adevărat, din naștere, Hattie Berg, a scos un chicotit.

— Întoarce-te la telefon, Hattie, a zis Jetty.

— Da, dom' șerif.

— Păi… haideți atunci, intrați, a zis Jetty și a făcut un pas lateral, permițându-le celor doi accesul în birou. Aș vrea să vă ofer ceva, dar n-am ce.

— Ce-i cu toată agitația asta? a întrebat Ed. Adjuncții tăi mai că nu ne-au trântit pe jos, atât erau de grăbiți.

— Încă nu știu. Abia a sosit apelu'.

Jetty le-a făcut semn să ia loc.

— Hai să trecem direct la chestie, a zis Jim. Ce aveți?

— Nimica. De-aia v-a trimis baștanii pe voi doi, meseriașii. Presupun că ați citit dosaru'.

— L-am citit, a zis Jim.

— Evident, individul afro-american nu murise, a spus Ed.

— Nu l-ai văzut cum arăta, a zis Jetty.

— În poză, admit, arăta mort, a spus Jim. Numai că s-arăți mort nu-i totuna cu… în fine…, să și fii.

— Mersi, io nu mă prindeam, a zis Jetty.

— Dar l-ați amprentat totuși, a spus Ed.

— Da, și nu ne-a ieșit nimica.

— E dat dispărut cineva care să se potrivească cu semnalmentele lui? a întrebat Ed. Din astea, bărbat de culoare, un metru șaptezeci, sacou albastru, decedat.

Jetty a scuturat din cap.

— S-ar părea că toți pe-aici îs numărați și iese la socoteală, vii ori morți. Și n-am avut, oricum, nici o descriere generală ori normală de pus în raport. S-a uitat la Ed, apoi la Jim. Ați vrea domniile-voastre, detectivi speciali, să aruncați câte-o privire pe unde s-a produs omorurile astea?

Jim i-a aruncat o privire lui Ed.

— Eh, dacă tot am bătut atâta drum…

Jetty și-a aprins o țigară.

— Că, adică, niciodată nu poț' să știi ce ne-a scăpat nouă, mocofanilor de la țară.

— Are și el dreptatea lui, a zis Ed privindu-și colegul.

— O dreptate justă.

— Ce vă mai rupeți în figuri, a bombănit Jetty.

— A vrut să ne facă *îngâmfați*. Nu asta ai vrut să spui, că suntem *îngâmfați*? Eu așa am auzit, chiar dacă n-a rostit-o, i s-a adresat Jim colegului său.

— Mda, așa, a încuviințat Ed. Și asta nu-i tot ce am auzit eu din gura lui. Șerifule, n-ai spus, sper, ce cred eu că n-ai spus, așa-i?

— Voi, băieți, aveți o problemă cu atitudinea, a zis Jetty.

— Asta-i ultima dintre problemele noastre, a replicat Jim.

11

— Îi în baie, i-a înștiințat Charlene pe ajutorii de șerif.

Buni C sta acum pe scaunul ei rulant, în odaia din față, bocind, tremurând din încheieturi și legănându-se înainte și înapoi.

— Crez că-i mort? a zis Brady, urmând-o pe Charlene.

— Îi pe podea, blochează ușa, nu pot să-l clintesc. A stat aicea o grămadă.

La ușă, Delroy a încercat să vâre capul înăuntru, să arunce o ocheadă.

— Îi mult sânge, da' nu văz nici un rahat. Ajută-mă să-mping, Brady.

Adjuncții s-au lăsat cu toată greutatea pe ușă. La început au avut parte de-o rezistență înțepenită, apoi ușa s-a mișcat iute, aproape de parcă trupul lui Wheat s-ar fi despicat și ar fi cedat brusc. Camera mirosea a fecale și pastă de dinți.

Delroy a intrat cu totul.

— Să-mi fut una!

— Ce-i? a întrebat Charlene, încercând să pătrundă.

— N-o lăsa să intre aicea, i-a zis Delroy lui Brady.

Brady a tras-o înapoi.

— Ce-i? l-a întrebat pe Delroy.

— Să-mi fut una, a repetat acesta.

— Nu mai zi așa și zi ceva, i-a cerut Brady. Îi mort?

— A, îi mort, cum nu.

Charlene a țipat. Asta a făcut-o pe Buni C să țipe și ea, din odaia alăturată.

— Ce s-a-ntâmplat? a pornit Charlene să se vaite.

— Doamne sfinte, a zis Delroy.

— Ieși, în pula mea, de-acolo și lasă-mă să mă uit și io, s-a răstit Brady.

Delroy a dat îndărăt și și-a înlocuit colegul la ținutul lui Charlene în loc.

Brady a tras o gură bună de aer, parcă gata să se scufunde în apă, și a intrat în baie.

— Ce pizda mă-sii?

— Ce-i? a urlat Charlene.

— Cheamă-l pe șerif, Delroy. În momentu' ăsta.

12

Hattie l-a sunat pe șerif chiar când îi conducea pe agenții MBI afară din secție.

— Îi Delroy, a zis. Cică să porniți acuma, pronto, spre casa lu' Wheat Bryant.

— Zice de ce?

— Nu, da' părea zgâlțâit zdravăn.

— A tras careva-n el?

— Nu crez, a spus Hattie. N-o zis nimica de vreo-mpușcătură. N-am auzit nici un pocnet de armă.

Jetty s-a întors spre Ed și Jim.

— De ce nu vă duceți voi să-mbucați ceva peste drum? Io am să mă ocup de-o chestie.

— Vrei să venim și noi? a întrebat Ed.

— Nu, i-n regulă, domnu' detectiv special, îs sigur că noi, țărănoii, ne-om descurca, a zis Jetty.

— Nu ți-a părut că sună un pic sarcastic? l-a întrebat Jim pe Ed.

— Un picuț, a zis Ed. Nu m-ar deranja să mănânc ceva.

Jim i-a zâmbit.

— Uite cartea mea de vizită, i s-a adresat Ed șerifului. Ai numărul de mobil acolo. Sună-ne când ești gata pentru noi.

— Să fii sigur că așa o să fac, a zis Jetty.

13

După casa de marcat de la Dinah, la capătul unei tejghele lungi, se afla fotografia lată a unei femei lătărețe, îmbrăcată în pantaloni albi și cu un șorț alb care aducea cu un cort. Pe șorț avea brodată litera D, mare și roșie, sub care erau cusute cuvintele *Grasă și Bucuroasă*.

Localul era destul de plin. Doi negri, un el și o ea, i-au salutat din cap pe nou-veniți. Ed și Jim s-au așezat la tejghea și au înșfăcat meniurile.

O chelneriță zveltă, zâmbitoare, s-a apropiat cu o carafă de cafea.

— Vreți nițică?

— Te rugăm, a spus Ed.

Jim și-a împins către ea cana.

— Să înțeleg că asta e Dinah, a zis arătând cu bărbia spre poză.

— Nu, aia de colo-i Delores. A deschis Dinah hăt, de mult. Înainte să mă nasc io. Făcea un somn la tigaie de te lingeai pe degete, zice lumea. Da' nu le avea deloc cu ortografia.[1]

— S-a înțeles, a zis Ed.

— Deci, ce-o să luați voi doi, sofisticaților?

— Cred că somnul e musai, a spus Ed. Ia zi, e prăjit?

— Prăjit? Vine cu garnitură de angioplastie.

Pe cei doi i-a bușit râsul.

Jim s-a uitat la numele de pe ecusonul chelneriței: Dixie.

— Nu știu de ce, dar am impresia că nu ăsta ți-e numele.

— Impresie corectă. La alde Dixie le ies bacșișuri mai bune decât unei Gertrude.

— Păi, Gertrude, din fericire, pari să n-ai nici o treabă cu locul ăsta, a spus Jim. Sper că așa părem și noi.

— Bine zis. Atunci, ce vă dau?

— Chili cum e? a întrebat Jim.

— Îți place chili?

— Da, îmi place.

— Atunci pe ăsta de-aici o să-l urăști. Somn, sau burger?

— Burger, dar cu brânză, a zis Jim.

— Îți place brânza? a întrebat Gertrude.

— Burger.

— O alegere înțeleaptă. Și dumneata? l-a întrebat pe Ed.

— Somn.

— Acu' vine, a zis ea, după care s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în bucătărie.

— E drăguță, a comentat Jim.

— Dă-mi voie să-ți readuc aminte că suntem în Parale, Mississippi. Poate că ar trebui s-o spun iar: Parale, Mississippi. Partea importantă din asta e cuvântul *Mississippi*. Pricepi încotro bat?

— Suntem în secolul douăzeci și unu, a zis Jim.

— Da, sigur, zi-le asta rahaților ălora din spate, cu Trump pe șepci.

— Măcar e un pic de culoare în localul ăsta. În afară de noi, vreau să zic.

Jim s-a uitat la pereți. Erau acoperiți cu poze din anii cincizeci și șaizeci și embleme vechi de tinichea cu nume de produse: apă carbogazoasă Nehi, biscuiți asortați Blue Ribbon. Mai erau și niște fotografii colorizate ciudat înfățișându-i pe Elvis și Billy Graham.

— Deci și noi suntem niște clișee? a întrebat Jim.

— Nu, noi suntem dinozauri, dar clișee nu.

Gertrude a revenit cu mâncarea.

— Te-ai mișcat repede, a zis Ed.

— Ce bine că peștele era prins deja. Așadar, ce faceți voi doi aici, în Parale?

— Nu-mi place să-ți spun asta, dar suntem polițai, a zis Jim.

— De ce nu îți place să-mi spui?

Jim a sorbit din cafea și și-a lăsat cana pe masă.

— Fiindcă lumea ori îi adoră pe gabori, ori îi detestă. Și, din experiența mea, majoritatea oamenilor interesanți îi detestă. Ce naiba, eu sunt gabor și-i detest.

— La fel și eu, a completat Ed. Pe el îl urăsc în mod special. Mă urăsc și pe mine, câteodată.

— Deci crezi că sunt interesantă? i-a zis Gertrude lui Jim.

Jim, luat ca din oală, a aruncat o privire spre Ed, zicând apoi:

— Presupun că ești.

— O să vă aduc o porție de cartofi prăjiți în plus.

— Eu îți zic să ai grijă, și-a prevenit Ed colegul.

— N-am ce face dacă eman șarm.

— Hai, mă, fă-mi un favor mie, ție și poate și lui Dixie, și încearcă să nu te întreci cu emanatul.

— O să fac tot ce pot, a zis Jim. Tu numai controlează câtă mâncare slinoasă bagi în tine.

14

Delroy aștepta în curte când mașina lui Jetty s-a oprit pe pietriș cu scrâșnet de cauciucuri. Adjunctul era vizibil agitat când a venit să-l întâmpine pe șerif.

— Ce-i, în pana mea, așa de urgent? a întrebat Jetty.

— Încă unu'.

— Încă unu', ce?

— Încă un omor. Wheat Bryant.

Jetty a scuturat din cap și s-a uitat lung la casă, de parcă locuința ar fi luat foc.

— Ce morții mă-sii i-aicea?

— Asta nu-i totu', a zis Delroy.

— Ce mai îi?

— Tre' să vezi.

— Nu te ține de joacă cu mine, Digby.

— Serios, șefu', musai să vezi asta.

Jetty l-a urmat pe Delroy pe ușa de la intrare, pe lângă Buni C, care încă se jeluia sprijinită de peretele exterior al băii.

— Îi Wheat, domnu' șerif. Wheat îi mort, a spus Charlene.

— Îmi pare rău, a zis Jetty. Du-te afară, ai grijă de plozi. Noi o să ne ocupăm de ce-i aicea.

— Așa o să fac. Ăla-i Wheat colo, domnu' șerif. Ăla-i bărbatu-meu. Tare mi-i frig. Și-a strâns brațele goale peste bluza galbenă cu spatele gol. Mă duc să pun pe mine-un pulover și-o să ies la plozi, cum ai zis.

— Așa, a spus Jetty.

După ce femeia a plecat, a pus piciorul în baie. Gheata i-a patinat puțintel prin sânge, apoi a încremenit.

— Vezi, a zis Delroy.

— Ce căcat moțat se-ntâmplă pe-aici, mă?

Wheat era neîndoielnic o priveliște deconcertantă, așa mort și însângerat, cu sârmă ghimpată petrecută peste gâtlej, exact ca Junior Junior. Numai că în cadă, cu spinarea peste robinete, era același bărbat de culoare pe care-l

găsiseră cu Junior Junior Milam. Același negru cu fața bătucită dincolo de recunoaștere, în același sacou albastru încrustat cu dâre de jeg, strângând în pumnul negru, însângerat și țeapăn, încă un set de testicule.

— Care-i faza, șefu'? a întrebat Brady.

— Habar n-am. Jetty a pășit afară din baie și s-a uitat lung la Delroy. Adu-l pe Jethro încoace, să dea cu pulbere după amprente și să facă poze. Sună-l și pe alde Fondle.

— Și ce-i spun?

— Doamne sfinte, Delroy. Îi medicu' legist. Crez c-o să știe de ce-l căutăm.

— Adică să-i spun și de… știi matale… cioroiu'? Că s-a-ntors?

— Știi ce, nu zi nimica de asta. Socot că de-acu' nu ne mai trebe detectivi speciali. Ne-am găsit cadavru'.

— De ăia ne-om bușit când am ieșit din secție? a întrebat Brady.

— Polițai de oraș, a zis șeriful. Mai unsuroși ca un muc pe clanță. Cu nasu' pe sus. Ne crede pe toți niște țopârlani.

— Să le-arătăm, adică, drumu' afară din târg? Să ne-asigurăm că acolo rămâne amândoi?

— Gura, Brady.

— Cum o ajuns mortu' colo-șa? a vrut să știe Delroy.

Jetty nu i-a răspuns.

— Să-mi bag picioarele.

Șeriful a făcut stânga-mprejur, pornind iar, cu pași grăbiți, către casă și baie. Delroy și Brady i s-au ținut pe urme.

— Ce-i, șefu'? a întrebat Brady.

— I-a luat vreunu' pulsu' ciorii?

— Io nu, a zis Brady. Tu, Delroy?

— Nțț. Mi-i frică să-l ating.

Jetty s-a lăsat lângă cadă, cu un genunchi în sângele de pe podea. A lipit degetele de gâtlejul bărbatului de culoare.

— Nimica. Îi rece ca gheața.

— Atuncea-i mort, a zis Delroy.

— Chiar că-i mort, mort de-a binelea.

15

Jim Davis și-a vârât mobilul în buzunar.

— Era șeriful Red Jetty din Parale, Mississippi, sunând să ne anunțe că au recuperat corpul dispărut al individului afro-american și că ajutorul nostru nu mai este necesar.

— A zis și unde l-au găsit? a întrebat Ed.

— Nțț.

— A zis dacă omul e mort sau viu?

— Nici.

— Vrei să trecem pe la secție și să verificăm înainte s-o luăm din loc spre Hattiesburg?

— Mda.

Ed și-a împins deoparte plăcinta mâncată pe jumătate.

— Și eu.

Jim a lăsat un bacșiș generos.

— Pa, Dixie, mersi.

— Nu mi-ați spus cum vă cheamă, a zis Gertrude.

— El e Ed. Eu sunt Jim.

Gertrude a încuviințat din bărbie.

— Să vă mai întoarceți.

— O să dai de belea și-o să te alegi cu un glonț, a zis Ed îndată ce-au ajuns în stradă. Nu-i exclus să aibă vreun soț sau iubit țicnit. Știi genul, țărănoi idiot cu flintă.

— Asta-i redundant.

16

Doctorul reverend Fondle a căzut în genunchii artritici și s-a cufundat în rugăciune la vederea celei de-a doua scene a crimei, mișcat îndeosebi de priveliștea răposatului de culoare.

— O, Doamne Isuse, știu io că ai un plan, da' noi, albi amărâți și muritori, ne temem rău, aci, jos, cu negroteiu' ista ciudat care-l tot trimiți. I-o vedenie, dragă Doamne, un semn, ori îi diavolu-mpielițat și-ar trebui să-l dezmembrăm și să-l ardem îndată cu totu'? Doamne Isuse atotputernic, îi limpede că nu ț-ai propus să-i iei la tine pe cei mai buni de-ai noștri, de i-ai ales pe Wheat și Junior Junior, da' pe noi, aicea, jos, ne-ai băgat în sperieți. Așa că un semn limpede ar fi foarte apreciat. Mulțumescu-ți, Doamne, pentru atenție și timp. Amin.

— Terminași odată? s-a interesat Jetty.

— Da, îs gata.

— Sigur îs morți amândoi? De data asta te-ai uitat bine, ai pus mâna pe ei?

— Da. Și da, îs morți.

— Vârâ-i în dubă, s-o tăiem de-aci și să lăsăm familia asta-n durerea ei, a zis Jetty.

Delroy și Brady au acoperit corpul și fața lui Wheat, apoi au tras fermoarul până sus, din respect pentru familie. Chiar și așa, Charlene, cei patru țânci și Buni C s-au proțăpit pe verandă, bocind în gura mare cât l-au luat de acolo. Numai un sac pentru cadavre aveau, și pe bărbatul negru nu li se părea că are noimă să-l acopere, deși era oribil mutilat prin zona gâtului și capului. Priveliștea i-a făcut pe copii, ba și pe Charlene, să țipe îngroziți, însă Buni C nu scotea nici un sunet. Încremenise în fotoliul ei cu rotile și se holba către niciunde ca un manechin, cu buza de jos căzută și degetele încleștate pe căptușeala crăpată a rezemătorilor.

— Buni C, ți-i bine? a întrebat Charlene.

— Buni C, Buni C, au strigat-o și copiii.

Charlene a zgâlțâit-o.

— Buni C, revino-ți.

I-a dat bătrânei o scatoalcă peste obraz. Nimic. A răcnit peste întinderea bătăturii:

— Dom’ doctor reverend Fondle! Dom’ doctor reverend Fondle!

— Da?

— Îi Buni C, o pățit ceva.

Fondle a suit iarăși pe verandă și a examinat-o pe bătrână, i-a luat pulsul și i s-a uitat în ochi.

— Îi moartă? a întrebat Charlene.

— Vie. Nu reacționează, da-i vie. S-a uitat la pupilele ei. Cum îi spuneți?

— Îi zice Buni C, l-a informat Lulabelle.

— Buni C? a spus Fondle. Pare că-i în șoc. Și de ce n-ar fi? Băiatu’ i-a fost omorât brutal și castrat de-un negrotei dubios care nu doar că era socotit mort, da-n fapt l-au găsit mort la doi pași de corpu’ fiului. S-a oprit să se uite la Charlene: Du-o în casă, pune-o-n pat și vezi dacă-i mai bine mâine.

— Mulțam, a zis ea.

17

— V-am zis, n-am nevoie de voi, băieți, a spus șeriful Jetty când, pătrunzând în incinta secției, a dat peste Ed Morgan și Jim Davis. L-am găsit pe mortu' care lipsea, și de data asta-i decedat fără urmă de-ndoială.

— Numai așa, să fie la raport, a zis Ed, poți să ne spui unde ați găsit corpul?

Jetty și-a aruncat ochii prin încăpere.

— Haideți la mine-n birou.

Jim și Ed l-au urmat.

— Închide ușa.

Jim a închis-o.

Jetty s-a uitat pe geam, apoi a închis jaluzelele.

— L-am găsit la locul altui omor. Groaznic, exact ca primu'. Strângea-n pumn ouăle victimei, exact ca data trecută.

— Și știi că omul ăsta e făptașul? a întrebat Ed.

— Păi, altu' cine? Avea-n pumn testiculele altui bărbat. De data asta într-o baie, în reședința familiei. O singură ușă, fără geam. Nevasta, copiii și mama erau acasă la momentu' respectiv.

— L-a văzut cineva intrând în casă? a întrebat Jim.

— Nu. N-a văzut nici un rahat nimenea.

— Dacă nu l-a văzut nimeni, de ce n-ar fi putut să se afle acolo și altcineva, la fel de neobservat? a stăruit Jim.

— Nu știu, domnu' detectiv special.

— Știi ce-o să iasă, șerifule, a zis Ed. O să batem drumul tocmai până la Hattiesburg, numai ca să ne ceară superiorii să revenim aici, să lămurim tărășenia asta.

— De fapt, mie nu mi-e nimeni superior, a precizat Jim.

— Ce haioși sunteți! Adică ce-mi spuneți? Că vreți să vedeți probele?

— Și scenele crimelor, a spus Ed.

— Păi, și ce n-ați zis așa? La prima… s-a făcut deja curat, chiar dacă de mântuială, îs sigur.

— O să aruncăm oricum o privire, a spus Jim.

— Voi chiar luați în serios chestia asta, a zis Jetty aprinzându-și o țigară. Știți, presupun, că vă aflați în Parale, Mississippi?

— Ce vrei să zici, șerifule? a întrebat Ed.

— Că aicea nu-i la oraș. Drăcie, aicea nici măcar nu-i secolu' douășunu. Abia dacă-i douăzeci, dacă pricepeți la ce mă refer. Da-i totuși treaba voastră. O să trimit un adjunct cu voi, a spus Jetty ridicând receptorul. Hattie, zi-i lu' Delroy să vină până la mine.

— Am prefera să nu-l avem pe omul tău în cârcă, a zis Jim. Nu te supăra. Avem tendința să lucrăm mai bine singuri.

— Așa, deci? a zis Jetty privindu-i fix. Da' voi doi m-ați ascultat? Aicea-i M-I-șerpișor-şerpișor-I-şerpișor-șerpișor-I-P-P-I.

— N-avem ce face cu el, a spus Ed. Dar îmi place cântecelul.

Ușa s-a deschis și Delroy și-a vârât capul înăuntru.

— A, lasă, i-a zis șeriful. Ieși pe-afară și patrulează pe undeva. Zi-i lu' Brady să pună radaru' la pod.

— Da, șefu'.

Hattie a deschis ușa abia închisă.

— Reverendul doctor Fondle la telefon. Pare că-i necăjit.

Jetty a ridicat receptorul, a ascultat, l-a pus la loc în furcă.

— Ce-a zis? a întrebat Ed, cercetând fața șerifului.

— Stimatu' nostru legist era, a zis Jetty. Cică iară l-am pierdut pe tipu' negru.

18

Charlene Bryant izbutise cumva să-și culce copiii înlăcrimați. Buni C era încă în pat, uitându-se fără țintă la tavanul crăpat și scorojit, bolborosind fără oprire ceva ce nu putea desluși nimeni.

S-a spălat pe față și pe dinți la chiuveta din bucătărie. Încă nu cuteza să folosească singura baie. Copiii și-i pusese să facă pipi în curte, și acum erau îngropați în plăpumi. S-a pregătit să se întoarcă acolo și să frece cu clor gresia și cada, deși era clar că mortarul avea să rămână cu pete roz pe vecie; nu că ar fi fost curat, dar măcar nu era roz.

— Wheat, omule, ce pizda mă-sii s-a-ntâmplat colo? a zis.

Așa, de-ar fi văzut-o cineva îngenuncheată pe verandă, ar fi putut crede că se roagă, și-a imaginat ea, însă vorbea cu Wheat, chiar dacă el murise. Probabil c-o auzea la fel de bine ca-n viață.

— Te-a omorât tuciuriu' cela? Tu pe el? Îl cunoșteai? Și de ce avea-n mână ouțele tale? Asta aș vrea io să știu. Erai pidosnic pe furiș și te iubeai cu el? Nu te judec io, numa' să știu. Posibilitatea asta te face o persoană mult mai interesantă. Aș vrea să fi cunoscut partea aia din tine. Buni C mi s-a părut că-l știe, când l-a cărat oamenii afară. A-nghețat ca sloiu'. Avea habar că eș' gay? N-a lăsat niciodată de-nțeles. N-ar' să fie greu, mă descurc io fără tine, așa că nu-ți face vro grijă. Că, adică, n-ai adus acasă un sfanț și n-ai spălat în veci o farfurie, ori să schimbi vreun scutec plin de căcat. Da' totuși erai un corp cald în patu' meu. Nu unu' pe care să-l fi atins în ultima vreme, da' măcar era acolo. Trebea să-mi dau io seama că eș' gay după cum îți plăcea să te uiți la luptele alea, la teve. Îi adevărat ce zice de bărbații negri? Mai bine să nu răspunzi. Of, Wheat, unde ești tu acuma? Doamne, ai grijă, te rog, de Wheat al meu, chiar de am io dubiile mele c-ar fi cu tine. Și rogu-te, nu lăsa să rămână pete de sânge pe cadă. Că-i roz mortaru' nu-mi pasă, da-n cada aia tre' să stăm. Amin.

Până la urmă ieșise o rugăciune. S-a ridicat și s-a plesnit cu palmele peste genunchi.

Cu bidonul de clor și peria în mâini, s-a întors în baie.

19

Reverendul doctor Fondle se plimba de colo-colo pe trotuarul denivelat din fața cabinetului, bâțâind din cap și boscorodind printre dinți. Când a ridicat ochii, l-a văzut pe șeriful Jetty ieșind din mașină. Tipii de la MBI se ținuseră după șerif cu mașina proprie.

Fondle a început imediat să vorbească:

— L-am examinat pe cio…, a dat să zică, oprindu-se la vreme. Nici un sunet, nici un afurisit – iartă-mă, Doamne – de sunet. Jetty, tu m-ai văzut cum am făcut-o. După aia l-am băgat în dubă. Brady cu Delroy l-a pus în spate. Jethro a-nchis ușa. O dată nu m-am oprit în drum spre încoace. Dill a condus, și io am stat alături.

— Treci la subiect, om bun, l-a îmboldit Jetty.

— Am deschis duba, Dill și cu mine, și ce crezi c-am găsit? Ei? Ce părere ai?

— Zi odată și gata.

— Un singur corp, atâta. M-am uitat până și-n sac, să văz de nu-s două-n loc de unu'. Da' nu, era un singur mort, un mort alb. Cio… afro-americanu' îi dispărut. Iară.

— Și n-ați oprit? a întrebat Jetty.

Fondle a clătinat din cap.

— Și ajutoru' tău a fost tot drumu' după mine. Poa' să-ți spuie că n-am oprit.

— Jethro! a strigat șeriful.

— Da, șefu'!

— Ai fost în spatele la dubă tot drumu'?

— Da, să trăiți. Cea mai mare parte, în orice caz. Un marfar ne-a separat vreun minut sau cam așa, dar n-a fost un tren lung.

— Bine. Fondle, oamenii ăștia-i de la MBI, a spus Jetty. De la Hattiesburg vine, să ne-ajute să găsim cadavru' dispărut. Uitându-se la Ed și la Jim, a adăugat: Zice că-i detectivi speciali.

— Păi, așa sper, a zis Fondle.

— Să vedem duba, a spus Ed.

— Acolo-i, a arătat Fondle cu degetul.

Ed și Jim s-au desprins de Jetty și Fondle și au parcurs drumul până la vechea dubă Ford Econoline.

— Rahatul ăsta-i razna rău, i-a șoptit Jim partenerului său.

— Ai dreptate.

— Și trebuie să spun că tolomacii ăștia de țărănoi născuți din frate și soră mă bagă în sperieți.

Au cercetat duba pe dinăuntru, pe dinafară, pe dedesubt. Jim a închis și deschis portierele, examinând mecanismul și balamalele. Ușile din spate se blocau și trebuiau zgâlțâite ca să se deschidă, mișcare ce făcea duba să se hâțâne cu un tărăboi îngrozitor.

— N-are cum să fi intrat cineva aici fără să-și dea seama șoferul sau pasagerul.

— Plus că adjunctul de șerif era în urmă.

— Domnule șerif, a strigat Jim.

Jetty a pășit înspre ei.

— Ai poze cu bărbatul negru la al doilea loc al crimei? Sigur era același?

— Era același om, a spus ritos Jetty. Jethro, pune mâna pe aparat și-arată-le domnilor detectivi speciali pozele de la locul faptei.

— Sigur, șefu'.

Jethro a pornit la trap spre mașina lui, a deschis portiera din spate, a scos de acolo tocul cu aparatul de fotografiat digital și a venit înapoi.

— Arată-le pozele, i-a cerut Jetty.

Jim și Ed s-au uitat peste umărul lui Jethro, care se încurcase în cadrele din aparat.

— Pardon, aia era iubita mea.

— Felicitări, a zis Jim.

Jethro a răsfoit imaginile digitale.

— Aici e Wheat Bryant. Se vede că-i mort, gâtlejul e sfâșiat rău de sârma ghimpată. Cred că a durut ca naiba, nu? Sânge pe podea, pe toaletă.

— Foarte minuțios, l-a lăudat Ed.

— Mersi, a zis Jethro. Și uite-l aici.

Ed a ridicat din bărbie spre Jim.

— Același om.

— Ce părere aveți? i-a întrebat Jethro pe detectivi. Aș vrea să știți atâta, că eu nu-s ca mulți de prin părțile astea.

— Serios? s-a mirat Jim.
— Am fost la postliceală.
— Bravo ție.
— Și știți ce cred?
— Tare aș vrea să nu, a mormăit Jim.
— Cum?
— Nu-l băga în seamă, a zis Ed. Spune-mi mie ce crezi, Jethro. E Jethro, așa-i?
Jethro a aruncat în spate o privire, în caz că asculta cineva.
— Cred că ăștia de pe-aici suferă de isterie în masă. După mine, n-a fost nici un negru în nici un loc al crimei. Numai că așa ne mai temem de oamenii de culoare în districtul ăsta, că parcă-i vedem peste tot. Adică-s negri peste tot, bineînțeles, numai că nu morți. Nu ca ăsta, mort.
— Și cum explici fotografiile? a întrebat Ed.
— Asta încă n-am brodit-o.
— Totuși, e o teorie bună, a zis Jim. Mai lucrează la ea.
— Da, să trăiți.
Detectivul s-a uitat în urma lui Jethro, care s-a dus să-și reia locul lângă Jetty și Fondle.
— Ce facem cu viețile noastre?
— Mă depășește, a oftat Ed.
Înăuntru, între timp, Dill aflase cine erau cei doi și părea dornic să fie de ajutor. În plus, nu părea impresionat de faptul că erau negri sau de la MBI. Părea, mai mult decât orice, încântat să aibă niște parteneri de discuție care nu erau din Parale.
— Nenorocitu-i o drăcie de fantomă. Atâta tot, un rahat de stafie.
— De ce zici asta? a întrebat Ed.
Dill i-a azvârlit o uitătură neîncrezătoare, socotind întrebarea nedemnă de vreun răspuns.
Jim a arătat cu mâna în lungul holului.
— De ce ar avea o stafie nevoie să împingă ușa?
— Ești expert în stafii? s-a interesat Dill.
— Punct lovit, a râs Jim.
— Și tu ai fost la postliceală? a întrebat Ed.
— Trei ani la Auburn. Jethro crede că postliceala îi facultate. Ehei, mai e unii care cred că Auburn îi facultate. M-am întors în vizuina asta împuțită

de orășel din cauza lu' mama.

— Bolnavă? a întrebat Ed.

— Îi grasă. Prea din cale-afară. Ș-asta are un cost.

Dill a aruncat o privire spre burdihanul lui Ed.

Ed și-a dres glasul.

— Ai văzut vreo fantomă cu ochii tăi? a întrebat Jim, mai mult ca să schimbe cumva subiectul. În realitate, adică?

— Mda, ieri și azi.

— Și înainte?

— Nu.

— Cine a descoperit că lipsește corpul? a vrut să știe Ed.

— Fondle.

— Ce părere ai despre Fondle? a întrebat Jim.

Dill s-a uitat peste umăr, să verifice dacă era în raza auditivă a cuiva.

— Îi mai zănatec decât o muscă-ntr-o aripă.

— Foarte poetic, a comentat Jim.

— Am absolvit un curs de creație literară la Auburn. Poezie. Am vrut mereu să fiu poet beatnic. Da-s în generația greșită. Și-acu' vâr hoituri prin sertare. Presupun că-i tot aia, dacă stai să te gândești.

Ed și Jim au schimbat o privire.

— Mersi, Dill, a zis Ed.

Dill i-a lăsat în hol.

— OK, nu mai vreau somn la tigaie, a spus Ed.

— Nu-i nimic de văzut aici, a zis Jim.

20

Când Jim și Ed au parcat în fața casei cu etaj a lui Daisy Milam, au văzut mai întâi un băiat și o fată care alergau un purcel. Daisy stătea pe treptele de lemn ale verandei din față, ducând o suzetă la gura bebelușului dezinteresat. Ochii îi erau înfundați, pustiiți. Părul îi era încâlcit. Purta o bluză albastră fără mâneci. A ridicat privirea spre cei doi bărbați care se apropiau.

— Cine naiba sunteți, mă?

— Polițiști, a zis Ed. Doamna Milam?

— Mdea?

— Regretăm pierderea pe care ați suferit-o.

Jim a înclinat din cap a încuviințare, urmărind din priviri copiii și purcelul care tocmai treceau pe lângă ei în goană.

— Doamnă, am vrea să vă punem câteva întrebări, dacă nu vă supărați. Ar fi un moment bun acum?

— Păi ce al'ceva am de făcut, drăcie? Junior Junior a meu îi mort. L-or ucis chiar în casa lui. Poa' să zică lumea ce-o zice, da' Junior Junior era om bun. Ș-un tătic bun pentru ăștia micii de colo, a zis uitându-se cum se aruncau copiii asupra purcelului. S-aveți grijă, nu-mi ologiți porcu'! Apoi, către detectivi: N-avea chior de bani ori vreo țâră de crier, da' era om bun.

— Cu siguranță, a zis Jim. Doamnă Milam, l-ați cunoscut pe celălalt bărbat, bărbatul de culoare găsit în casa dumneavoastră?

— De un' să știu? Avea fața chisăliță. Abia de arăta a om.

— Avea soțul dumneavoastră prieteni apropiați, parteneri sau dușmani printre negri? A menționat că ar fi avut probleme sau conflicte cu cineva? a întrebat Ed uitându-se la treptele nesigure și la ușa de plasă șubredă. Ați chemat vreodată pe cineva aici pentru vreo treabă? Vreun grădinar, vreun meșter, ceva?

Daisy a dat din cap că nu.

— Nu, grădinaru' l-am concediat când ne-am angajat majordomu', a rânjit.

— Așadar, nimeni nu l-a văzut sau auzit pe bărbatul de culoare sau pe altcineva intrând în casă?

— Noi nu eream aci. Eream la talciocu' din parcare de la Sam's Club. Io tot zic asta la toți, da' n-ascultă, futu-i, nimenea. Voiam să-mi iau și io o bluză verde-lămâie, da-n loc mi-am luat-o pe asta albastră.

— Am înțeles, doamnă.

— De ce mi-o omorât negru' cela bărbatu'? a întrebat cu sinceritate Daisy.

— Nu știu, a zis Ed. Poate n-a fost el. Poate altcineva a fost. Pare puțin probabil să se fi omorât unul pe altul.

— S-o întâmplat ceva azi, la alde Wheat Bryant? M-a sunat careva, isterie cât cuprinde, da' n-am putut să fiu atentă. Ori de câte ori intru în casă, mi se pare c-am să-mi pierz mințile.

— Putem să aruncăm înăuntru o privire? a întrebat Jim. O să avem grijă să nu deranjăm nimic.

Daisy a izbucnit în râs.

— Să deranjați'? Dă-i bătaie, deranjează-n voie. N-ar' să schimbe nimica. Da-i caraghios totuși.

— Ce anume? a întrebat Ed.

— N-am avut niciodată tuciurii la mine-n casă, dacă nu-l pui la socoteală pe omu' de la cablu, și iote că-n două zile apăreți' trei.

— Da, doamnă, a zis Jim.

Ușa de plasă era întocmai pe atât de scheunătoare pe cât își imaginase Ed că va fi. Casa părea curată, plină cu jucărioare de plastic viu colorate. Lângă peretele din fundul încăperii erau rafturi cu tricouri albe, imaculate.

— Raportul spune că s-a întâmplat într-o cameră dosnică, în spatele bucătăriei, a zis Jim deschizând drumul.

Nu exista bandă de delimitare a poliției, însă o găleată galbenă de douăzeci de litri stătea proțăpită în fața ușii închise de parcă ar fi fost pusă ca barieră. Jim a deplasat găleata, a deschis ușa. Au intrat amândoi.

— Nu suport scenele crimelor, a zis Ed.

Jim și-a plimbat ochii prin odaie cu luare-aminte, din față către partea din spate. Părea o cameră de oaspeți transformată în spațiu pentru depozitat diverse, lucru deloc neobișnuit. Singurul obiect cu adevărat ieșit din comun era ceva ce aducea cu o bicicletă scumpă de curse, sprijinită în șa cu susul în jos și fără roți.

— Milam era exact aici, a zis Jim. Și *coloratul* nostru neidentificat, aici. Nu s-a găsit nici o armă.

— Se mai poate intra și ieși într-un fel, a zis Ed arătând spre o ușă glisantă de sticlă în fața căreia erau stivuite cutii. S-a uitat cu atenție, apoi a conchis: Numai că ușa asta n-a mai fost de mult clintită. Pe șină e o pojghiță de jeg care a rămas intactă.

— Ce căcat dubios.

— N-o să ne vină nici o idee aici, a oftat Ed.

— N-o să ne vină nici o idee și basta, a zis Jim. Doar executăm mișcările corecte, partenere. Căciulițele pe *ă* și punctele pe *i*.

— Cât e ceasul?

— Trecut de patru.

— Aș face bine să sun acasă și s-o anunț pe Joyce că nu ajung acasă diseară. Are și puștiul meu un recital.

— Aoleu, a făcut Jim arătând cu degetul. Așa, de curiozitate, ce-i în cutiile alea?

Ed a ridicat un capac.

— Tricouri. A deschis și cutia de alături. La fel și aici. Toate albe.

— Crezi că vreunul dintre oamenii ăștia ne minte? a întrebat Jim.

— Asta-i faza ciudată. Nu cred. Cred că spun cu toții adevărul. Până și Jethro, cu teoria lui despre stafii.

Jim și-a frecat grumazul cu palma.

— Întotdeauna ajută când minte cineva.

21

Braden Brady și Delroy Digby s-au tuflit pe banchetele din separeu, vizavi de șerif. La Dinah era aglomerat, fiindcă toți încercau să scape de îmbulzeala de la vremea cinei. Așa se întâmpla zi de zi. Restaurantul era plin ochi de la cinci până la șase treizeci, apoi mai mult sau mai puțin gol până la nouă, când se închidea, rămânând deschis așa de târziu doar pentru câte vreun șofer de tir aflat în trecere, pentru vreo doi clienți fideli și cine se mai nimerea să ajungă prea târziu ca s-o ia înaintea îmbulzelii de la cină.

— Deci… unde-s? a întrebat Brady.

— Cine?

— Ei, cine, ăștia, Shaquille O'Neill și Samuel L. Jackson. Nu știu cum pula îi cheamă.

Delroy a pufnit în râs.

— Cre' că-și fac de lucru cu ancheta, a zis Jetty.

— Și-o să lăsăm noi niște băieți tuciurii să umble, așa, teleleu prin târg? a întrebat Brady.

— Mă, tu ești întreg la scăfârlie? Te-a scăpat mămică-ta-n cap ori ceva?

Brady i-a răspuns șerifului cu o privire nedumerită.

— Adică-i vrei aci? a întrebat Delroy.

— Ați găsit corpu'? Asta a fost o întrebare retorică, i-a înștiințat Jetty. Poate-l găsește ei. După aia poa' să se care înapoi la Hattiesburg, să se umfle-n pene și să râză de mocofanii cei albi și proști din Parale. Io zic numai că treaba asta-i o nebunie. Mortăciuni care dispare. Ce mai urmează?

Adjuncții se holbau prostește la el. Șeriful le-a studiat fețele buimace și a scuturat din cap.

— Ce-i? a zis Delroy.

— Nimica, a răspuns Jetty.

Gertrude s-a oprit lângă masa lor, cu creionul și carnețelul pregătite.

— Io vreau chili, a zis Delroy.

— Și io, a zis Brady. Și să presari niște brânză d-aia sfărâmicioasă pe el. Îmi place brânza aia.

— Io-s mulțumit doar cu cafea, a spus șeriful.

— S-a făcut, a zis Gertrude și s-a îndepărtat.

— Știți ce, nu prea îmi place de ea, a zis Brady. Nici nu crez c-o cheamă Dixie de-adevărat. Îi cam cu nasu' pe sus.

— Delroy, a spus Jetty arătând spre el cu cana de cafea, vreau să te urci în mașina personală și să vezi dacă nu-i poți ține sub ochi pe domniile-lor, detectivii speciali.

— Crezi că ăia doi pune la cale ceva? a întrebat Brady.

— Nu, nu crez că *pune la cale ceva*. Vreau numai să știu ce se petrece. Încearcă să nu fii văzut.

— Adică mă bag, cum ar veni, sub acoperire, a zis Delroy.

— Da, sub acoperire, Delroy.

— Să mă-mbrac cu hainele normale de stradă?

— Ăă… da.

— Să merg și io cu el? a întrebat Brady.

— Nu.

Jetty și-a terminat de băut cafeaua.

22

Duhoarea de sconcs stăruia peste proprietate. Charlene Bryant s-a pus pe înjurat cum îi venea la gură și le-a poruncit copiilor să rămână în casă. Trei sconcși, cocoțați pe platforma de lemn, scurmau la ușa de sticlă.

— Ce caută aci, Pițipoancă Aurie? a întrebat Lulabelle, care se temea de toate animalele.

— Buni C nu le-a dat de mâncare, cum face ea mereu, și-acuma a venit să caute haleală, a zis Charlene.

— Da' ce-a pățit Buni C?

— Păi, drăguță, tăticu-tău numa' ce-o fost omorât cu sălbăticie. Nu i-a picat deloc bine. Tăticu-tău, știi doar, era băiatu' ei. Io? Și io-s amărâtă, da' de mine nu-și face griji nimenea. Îi tare nasol.

— Tăticu' era mort când l-a luat ei?

— Da, puiule.

— O să moară și Buni C? a vrut fetița să afle.

— Nu, puiule.

Afară, pe verandă, Jim Davis și-a apucat nasul între degete.

— S-a împuțit ceva?

— Cred că-i un sconcs, a zis Ed.

— Groaznic.

— Să știi că mie nu-mi displace izul.

— Ciocănește, mă, odată, l-a îndemnat Jim.

Ed a bocănit în cadrul ușii de plasă.

— Cine-i colo? Ce vreți, bă? a strigat Charlene dinăuntru. Chem poliția dacă nu plecați de pe proprietatea mea.

Ed și-a arătat insigna.

— Doamnă, poliția suntem noi.

— Nu v-am mai văzut p-aci.

— Sunt detectivul special Morgan, iar colegul meu este detectivul special Davis. Suntem de la poliția statală Mississippi.

— Așa, și ce poftiți? Ian să văd înc-o dată insigna ceea. Orcine se poate face c-o insignă.

Ed i-a arătat insigna și legitimația. Jim a ridicat-o și el pe a lui.

— Bun, a zis ea aruncând o privire fugară la documente. Ce vreți?

— Regretăm pierderea pe care ați suferit-o, a spus Ed.

— Să știț' c-o cioară l-a omorât. Am tot dreptu' să-mi fie frică de voi. Aș putea să vă-mpușc dacă vreau. Să zic că m-aț' speriat rău de tot ș-a trebuit să vă-mpușc. M-auzirăți?

— Aș vrea să nu fie cazul, a zis Jim.

— Nu credeți că deja au fost destule omoruri prin zonă? a întrebat Ed.

— Destule? Ce nebunească de vorbă-i și asta? Charlene s-a uitat dincolo de ei, în curte, să vadă dacă mai era și altcineva. Cum se face de n-a venit și șerifu' cu voi?

— E o anchetă a statului acum, doamnă Bryant, a zis Ed, cu toate că, tehnic vorbind, nu era adevărat.

— Doamnă, ne permiteți să intrăm, să vă punem câteva întrebări? Mirosul de sconcs e destul de tare pe-aici.

Charlene l-a privit lung, apoi a descuiat ușa și le-a dat voie în casă.

— Putem să ne-așezăm aicea.

Bărbații au luat loc, unul lângă altul, pe o canapeluță. Lulabelle a intrat alergând în odaie și s-a oprit la vederea lor.

— Cine-i ăștia, Pițipoancă Aurie?

Jim s-a uitat la Ed și, cât și-a îndreptat Charlene atenția spre fetiță, a închipuit pe mutește din buze cuvintele: „Pițipoancă aurie?"

Ed a ridicat din umeri.

— Oamenii ăștia vrea să-ntrebe câte ceva despre tăticu-tău, a lămurit-o Charlene. Acu' du-te la joacă.

— Tăticu-i mort.

— Ne pare nespus de rău, a zis Ed. Să știi că am și eu o fetiță cam de vârsta ta. Și e atentă la aproape orice. Tu cum ești?

— Mămica zice că-mi bag nasu'.

— Ai văzut în dimineața asta vreun om pe care nu-l cunoșteai? a întrebat Jim.

— Nu.

— Ai auzit alte voci în afară de cele din familie?

— Nu. Fata și-a privit mama. Crez că sconcșii se dă bătuț'.

— Bun așa, a zis Charlene.

Jim i s-a adresat:

— Doamnă, ați văzut vreun străin să vă intre în casă? Ori l-ați auzit?

— N-a văzut și auzit nimenea nimica. Mă trecea pișarea, ba, și mai mult de-atâta, pe Buni C la fel, și Wheat stătea în baie de hăt, de mult. Atuncea am încercat să intru. O baie avem, atâta. Wheat tot zicea c-o să facă el altă budă pe veranda din spate. A început să lăcrimeze. Și el era pe podea și bloca ușa, a scâncit. Mi-i rușine că am țipat așa la el. Credeam că-i colo, pe tron, c-o revistă-n mână sau ceva.

— Nu-i nimica, Pițipoancă Aurie, a zis Lulabelle.

— Pot să întreb de ce vă spune așa? a întrebat Jim.

— Ăsta mi-i indicativu' de radioamatoare. Așa-mi spune toț' copchiii. Pițipoancă Aurie, zece-patru.

Jim a încuviințat din bărbie.

— Celălalt bărbat din încăpere, l-ați mai văzut vreodată?

— Nu-n halu' ăla. Nu l-am recunoscut. Știu că n-a mai pus niciodată picioru' p-aci, nu la cum arăta.

— Este posibil ca soțul dumneavoastră să-l fi cunoscut? a întrebat Ed. Să fi lucrat cu el, ori să fi avut altceva de împărțit cu el, altundeva?

— Wheat nu ieșea din casă niciodată. Și-i a dracului de limpede că nici la lucru nu se ducea. Nu știu de unde putea să-l cunoască Wheat.

— Vi s-a părut ceva ciudat, nelalocul lui, în ultimul timp? a întrebat Jim. Cineva care să dea târcoale?

Charlene a clătinat din cap. Părea mult mai relaxată acum, chiar dacă lăsa la iveală mai multă îndurerare. A tras o gură bună de aer în piept și a oftat.

— Vreț' să vedeți unde l-am găsit? Am curățat deja mizeria.

Ed s-a uitat la colegul lui. Jim a zis:

— Nu cred să fie necesar. Cine mai locuiește aici, în casă?

— Ăilalți plozi. Mai mititei decât Lulabelle de colo. Și mămica lu' Wheat. Îi zicem Buni C.

— Credeți că am putea vorbi cu ea? a întrebat Ed.

— Voi puteț' vorbi, da' n-o să aflaț' nimica. A-ncremenit cu totu' când i-a văzut cum îl ia pe Wheat și pe negroteiu' cela. Pardon, nu vă fie cu supărare.

— Nici o problemă, a zis Jim.

— Buni C a fost aici toată dimineața? a întrebat Ed.

— Așa-i.

— Vom încerca să n-o supărăm, i-a promis Ed.

Charlene i-a călăuzit pe cei doi pe culoar și apoi în dormitorul lui Buni C. Stătea întinsă pe spate în pat, cu un plăpumoi gros tras până sub bărbie.

— Un cuvânt n-o mai scos de când l-o zărit pe negru' cela.

Ochii lui Buni C au dat de Jim, de Ed sau de amândoi. Gura i s-a deschis, parcă pe cale să rostească „ou", și a slobozit un țipăt animalic. Corpul a început să i se zguduie, și dâre de scuipat i s-au lăbărțat pe la colțurile gurii strâmbate. Charlene a încercat s-o liniștească. Brațele bătrânei au pornit să se frământe nebunește, iar țipătul i s-a articulat în două cuvinte: „Pare rău!" Le-a repetat, alungind ultima vocală, timp de câteva secunde.

— Mai bine i-am da pace, a zis Jim.

Îndată ce au ieșit din odaie, bătrâna a amuțit. Charlene a venit și ea în urma lor.

— Ce mai ciudățenie, a zis. Nu vi s-a părut ciudat? Ea mereu a fost razna, da' nici chiar așa.

— Cred că v-am răpit suficient timp, a spus Jim.

Ed s-a lăsat într-un genunchi și i s-a adresat lui Lulabelle:

— Tu să-ți vâri și de-acum încolo nasul peste tot, OK?

— OK.

23

Nissanul Sentra din ’97 al lui Delroy Digby, de culoarea azurului, era singurul automobil parcat pe Dime Drive cea lipsită de trotuar și borduri. Oprise în fața unei case tip vagon neocupate de peste drum, la o aruncătură de băț de casa familiei Bryant. Clădirea cu pricina era sortită demolării, însă oferea perspective bune în calitate de laborator pentru producerea amfetaminelor, așa că rămăsese în picioare. Delroy, cu un ziar desfăcut în fața ochilor, se chiora pe lângă marginea foii la cei doi negri care tocmai urcau într-o Toyota Sienna verde-închis. L-a sunat pe șeriful Jetty.

— Șefu’, îs io, Delroy Digby. Sun de sub acoperire.

— Da, Delroy. Îți știu numele de familie.

— Am parcat lângă casa lu’ alde Wheat Bryant. Sau fosta casă? Încă-i a lui, dacă-i mort și toate cele? Cre’ c-ar trebui să-i zic mai bine casa lu’ Charlene Bryant. Nu?

— De ce m-ai sunat? a vrut să știe Jetty.

— Numa’ ce am văzut subiecții ieșind din casă. S-a urcat în duba lor. Nu mă vede, că-s parcat peste drum.

— Mai sunt mașini parcate în jur?

— Nu, da’ să n-aveț’ grijă, a zis Delroy.

— Și de ce nu, rogu-te?

— Nu m-a văzut, fi’ncă m-am făcut că citesc ziaru’.

Jetty a oftat.

— Delroy, când ai văzut ultima oară pe careva să citească ziaru’?

— Habar n-am.

— Țin-te de ei, a zis șeriful. Și nu mai suna.

24

Jim și Ed au decis să oprească la bistroul numit Dinah pentru o cină timpurie. Gertrude le-a făcut din mână și i-a îndemnat cu un gest să se așeze într-un separeu la fereastră. Banchetele de vinilin aveau acea tentă verde-avocado din anii șaizeci, cu crăpăturile reparate cu o bandă adezivă care aproape se potrivea ca nuanță. Pe tăblie erau scrijelite câteva nume.

Ed a scos mobilul.

— Mai întâi și mai întâi, o să sun pentru o cameră la Motel 6, cel pe care l-am văzut venind încoace.

— Opt, a zis Jim. E un Motel 8.

— Ești nebun? Nu există așa ceva.

— E un Motel 8.

Gertrude s-a apropiat de masă aducând cafetiera.

— Vreți cafea, oameni buni?

— Eu da, el nu, a zis Jim.

Ed a ridicat privirea spre ea.

— Motel 6, ori Motel 8?

— E-un Motel 8, a spus chelnerița.

— Dar ce mama dracului înseamnă asta? a bolborosit Ed. De la ce vine optul?

— Păi, șasele de la ce vine? a întrebat Jim.

Ed s-a oprit perplex.

— Hai, bine, fie cum spui. Sun și fac rezervare la nenorocitul de Motel 8.

— Cum ți-a fost ziua? a întrebat-o Jim pe Gertrude.

— La fel ca ieri, ca alaltăieri și la fel cum o să fie mâine. Dar voi? Am auzit de crimele alea. De asta sunteți aici?

Jim a dat din cap că da.

— Asta nu înseamnă că facem mare lucru.

— Am auzit pe cineva zicând că ar fi nu știu ce vrăjitor sau strigoi negru care-și face de cap prin preajmă.

— Așa s-ar părea.

— Ce?

Lipsa lui de ironie o încurca.

— Nu te deranjează, sper, dacă îți spun că orășelul ăsta e varză total.

— Ar fi ciudat dacă n-ai spune-o, a zis ea.

— Ce faci pe-aici? Jim a privit-o în ochi. Erau, ca ai lui, căprui. Avea o spuză de pistrui în jurul rădăcinii nasului. Iartă-mă că întreb, dar ești cumva negresă?

— Păi… da.

— Știam eu. N-am știut că ești negresă. Asta n-am știut, dar am știut că e ceva la mijloc. Dar albii ăștia de pe-aici știu?

— Știu, cum nu, a zis Gertrude. Dar uită. Un client o striga din spate, așa că a adăugat înainte să plece: Mă-ntorc repede.

Ed își terminase convorbirea telefonică.

— E negresă, l-a informat Jim.

— Nu ți-ai dat seama din prima?

— Tu știai? a întrebat neîncrezător Jim.

— Știam, îți zic. Știam că-i negresă cum știam și că există Motel 8.

Jim a pufnit în râs.

— Asta nu schimbă nimic, așa-i? a întrebat Ed.

— Normal că nu.

Ed a împins telefonul într-o parte.

— Am căpătat ultima cameră. Nu știu de ce-ar sta cineva în Parale, Mississippi, chiar că nu știu. Camionagii, probabil. Am sunat-o pe Joyce și i-am spus că ne-am îngropat în Parale. A zis că-și dorește să fie adevărat.

Gertrude a revenit.

— Ce vă dau?

— Cred că mă abțin, a zis Ed.

— Ce amuzant.

— O să iau friptură de pui, a spus atunci Ed. Observând privirea colegului său, a simțit nevoia să se justifice: Cu pași mici, frățioare. Și-o salată.

— Eu vreau un sendviș cu șuncă, a zis Jim.

— Să-nțeleg că rămâneți peste noapte aici, în Parale?

— Mă tem că da, a spus Ed.

Jim l-a arătat cu degetul pe bărbatul așezat la o masă de două persoane, într-un ungher dosnic.

— Uite-l și pe amicul nostru.

— Ăsta care-i, din echipa de pămpălăi? a întrebat Ed.

— E numitul Delroy Digby, l-a lămurit Gertrude. Nepot prin alianță cu stimatul șerif Jetty.

— Se tot ține după noi de la ultimul loc al crimei, a zis Jim.

— Nu face nici un rău.

— Am mai auzit asta, a zis Ed. Dar spune-mi, ce părere ai despre stimatul șerif?

— E-n regulă omul. Încearcă să nu fie un jeg rasist, numai că nu se poate abține. E un efort sincer, cred. Câteodată e rasist, alteori doar un nemernic, iar uneori e amândouă deodată, a răspuns Gertrude. Dar ce se aude cu povestea asta a vrăjitorului negru? Sau strigoi, ce-o fi.

Jim a dat din umeri.

— Nu-i exclus. Ai văzut prin zonă vreo față nouă?

Fata a clătinat din cap.

— Negru sau alb, a adăugat el.

— Nici, a făcut Gertrude, bătând cu creionul în carnețel. O să trimit comanda. Pâine vreți?

Ed a zis da, Jim, nu.

— Fără pâine, a completat Jim. Nici pentru el.

Gertrude a trimis la bucătărie comanda și i-a turnat cafea unui camionagiu supraponderal așezat la tejghea. Jim a ridicat ochii spre televizorul agățat deasupra.

— Dixie, vrei să-l dai mai tare, te rog?

Gertrude a făcut întocmai.

Un reporter pe un bulevard, într-un oraș mare. Pe ecran se vedea sigla CNN. Pe bandă, jos, rula legenda: „Bărbat găsit mort într-un apartament din Chicago“. Ed a devenit și el atent.

Reporterul se opintea, împotrivindu-se vântului de noiembrie.

— Într-un imobil de locuințe din cartierul Brighton Park din Chicago a fost descoperit, omorât cu bestialitate în bătaie, un bărbat. Leziunile grave suferite de victimă au alarmat autoritățile. Poliția i-a stabilit identitatea. Este vorba despre Lester William Milan, în vârstă de cincizeci și cinci de ani, care figurează ca singur rezident al apartamentului cu două camere din această comunitate declasată din mijlocul metropolei. Capul bărbatului a fost aproape complet deprins de pe corp. Și era înfășurat în sârmă. A fost găsit de administratorul clădirii, care a declarat că primise plângeri legate de miros. Din nou, brutalitatea agresiunii a declanșat serioase îngrijorări

privitoare la siguranța publică, iar rezidenților comunității li se cere un spor de vigilență. Îl avem lângă noi pe Anthony McDougall, administratorul clădirii. Domnule McDougall, ne spuneți ce ați văzut?

— A fost oribil, a zis McDougall. Aici, vreau să spun, e un bloc liniștit, un cartier liniștit. N-avem bande sau de-astea, dacă-nțelegeți ce vreau să zic. Mirosul era tare de tot, și, când am deschis ușa, mai să cad din picioare. N-are decât o cameră, și uite că îndată-l și văd, întins pe podea. Cred că ceva sânge, era ud încă. N-am mai văzut pe cineva bătut așa de rău în viața mea. Și sper să nici nu mai văd.

McDougall a zâmbit la camera de filmat.

— Scene de groază aici, în Chicago, a conchis reporterul.

Pe ecran a apărut o reclamă la Coca-Cola Zero.

— Mersi, a spus Jim.

Gertrude a micșorat volumul.

— Ce părere ai? l-a întrebat colegul lui.

— Omorât în bătaie, a murmurat Jim absent. Văd stafii peste tot.

— Paranoia e lucru bun, a zis Ed.

25

Șeriful Red Jetty stătea la biroul lui de metal. Își lăsase coatele pe tăblia înțesată de hârtii și fața în palme. A ridicat privirea la intrarea lui Delroy Digby.

— Ce-i?

— Am venit să raportez.

— Dă-i bătaie.

Delroy a scos la iveală un caiețel.

— I-am observat pe cei doi subiecți părăsind casa Bryant la ora cinci și douăsprezece minute. I-am urmărit după aia, la distanță sigură ca să nu mă vadă nimenea, până la Dinah. Dixie le-a fost ospătăriță și au comandat de mâncare amândoi. Matahala a luat friptură de pui, celălalt… în fine, nu știu ce-a cerut. Au mâncat și s-au dus la Motel 8.

— Ai venit, deci, să raportezi că n-ai de raportat nimica?

Delroy a rămas mut.

— Dă să văd carnetu' ăla, a zis Jetty.

Adjunctul i l-a întins.

Șeriful, fără să se uite măcar, l-a lăsat să cadă neceremonios în coșul de gunoi de lângă masa de lucru.

— Să aștept afară, la motel?

Jetty l-a privit preț de o clipă.

— Mda, sigur. Poți să aștepți colo, în caz că pleacă în miez de noapte.

— Chiar?

Jetty a întărit cu o înclinare a bărbiei, apoi l-a petrecut cu privirea până a ieșit din birou.

În clipa următoare a intrat Hattie.

— Chiar ai de gând să-l lași o noapte-ntreagă-n mașină?

— Nu știu. Poate c-ar trebui. Hai, că-l sun după ceva timp și-i zic să se ducă acasă.

— Tu eș' bine, Red?

— Nu. Mi-i silă de rahatu' ăsta. Mi-i scârbă de slujba asta. Îi urăsc pe gaborii ăia fițoși de oraș. Pe tâmpiții mei de adjuncți. Și-orașu' ăsta tâmpit,

cu totu’.

— Pe mine mă urăști? a întrebat Hattie.

— Încă nu, da’ urmezi.

— Îi plăcut să mă știu inclusă.

— Cum poate unu’ mort să se scoale, s-o tulească și-apoi să apară altundeva? Chiar ar fi hazos dacă n-ar fi și alte mortăciuni. Că urăsc morții ț-am spus? Mai ales pe negroteii morți care dispare.

— Vorbește mulți c-ar fi un strigoi de negru, a zis Hattie.

— Cine?

— Cam toți din târg.

— Isuse.

— Ar trebui să-mi fie frică?

— Cine pana mea știe, Hattie? M-am ales cu doi țopârlani albi la morgă și c-un cioroi mort care dă ture pe-aicea și poate c-omoară lume și se lasă și el omorât iară și iară. Păi, ce-ar trebui să creadă careva?

— Mă duci cu mașina acasă?

— Da, Hattie.

26

Jim și Ed l-au întrebat pe recepționerul de la Motel 8 unde se poate asculta niscai muzică de negri. E drept, la început se interesaseră de muzică și-atât. După câteva recomandări, întrebarea devenise mai precisă. Bărbatul a chibzuit, mângâindu-și micul pechinez. I-a îndrumat apoi către un local din Fundac.

— Îi zicea Fundacu' Negru mai demult. Acuma-i zicem numa' Fundacu'. Da' știe toț' de ce vorbești. Nu s-a auzit pe nicăieri de-un loc să-i zică Fundacu' Alb.

— Cred că e just, a replicat Jim. Cum îl cheamă pe câinele dumitale?

— Aa, păi, n-are nume.

— Cum așa?

— Nu-mi place numele astea, a zis omul coborându-și privirea spre animalul de companie.

— Bun, dar atunci cum îl strigi? a întrebat Jim.

— Să-l strig?

Cei doi detectivi stăteau acum în fața barului cu program muzical, construit din plăci de beton și gălăgie.

— Semne de viață, a zis Jim.

— Ai poza? a întrebat Ed.

— Mda.

Au traversat întinderea de pietriș a parcării până la ușa barului. Își lepădaseră sacourile, dar tot arătau alarmant de mult a polițai.

— Am început să arătăm așa înainte, ori după ce ne-am băgat în căcatul de poliție?

— N-am idee. Dar se curăță al dracului de greu, asta știu.

Înăuntru au dat peste Earth, Wind & Fire bubuind de la un tonomat autentic. Luminile erau destul de puternice, mai strălucitoare decât sunt îndeobște prin taverne. Câteva perechi dansau în mijlocul ringului, altele erau pe la mese, iar la bar se așezaseră câțiva bărbați și vreo două femei. La intrarea lor, totul a înghețat. Totul, mai puțin muzica. Jim și Ed s-au holbat înapoi la fețele holbate.

— Da, suntem gabori, a tunat Jim. Și nu ne place nici nouă. Toată lumea să-și vadă de treabă. Distracție plăcută. Încălcați legea dacă aveți chef.

Au izbucnit în râs câțiva clienți, apoi alții. Din spate s-a auzit sunetul unor bile lovite cu tacul. Dansul și pălăvrăgeala au reînceput.

La tejghea, barmanul, care aducea mult cu Isaac Hayes, i s-a adresat lui Jim.

— Hei, fainã mișcarea.

— Public generos, a zis Ed.

— Asta nu-i nimica, să ne vezi când e deschis. Ce vreți de băut?

— Bere, a spus Ed. De oricare.

— Jameson pentru mine, a zis Jim.

— Gheață?

— Sigur.

— Ai auzit de omoruri? a întrebat Jim.

— Îhî.

— Nimeni nu pare să-și frângă mâinile din pricina asta, așa-i?

— Drăcie, de-asta am pus-o de petrecere. N-ar' să le ducă nimenea doru' la niște rasiști împuțiți. Nici măcar familiile lor.

— Ai auzit de tipul de culoare pe care l-au găsit cu ei? a întrebat Ed.

— Îngeru' Negru, vrei să spui? Așa-i zice oamenii.

— Ai idee cine-i îngerul ăsta?

Barmanul a clătinat din cap.

— Nu suntem siguri, să știi, nici măcar dacă i-a omorât el pe băieții ăia albi, a spus Jim. Nu-i exclus să-l fi omorât și pe el cine i-a omorât pe albi.

— Io știu ce zice lumea, atâta.

Jim a scos fotografia din buzunar.

— E cam greu să te uiți, dar spune-mi dacă-l recunoști pe bărbatul ăsta.

Barmanul s-a cutremurat în fața priveliștii.

— N-ar' să-l recunoască nimenea. Ce mă-sa-n cur s-a-ntâmplat?

Jim a dat din umeri.

— Dacă respectivul e în viață, vrem să-l găsim înaintea țopârlanului de șerif și-a ajutoarelor lui.

— Da' cum se poate să fie viu?

Jim a dat iarăși din umeri.

— Franklin, vino-ncoace și uită-te la asta!

S-a apropiat și celălalt barman. Jim i-a ținut fotografia înaintea ochilor.

— Doamne apără și păzește. Ce-i colo?

— Colo e o ființă umană, i-a explicat Ed. Cineva i-a făcut asta altei ființe umane. Îl recunoști?

Al doilea barman a scuturat din cap.

— Musai că-i mort. Îi mort?

— Cu unele întreruperi, a zis Jim.

Bărbatul i-a întors o privire nedumerită.

— Nu știm, a spus Ed.

Cu toate că-și vedeau de sporovăit și de dansat, ceilalți clienți erau conectați și ei la conversația de la bar, chiar fără s-o audă.

— Au apărut străini pe-aici, în ultimul timp? a întrebat Ed. Vreun bărbat slăbuț, cam de un metru șaptezeci, firav?

— Nu-i nimenea nou, a răspuns primul barman. Bine, acuma… pe camionagii îi vedem rar. Ăi mai mulți oprește la birt în târg. Până și cei negri. Au parcare-n spate la motel. La noi nu-i așa spațiu. Oricum nu s-ar opri aicea.

Ed și Jim ascultau.

— Așa, și pe-albicioși i-a caftit la fel de rău ca pe frățior? a întrebat barmanul secund.

— Oho, da, a zis Jim. I-au bătut ca pe fasole. I-au strâns de gât cu sârmă ghimpată.

Bărbații au rămas tăcuți câteva clipe.

— Le-au tăiat coaiele, a adăugat Jim.

— Cuum?

Detectivul a preferat să nu repete.

Atunci primul barman a șuierat a uimire.

— Pesemne că frățioru’ n-a fost de unu’ singur acolo. Sârmă ghimpată, i-auzi.

— Poate le-a făcut rost bebelușu’ de nițică, a zis al doilea tip și a ciocnit pumnul cu primul.

— Știți pe cineva care să-i fi detestat pe Milam ori pe Bryant suficient cât să le facă așa ceva? a întrebat Ed.

— A, păi, toată lumea-n păr, a zis numărul unu. Nici nu știu vrun alb care să-l aibe la inimă pe Milam. Ăluia de-i spuneau Junior Junior. Nu că-i o tâmpenie cât casa? Junior Junior. Închipuie-ți numai.

— Cum e să te urască ai tăi?

— Nu, a spus numărul unu. Cum e să porți numele ăla. Junior Junior, în mă-sa.

— Îi lucru știut, a zis numărul doi. La nimeni nu-i plăcea de el.

— Dar cu Bryant cum e? a întrebat Jim.

— Un jeg. De el nu știu mare lucru. A apărut la știri odată, mai demult, a spus barmanul care semăna cu Isaac Hayes. Mai ții minte rahatu' ăla? Când îi atârna camioneta pe muchia podului. Arăta ca un puțoi fleșcăit.

— A, da, a zis numărul doi. După aia, nimeni nu și-a prea bătut capu' cu el. Pe-aicea nu punea picioru'.

— De ce-l ura toată lumea pe Milam? s-a interesat Ed.

— Păcălea oamenii. Zicea că plătește el ceva chestie și după aia se făcea că plouă. Mai și fura animale, a zis numărul doi.

— Mai ales porci, a adăugat Hayes.

— Tare-i mai plăcea porcii. Pe-aici prin Fundac nu-i obicei să-ți marchezi sau înfierezi vacile și porcii ori ce mai ai. Și dacă-i fură careva, cine mai știe care-i a cui? Venea Junior Junior ăsta și tot dădea târcoale, căuta să-și facă rost de-o bucățică.

— Am priceput, a spus Ed.

Cu o ocheadă spre tovarășul său, Hayes a zis:

— Nu crez că ei știe.

— Ce nu știm?

— De astea două familii.

— Ce tot zici acolo?

— De demult. Tăticii lor, în anii cincizeci, ei l-a omorât pe Emmett Till, a zis Hayes.

— Hai, nu mă-nnebuni, a pufnit Jim.

— Îi adevărat, a zis numărul doi.

Jim și Ed, firește, cunoșteau cazul. Era celebru. Parte a istoriei americane. O femeie albă din Mississippi susținuse că un băiat negru de paisprezece ani îi adresase niște vorbe nepotrivite, după care soțul și fratele ei îl bătuseră pe băiat, îi legaseră sârmă ghimpată la gât, îl împușcaseră în cap și-l aruncaseră de pe pod în Little Tallahatchie. Imaginea băiatului expus în sicriu deschisese ochii națiunii față de ororile linșajului. Ochii națiunii albe, cel puțin. Oroarea numită linșaj era numită „viață" de America neagră. Făptașii, Roy Bryant și J. Milam, fuseseră achitați de un juriu compus exclusiv din albi.

— Asta înseamnă că bătrâna e…, a început Jim.

— Javra a nebună care l-a învinuit, a încheiat Isaac Hayes.

— La ani după aceea le-a spus în fine tuturor că băiatu’ nu i-a zis nimica, nici măcar n-o fluierase. Îți vine a crede căcatu’ ăsta? Atuncea n-a scos o vorbă, da’ a apucat-o după atâția ani. Cam târziu pentru băiatu’ cela.

Jim a dat din cap a încuviințare.

— Tătânele lu’ Wheat Bryant, Roy Bryant ăla, avea pe-atuncea o prăvălie, da’ a pierdut-o, a zis numărul doi. După aia s-a făcut spurcat rău. Ziceai că pe el îl linșase, după cât de tare ne ura. A fost un om rău. Da’ ăla chiar rău era J.W. Milam. Cu Klanu’ din creștet până-n tălpi. Știm că băiatu’ ăla nu-i singuru’ omorât de el. Știți ce-a zis, la atâția ani de la proces?

— Zi-mi tu, l-a îndemnat Ed.

— „Negroteiu-i mort, nu știu de ce nu poa’ să rămâie mort.“ Îți vine a crede căcatu’ ăsta?

Numărul doi:

— Bunicu’ mi-a spus așa, că prin nouă sute zece găseai câte-un negru spânzurat la fiece colț de stradă.

Jim a studiat fotografia și s-a uitat apoi la partenerul lui.

— Omule, se face din ce în ce mai fain.

27

La salonul de pompe funebre, instituție destul de nouă, denumită Somn Ușor, ocupând clădirea unui fost restaurant fast-food, Charlene Bryant aștepta ca Daisy Milam să bată palma cu Otis Easy, antreprenorul. Charlene, frunzărind un număr din revista *Popular Mechanics*, încerca să tragă cu urechea. Prefera asemenea publicații revistelor gen *People*. Îi detesta pe ăia care se dădeau elită intelectuală în *People*. S-a încordat ca să distingă glasul lui Daisy. Auzea doar huruitul vocii lui Otis Easy.

Easy, în spatele biroului de stejar masiv, zâmbea cu toți dinții pe care ar fi trebuit să-i aibă o persoană, ba și cu mai mulți de-atât. De cealaltă parte se așezase Daisy, pe un scaun evident mai scund decât cel al bărbatului. Cu toate că avea aproape un metru șaptezeci, arăta, stând acolo, ca un copil. Partea de birou dinspre ea găzduia un șir de cutii decorate, cu șervețele. Lambriurile de stejar făceau ca odaia întunecată să contrasteze violent cu omul slab, palid și cu glas baritonal. I se potrivea de minune poziția de director funerar, cu degetele acelea lungi care păreau să mângâie aerul în vreme ce vorbea. „Dacă pune piciorul în vreo casă și nu-i nimeni mort încă“, și-a imaginat Daisy, „atunci careva are să moară curând.“

— Ce oribil să-ți găsești așa un om iubit, a zis Easy. Groaznic trebuie să fi fost, înfiorător, întristător.

— Chiar c-a fost, domnu’ Easy.

— O să ne dăm toată silința să-i facem, pe cât e cu putință, somnul ușor. Aoleu, numai ce-am zis numele firmei, așa-i? N-am făcut-o din vanitate, te asigur.

— Pe vremuri nu era aici un Dairy Queen? a întrebat Daisy. Adică-n clădire. Nu era restaurant?

— Ba da. Nouă ne-a convenit de minune. Bucătăria a devenit sală de îmbălsămări și, firește, exista deja un răcitor gigant. Nu putem lăsa pe nimeni să se strice.

Easy a aruncat o ocheadă prin încăpere și a zâmbit.

— Veneam pe-aci când era Dairy Queen, a zis Daisy. Toț’ de la liceu venea aici. S-a uitat pe geamul cu jumătate de vitraliu din spatele lui Easy.

Distribuitoru’ de sifon era chiar colo, lipit de peretele din spatele lu’ matale.

— Da, așa era. Ce memorie fantastică aveți.

— Nu v-ați născut în Parale, așa-i că?

— Aș vrea eu, a zis Easy, însă Daisy n-a reacționat la glumă. Dar nu, doamnă, sunt din Biloxi. Orășelul dumitale avea nevoie de un îmbălsămător și mă aflu aici ca să acopăr această nevoie, ba și niște gropi pe deasupra. E o glumă, așa, în branșa noastră. Prefer termenul de tanatopractician celui de antreprenor de pompe funebre. Sună mai profesional și, ei bine, e mai precis. Mă ocup de mai mult decât simple înmormântări; mă îndeletnicesc cu moartea, trecerea, tranziția.

— Îhî.

— Ce fel de servicii v-ați dori pentru cel plecat dintre noi?

— Pentru cine?

— Soțul dumitale.

— Aa.

— Majoritatea cred că-și doresc ceva simplu, dar nu încetez să le aduc aminte că este ultimul lucru pe care îl vor face pentru decedat.

— Decedat?

— Soțul dumitale. Mortul.

— Junior Junior?

— Da, Junior Junior. Un nume interesant, este? Repetat așa, adică. Junior Junior.

— Așa-i că? a zis Daisy. Și mi-e tot așa-mi pare. De-aia i-am și spus lu’ fecioru-meu Triplu J.

Și-a tras mai bine pe ea bluza albastră fără mâneci. Speteaza scaunului de lemn i-a împins nodul albastru de pânză în spinare. S-a îndreptat de umeri.

— Cred că pachetul nostru de aur e destul de avantajos. Avem și un pachet de servicii de platină, dar trebuie să recunosc până și eu că e cam costisitor. Și totuși sunt persoane care nu se dau în lături de la nimic pentru cei dragi. Pachetul de aur este foarte rezonabil.

— La cât ar ajunge? a întrebat Daisy.

— Să vi-l descriu. Soțul dumitale. Junior Junior, va fi întins în sicriu. Voi supraveghea personal toate prestațiile de îmbălsămare și cosmetică. Va arăta exact cum vi-l amintiți.

— Știți că i-a zdrobit fața-n bătaie, da?

— Poftim?

— A, fața i-i terci. La momentu' actual așa mi-l amintesc, și nu-i drăguț. Nu c-ar fi fost el vrodată.

Easy s-a lăsat cu spatele pe rezemătoare.

— Încă nu l-am văzut, dar sunt sigur că-l pot face să arate ca altădată. Aveți fotografii?

— Cum să nu. Atâta că, am zis, nu era el prea chipeș de la-nceput. Niciodată nu i-a zis nimenea că-i arătos.

— S-ar putea să-mi ia ceva mai mult timp, dacă e adevărat ce spuneți. Dar, credeți-mă, sunt în stare, a zis Easy.

— Junior Junior zicea mereu că timpu-i bani. Cât ar' să coste, deci, timpu' ăsta-n plus?

Easy a oftat.

— S-ar putea să vă coste puțin mai mult.

— Cât face, exact, pachetu' ăsta de aur?

— Să vi-l termin de descris. Dumneata și copiii veți intra în capelă și veți înainta spre partea centrală, escortată de ușierii mei, evident, și acolo îl veți vedea pe el, Junior Junior, întins în sicriul lui elegant, și va părea viu. Ca și cum s-ar putea ridica în capul oaselor din clipă-n clipă.

— Asta s-ar putea să-i sperie pe copii, s-a codit Daisy. Io, adică, le-am zis că tăticu' lor îi mort. A mai văzut ei făpturi moarte – porci, sconcși, câini – și nici una n-arăta pe cale să se scoale ori ceva.

Easy și-a scos ochelarii și și-a frecat tâmplele.

— Am vrut să spun că nu vor observa că a fost agresat.

— Ei, asta sună-n regulă.

— În fine, organistul va interpreta muzică duioasă de biserică. Puteți chiar să alegeți niște cântece care i-au plăcut în viață.

— Lu' Junior Junior tare-i plăcea „Alabama, dulce casă".

— Dar aici e Mississippi, a remarcat Easy, dorindu-și îndată să n-o fi zis.

— Așa, și lu' Junior Junior îi era silă de Alabama, da-i plăcea tare cântecu'. Cum de nu-i și-un cântec „Mississippi, dulce casă"?

Easy a continuat:

— Apoi toți ceilalți, familie și prieteni, vor lua loc pe rândurile din spatele vostru. Eu voi urca la amvon și voi rosti câteva cuvinte, și dați-mi voie să vă anunț că mă pricep la asta bine, bine de tot, apoi vor lua cuvântul alte persoane – pastorul dumitale, dumneata, rudele, prietenii, oricine ar dori să spună ceva.

— Oare l-am putea aduce pe Archie Manning să zică ceva?
— Jucătorul de fotbal?
— Da.
— Soțul dumitale îl cunoștea pe Archie Manning?
— Deloc.
— Doamnă Milam, trebuie să fie cineva cunoscut.
— Păi, pe matale nu te știu, ș-ai de gând să vorbești.
— Presupun că e adevărat.
— Las-o cu descrisu'. Cât ar' să mă coste?
— Pachetul de aur este opt mii.
— De dolari? a întrebat Daisy.
Easy a înclinat capul a încuviințare.
— Oferim totuși variante în rate.
— Ce mai aveți al'ceva?
— Avem pachetul de argint.
Daisy a clătinat din cap.
— Vreo ceva care nu-i metal. Ori soiu' ăla de metal. Cositor, poate? Ar fi ș-un pachet de cositor? Aluminiu? Lemn?
— Cam ce sumă aveți la dispoziție?
— O mie de dolari.
— O mie de dolari, a repetat Easy, apoi a privit-o. OK, se poate rezolva. Acum… sicriul.
— Ce? Adică nu-i inclusă cutia?
— Nu, doamnă.
— Cât face ăl mai ieftin de-l aveț'?
— Dați-mi voie să vă reamintesc că dragii noștri plecați dintre noi vor petrece o eternitate în această cutie. Și prin „eternitate" vreau să spun că pentru totdeauna. Sub privirea străpungătoare a lui Daisy, domnul Easy a continuat: Avem și coșciuge destinate celor pauperi. Le vindem celor de la administrația publică locală pentru cadavre neidentificate și nerevendicate.
— Cât îi?
— Patru sute.
Daisy a șuierat printre dinți.
— Trei sute de dolari, atunci, a spus Easy.
— Cu asta mă mai împac.
— Cred că și Junior Junior va trebui s-o facă.

— Păi, chiar c-așa.

— Mai așteaptă cineva, doamnă Milam. Mă bucur nespus că Somn Ușor vă va asista în aceste momente grele.

Antreprenorul s-a ridicat de pe scaun.

— Mda, în fine, a zis Daisy.

— Sylvia, dincolo, vă va ajuta cu hârtiile.

La ieșirea din biroul lui Easy, Daisy a dat cu ochii de Charlene, în bluza ei galbenă.

— Cum fu, mă? a întrebat Charlene.

— De groază, a zis Daisy. Baftă.

28

Red Jetty a muşcat din felia de pâine prăjită şi a pus-o la loc în farfurie. Stătea la masă cu soţia, Agnes. Câinele lui, un copoi american, stătea alături, cu botul lung odihnindu-se pe piciorul stăpânului.

— Eşti bine, Red? a întrebat Agnes.

— N-am nimica.

— Wallace pune aşa botu-n poala ta numai când eşti supărat.

— E de la omorurile astea.

— E oribil, a zis Agnes.

Pe uşa din dos, deschisă, pătrundea răcoarea unei adieri. Agnes şi-a strâns capotul pe ea.

— Vrei să-nchid uşa? a întrebat Jetty.

Ea a clătinat din cap.

— Îmi place.

— Doi oameni în două zile, a mormăit şeriful.

— Nu-mi place s-aud că-i omorât cineva, da' nimenea nu-i plăcea prea tare pe băieţii ăştia. Da' tot nu ştiu cin' s-ar pune să le curme zilele aşa.

— Îi tare ciudat, a zis Jetty.

— Ce?

— Cum îi cheamă. Neamurile astea-s legate-mpreună.

— Poate că de la vrun scandal pe-acasă li s-o fi tras. Scrâşnetul unei maşini care oprea în curte a făcut-o pe Agnes să ridice ochii. Cine-ar putea să fie?

— Am aşa… un sentiment că-i omu' meu sub acoperire.

Delroy s-a ivit pe după plasă.

— 'Neaţa, mătuşă Agnes.

— Hai, intră, Delroy. Cafea vrei?

— Da, săru' mâna.

— Pe masă ai nişte şuncă. Dacă vrei ouă, ţi le faci singurel.

— Cafea-i de ajuns, mătuşă Agnes, mulţam.

— Chiar că eşti bine-crescut. Mămică-ta a făcut treabă bună. Păi, altfel cum? Îi soră-mea.

— Mămica și aviația militară.

— Ce-i, Delroy? a vorbit în cele din urmă șeriful.

— M-am ținut după băieți până-n baru' cu tonomat din Fundac. Un ceas am stat afară, da' m-a luat somnul. Când m-am trezit, localu' se-nchisese și aveam biletu' ăsta pe parbriz.

I-a întins o bucată de hârtie lui Jetty, care a citit-o cu voce tare.

— „Ne găsești la motel dacă ai nevoie de noi."

— Pardon, șefu'.

— De cine vorbiți voi colo? a întrebat Agnes.

— Statu' a trimis doi detectivi speciali, de mare angajament, să ne-ajute pe noi, mojicii prăpădiți, a lămurit-o Jetty.

— Detectivi de culoare, a adăugat Delroy.

Agnes a icnit.

— Red, crez că te simți ca naiba.

— Așa-i.

— Și m-am gândit io așa, a zis Delroy. Sub privirea atentă a șerifului, a continuat: Dac-ar fi doi negri diferiți? Nu detectivii, ăla de-l tot găsim mort. Dac-ar fi doi, de fapt? Gemeni. Așa caftiți cum era, cine să-i recunoască pe bune?

— Doi negri diferiți, dispăruți, a rostit șeriful. Cum îi mai bine așa, Delroy? Cum ajută asta? La dracu', îi încă și mai nasol. Am avea doi morți la care nu le putem da de urmă.

— Să mă mai țin după băieți? a întrebat Delroy.

— Nu. Du-te înapoi la sediu. Zi-le lui Brady și lui Jethro că vreau ca toți trei să patrulați mai des prin Fundac. Poate-l vede vrunu' pe negru' nostru absent cum trece strada sau ceva.

— Da, să trăiți.

— Și tu ce-o să faci, Red? a întrebat Agnes. Îi vreun criminal care dă târcoale prin Parale?

Delroy s-a uitat la Jetty, așteptând un răspuns.

Șeriful a oftat.

— Țineți ușile și geamurile-nchise.

— Vii la secție, șefu'? a întrebat Delroy.

— Ajung mai încolo. Mai întâi mă duc să stau de vorbă c-o bătrânică.

29

Ed, dinaintea chiuvetei din baie, se holba la fața plină de clăbuci. Nu-i plăcea lama pe care o cumpărase de la prăvălioara din marginea orașului, însă avea de gând s-o folosească oricum. Jim, așezat la pupitrul minuscul de lângă televizorul micuț, studia ecranul laptopului.

— Nu-i exclus să mai apară un cadavru în târgul ăsta dacă-mi alunecă lama, a zis Ed. Cum poate o chestie să fie ascuțită și tocită în același timp?

— Netul de-aici e o mizerie.

— Ce te aștepți de la un Motel 8?

— Nu știu. Să fie cu două trepte mai bun decât un Motel 6?

— Simpatic.

— Trebuie să vezi asta, a spus Jim.

— Au, a făcut Ed, care se tăiase iarăși.

— Ed, trebuie să vezi asta.

Ed a ieșit din baie ștergându-se pe față și uitându-se la sângele de pe prosop.

— Ce-ar trebui să văd?

Jim s-a dat într-o parte din fața ecranului. Era acolo fotografia unei fețe care abia părea omenească, atașată de un corp pus într-un sicriu.

— Ăsta-i Emmett Till.

Apoi a ridicat spre colegul lui fotografia bărbatului negru căutat sau dat dispărut.

— Să-mi fut una, a zis Ed.

30

Charlene era pe-afară. Copiii umblau pe undeva și ei, doar că nu pe-acasă. Așa încât Buni C rămăsese în locuință de una singură. Izbutise să iasă din starea comatoasă cât fusese plecată familia la talcioc. Și, revenindu-și în simțiri, găsise în ea îndurerare pentru pierderea fiului. Wheat nu se arătase vreodată soi bun, însă fusese unicul ei copil. „Nici un părinte n-ar trebui să-și îngroape copchilu'“, și-a zis, apoi s-a dus cu gândul hăt, în urmă. Mai era o mamă în Chicago care își îngropase copilul, iar Carolyn Bryant știa prea bine că ea însăși purta vina acelei pierderi. Simțea acum că golul din casă se schimbă, începând poate cu un iz, un miros dulceag, bolnăvicios. S-a ridicat în picioare și s-a sprijinit în cadrul ieftin de mers. Afară, ziua senină devenise înnorată. I s-a părut că prin casă suflă ceva, nu un vânt obișnuit. Ceva mărunt, o furculiță, o lingură, poate un cuțit, a căzut pe dușumeaua bucătăriei.

— Care-i colo? a strigat.

N-a primit răspuns. Și-a mutat cadrul câțiva centimetri către ușa dormitorului ei. Aceasta nu era închisă. Nu se închidea niciodată până la capăt. Nu voia să se închidă complet. Lemnăria se umflase și apăsa cadrul în dreptul țâțânilor, lăsând neocupat un spațiu de-un lat de palmă. I s-a părut că vede ceva mișcând prin locșorul acela. O umbră?

— Care-i colo?

A împins ușa, deschizând-o. Balamalele s-au văitat. Wheat tot spunea c-are să le dea cu ulei, dar nici vorbă s-o facă. Pe unde umbla Charlene, cu copiii? Lulabelle și Tammy erau la școală, însă cei mai micuți ar fi trebuit lăsați în grija ei. Numai că ea zăcuse nesimțitoare în pat. Încă un sunet. Tot din bucătărie. Carolyn Bryant s-a mișcat cât de iute o duceau cadrul și picioarele ei de optzeci și cinci de ani, prin odaia din față, către dormitorul lui Wheat și Charlene. A intrat și a închis ușa, a zăvorât-o cu ivărul pus suficient de sus cât să nu-l ajungă copiii. Abia dacă-l ajungea ea însăși. S-a oprit să-și tragă răsuflarea. A întins mâna pe după șifonier și a apucat pușca de vânătoare cu țeavă dublă a lui Wheat, a scos din sertarul de sus al

biroului două cartușe și a încărcat arma. Țăcănitul țevilor acum pregătite a făcut-o să mai prindă la inimă.

Se auzeau pași. Se mișcau dinspre bucătărie, străbăteau holul spre ea. A proptit țeava rece a puștii pe buretele rezemătorii cadrului de mers și și-a lipit spinarea de pervaz.

— Nu știu care ești, da' dac-ai trecut pe ușa aia, am să fac doi din tine. Ar' să-ți par-a naibii de rău! a zbierat.

Rochia îi era îmbibată de sudoare, posibil și urină. A tras o gură bună de aer și s-a rugat:

— Doamne, Dumnezeule, iartă-mă, rogu-te, pentru ce-am făcut. Io am încercat să fiu bună toată viața de când am mințit cu băiatu' cela negru. Am știut c-o să am de plătit pentru asta-ntr-o zi, da' de ce Wheat al meu, de ce amărâtu' meu de băiat? Iară am visat visele, așa c-am știut că vine.

În odaia din față s-a auzit un pocnet puternic. Buni C a tras un cocoș, apoi pe celălalt.

— Tu eș' colo, Charlene? Nu vreau să te împușc, cine-oi fi, dacă nu-i nevoie de-mpușcat. Da' dacă-i musai, să știi c-o fac, mă jur pe capu' blond a lu' pruncu' Isus.

Ușa de plasă de la intrare s-a deschis, apoi s-a izbit cu putere. Cunoștea bine sunetul. Venea sau pleca cineva?

— Charlene?

Degetul presărat cu pete hepatice îi tremura pe trăgaci. Nu auzise și nici nu văzuse arma descărcându-se vreodată, însă credea că are să funcționeze. Duhnea a unsoare, fiindcă Wheat folosea prea mult și o curăța noapte de noapte uitându-se la *Roata Norocului*. Tare-i plăcea să răcnească: „Cumpără-ți vocală, vacă proastă!"

Pașii s-au apropiat de ușa camerei. Și-a lipit mai ferm degetul de trăgaci. Mânerul ușii s-a mișcat, a început să se rotească.

— Care-i colo?

Ușa s-a opintit în ivăr.

— Zi ceva! a strigat. Știu io cine-mi ești! Știu io!

— Cucoană Bryant! Îs io, șerifu' Jetty.

— Laudă Domnului, a zis Buni C. Mulțam, Isuse.

Red Jetty s-a așezat la masă în bucătărie, lăsând-o pe Buni C să pună la încălzit apă pentru cafea la plita electrică.

— Știi ce zice lumea: dacă te holbezi la oală, nu dă niciodată-n clocot.

Bătrâna și-a mutat privirea de la cratiță spre bazinul gol al piscinei, vizibil prin geamul ușii din spate. Jumătate dintr-o față de sirenă i-a răspuns holbându-se la rându-i.

— Ce bine-mi pare că nu m-ai împușcat, a zis Jetty.

— Și mie. Altă mizerie de curățat. Or'cum, parcă-i prea multă lume moartă pe-aci.

— Unde-i toți?

— De unde dracu' să știu io? M-a pălit leșinu'. Da' mă mir că m-a lăsat ei așa. Ce crezi matale de una ca asta?

A turnat apă în cești peste cafeaua instant și i-a întins o ceașcă musafirului.

Jetty se uita la chipul lui Dolly Parton, imprimat pe cana lui, în timp ce amesteca în cafea.

— Îmi închipui c-avea de rezolvat cu-nmormântarea. Nu-i putea lăsa pe țânci nesupravegheați.

— Pesemne că așa-i. Da' să lași tu femeie bătrână în ditai căsoiu', singură cuc…

— De ce aveai în brațe pușca ceea, coană-mare?

— Că mă temeam, de aia. L-a omorât pe fecioru-meu chiar colea.

S-a prelins, cătinel, de pe cadrul de mers pe un scaun.

Jetty n-a găsit nici o replică la asta.

— Ați țipat că știți cine-s, înainte să mă vedeți. Cine-ați crezut că era?

Buni C nu a suflat un cuvânt.

— Coană Bryant? Da' cine-aț' crezut c-aș fi, de voiați să trageți?

Bătrâna a sorbit din cafea.

— Băiatu' cela, Till.

— Pardon?

— L-am omorât pe băiatu' cela, și-acuma iote că se-ntoarce după noi toț'.

— Coană Bryant, asta a fost cu șaizeci de ani în urmă, dacă nu și mai bine.

— Îi otova. Morții nu știe cât îi ceasu', nu citește pe calendar. N-are ceasuri cu calendar, asta zic io. Cine sapă groapa altuia cade singur în ea și piatra se întoarce peste cel care-o prăvălește.

— Ce?

— Asta-i din cartea cea bună, și cartea are dreptate-ntotdeauna, așa-i că?

— Da, doamnă.

— Io știu ce-i în Biblie.

— Credeț' că vreun neam de-al băiatului ăla s-a pus să omoare în stânga și-n dreapta? a întrebat Jetty.

— Ce neam? Îi chiar băiatu', el singur.

— Coană Bryant, băiatu-i mort și-ngropat.

— Io știu doar ce-am văzut. De-un milion de dăți m-am uitat la poza lu' băiatu' mort, și după aia-l văz luat cu targa din casa mea, limpede ca lumina zilei, lămurit ca nasu' pe mijlocu' feței. Ce socoți de asta matale?

— Știți, când mai îmbătrânim ni se mai încurcă ținerea de minte.

— Mă crezi o băbătie proastă.

— Ba nu, cucoană, deloc. Crez că fiu' matale-i mort și ți-i frică. Asta crez, atâta.

— S-aveți grijă, copchii. Ar' să se mai moară, a zis Buni C. Voi numa' să fiți cu ochii-n patru și să vă păziț', atâta.

— Da, cucoană.

— Bea-ți cafeaua, că se răcește.

— Da, cucoană.

— Știi povestea a veche, cu hoitaru'? Un om intră-n orășel și vede-un hoitar c-a poposit pe-o statuie, la trei pași de el. Hoitaru' i se uită drept în ochi. Îmbucă el de-ale gurii, iese iarăși afară și vede că pasărea s-a dus. Pleacă din târg, și mașina i se strică-n mijlocu' drumului. Ridică ochii și iarăși îl vede pe păsăroi cum se holbează drept la el. Și-i zice: „Cum se face că te-ai ținut de mine până-n oraș și-acuma ai apărut și-aicea?" Și hoitaru' îl măsoară de sus și până jos și-i spune: „Nu m-am ținut de tine. S-a nimerit să trec prin oraș. Aci veneam, spre locu' ăsta, să te-aștept."

Buni C și-a însoțit povestea cu înclinări din bărbie pe post de punctuație.

— Asta da poveste, a zis șeriful.

— Io-s omu' cela, nu vezi?

Jetty a dat din cap că vede.

— Și hoitaru' pe mine m-așteaptă.

— Da, doamnă.

Au stat apoi așa, amuțiți, vreo două minute.

— Nu-mi place să te las aicea singură, coană Bryant, da' tre' să mă-ntorc la lucru.

— Nu mă lăsa. Îi aicea, știu și gata.

— Arunc o privire înainte să plec. După aia o să mă duc. Și să nu-mpuști pe nimenea, s-a auzit?

— Pe nimenea care nu-i nevoie să fie-mpușcat.

31

La Dinah, Gertrude le-a turnat cafea în cești celor doi detectivi speciali. Se așezaseră în același separeu. Bărbații i-au mulțumit. Și-a lăsat privirea, o clipă lungă, peste fețele lor.

— Totu-n regulă? a întrebat.

— Super, a zis Jim.

— Revin să vă iau comanda în două minute, a spus și s-a îndreptat spre casa de marcat să încaseze plata unui client.

— Poate că Jethro are dreptate, a zis Ed.

Pe Jim l-a umflat râsul.

— Da, sigur. Sună tu la secție să-i zici căpitanului Buhăilă că pe-aici umblă o stafie. O stafie de negru.

— Dar cineva *chiar* dă iama în lume pe-aici. E cu siguranță o legătură. Nu poți să negi asta.

— Poate-i vreun ninjalău negru, a hohotit Jim. Vreun justițiar dat naibii, știi genul, care umblă cu colacul de sârmă ghimpată la el. Ca Bruce Lee sau căcaturi din astea. Un Lee mai tuciuriu, care învârte un nunceak de sârmă ghimpată în Parale, Mississippi.

— Aia ar fi *sârmă ghimpoasă*. Așa i se zice prin partea locului. Sârmă ghimpoasă. Sârma ghimpoasă ține vita acasă.

— Mai ai multe din astea? a întrebat Jim.

Gertrude a revenit, făcându-i să se oprească brusc din vorbă.

— A, deci așa merge, să-nțeleg?

Jim a privit-o fără o vorbă, a sorbit din cafea.

Gertrude s-a așezat lângă Ed și l-a țintuit cu privirea pe Jim, aflat vizavi.

— Gata, vreau să-mi spuneți: Ce mama dracului se întâmplă?

— Nimic, a zis Jim. Dacă nu pui la socoteală vreo două omoruri. Omoruri sângeroase, nerezolvate, complicate și zguduitoare.

— Și un cadavru care tot dispare, a completat Ed.

— În afară de asta, nu se petrece nimic ieșit din comun. În fine, cazul este în desfășurare și nu putem vorbi despre el.

Jim a lăsat cana, băgând de seamă că pe lângă geamul localului trecea săltând o camionetă cu roți duble la spate.

— Gertrude, cine știe tot ce se învârte prin târgul ăsta?

— Toată lumea știe tot ce se-ntâmplă în târgul ăsta.

— Nu, eu zic de cineva aparte. Cineva care știe istoria, bârfele, tot.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Nici eu, a zis Jim. Nu știu ce întreb.

— Există vreo vrăjitoare în localitate? a intervenit Ed. Lui îi e frică să zică vorba. Vrăjitoare. Doftoroaie.

Gertrude a chicotit.

— Am știut la ce se referă, doar că voiam să-l aud pe el spunând-o. O căutați pe Mama Z.

Ed s-a uitat la Jim.

— Serios, chiar e doftoroaie?

— Asta am auzit eu. Asta zice ea c-ar fi.

— Ce-ar strica să vorbim cu ea? a spus Jim.

— Trebuie să vin cu voi.

— Ar fi mai bine să nu te bagi în istoria asta.

— N-o găsiți fără mine.

32

În subsolul defunctului Magazin General Bryant, reverendul doctor Fondle se afla dinaintea a zece bărbați albi. Împărtășeau cu toții aceeași uitătură de cremene. Erau, mai toți, corpolenți. Lângă ușă stătea un tip înalt și peste măsură de sfrijit.

— OK, hai să spunem jurământu', a zis Fondle. Acu-mpreună.

În picioare, cu toții:

— Scârbit maxim de democrați, stau aci ca membru al Marelui Imperiu Invizibil. Jur să apăr drepturile date de Dumnezeu rasei albe de tot ce-i străin, fie el negru, galben, roșu ori evreu. Promit să urmez cu sfințenie ordinele superiorului meu, Marele Dragon al Mărețului Ordin al Cavalerilor Ku Klux Klan, transmise prin intermediu' Marelui Ofițer al lojii mele. Roca-poca șu-ba-da! Suntem Klanu' din SUA!

S-au așezat la un gest al lui Fondle.

— Declar această ședință deschisă, a proclamat aprodul cel slăbănog.

— Am îmbulinat-o, frați albi, a început Fondle. Mă tem că ne-am ales cu o răzmeriță cioroiască pe bune. Doi frați de-ai noștri zac morți, și-un negrotei criminal îi liber ca pasărea. Îl văd, de aproape-l văd, crâmpoțit pe față de însuși Satana. Un negrotei care se pricepe de minune s-o facă pe mortu'. L-am văzut mort, și după aia n-a mai fost.

— Păi, și ce facem? a întrebat un bărbat din față.

Fondle s-a uitat pe rând, cu luare-aminte, la fiecare.

— Ne-ntoarcem la căile din vechime, știute și încercate, ale străbunilor din KKK, căile sacre ale furiei, focului și funiei. Mai întâi ne punem frumușel s-aprindem o cruce babană, fix în mijloc la Smithson's Field, exact colo de unde poa' să vadă numa' bine mutrele tuciurii din Fundac.

— Și cioroii cei polițai? a ridicat vocea tipul slab din spate. Ei ce mă-sa-n cur caută pe-aci?

— Statu' Mississippi ne crede-o mână de mârlani care nu-i în stare să avem grijă de noi și de daravelele noastre, l-a lămurit Fondle.

— Păi, iote, așa și *îi*, a zis unul dintre bărbați, făcându-i să chicotească. Mârlănia la putere! a strigat cu pumnul ridicat în aer.

— Gata acuma, Donald, a zis Fondle. Mă gândesc la ce facem cu detectivii.

Donald:

— Știi matale, doară, că de mult n-a mai fost alegeri în filiala noastră. Cum se face că tot Mare Ofițer ești ș-acuma? Cum te-ai decis, una-două, să-ți faci cuibar în funcție? La alte cluburi se ține alegeri și candidează și altă lume. Noi de ce n-avurăm? Cum se face?

— Simplu. Fiindcă n-am mai făcut alegeri de când am fost ales io, a zis Fondle.

— Asta a fost acu' doișpe ani, a replicat slăbănogul. N-ar trebui să fii pe viață-n funcție, așa-i că?

— Nu, n-ar trebui, s-a auzit vocea altcuiva.

— N-am avut alegeri că n-am avut nici o drăcie de-ntrunire, a strigat un al treilea.

— Că bine zici, Jared, a întărit Donald.

— Pe vremuri, cân' trăia tătuca, ne-ntâlneam tot timpu', tot la săptămână, a zis Jared.

— Și se țineau alegeri, a zis un altul. Pe-atuncea era mereu votare. Drept îi?

— Ș-ardea puzderie de cruci pe-atuncea și ieșeam la iarbă verde cu familia și jucam mingea și nu mai zic câte, a spus Donald. Țin minte că haleam tort lângă crucea aia de-ți lua ochii. Ce-mi plăcea tortu' lu' mămuța.

— Așa-i, au aprobat mai multe voci.

— Nu mai facem nimica acuma, s-a plâns unul dintre bărbați. Nici nu știu pe unde mi-i gluga. Nici măcar un capăt de funie n-am.

— Ziceți că vreți să organizăm alegeri acuma? a întrebat Fondle.

— Da, da, alegeri, vrem alegeri, s-au pus pe scandat cu toții.

— Da' fără cuvântări, a zis Donald.

— Fă-ră cu-vân-tări, fă-ră cu-vân-tări.

— Propun să se treacă la alegerile pentru Marele Ofițer din filiala Parale, Mississippi, a rostit țanțoș Donald.

Tipul sfrijit i-a susținut moțiunea.

— De acord? a întrebat Fondle.

— Da! au răcnit toți.

— Împotrivă?

Nimic.

— Se aprobă, a zis Fondle.

— Stați, da’ cine face minuta? a întrebat Donald.

— La naiba, Donald, scrie-o tu, a zis Fondle.

— Nimenea nu-i pricepe mâzgălelile, a bombănit altul.

— Hai odată, Donald.

Donald a scos un pix din buzunar. Fondle i-a înmânat agenda cea mică pe care o folosea la muncă.

— Îl nominalizez pe reverendul doctor Fondle ca Mare Ofițer al filialei din Parale, Mississippi, a Ordinului Suprem al Cavalerilor Mărețului Klu Klux Klan din aceste State Unite ale Americii, a rostit Jared.

— Susțin, s-a auzit dinspre tipul slăbănog.

Ceilalți au întors capetele spre el.

— Îmi place să susțin chestii, a zis slăbănogul.

— Toți de acord? a întrebat Fondle.

— Da! au zbierat toți.

— Împotrivă?

Nimeni, nimic.

33

Jim și Ed au luat-o pe Gertrude de la Dinah după aglomerația, câtă era, din perioada prânzului. S-a așezat la mijlocul banchetei din spate și s-a aplecat înainte.

— Stai rezemată și pune-ți centura, a instruit-o Ed.

— Deci tu ești cel cu copii, a zis ea.

— Copil, a precizat Ed. Are șapte ani fata.

— Virează la stânga la semafor, a zis Gertrude. Rămâi pe bandă până se face un drum neasfaltat. Trezește-mă atunci.

S-a rezemat și a închis ochii.

— Și-a pus centura? l-a întrebat Ed pe Jim.

— Da, am pus-o, a murmurat Gertrude.

— Am vorbit cu căpitanul, a zis Jim.

— Ce i-ai spus?

— Numai lucruri pe care le știa deja. Acum pricep cum se simt piloții care văd OZN-uri. Dacă sufli ceva cuiva, o să te creadă nebun. Dacă nu scoți o vorbă… păi, na, atunci nu scoți o vorbă. Și apoi extratereștrii invadează, iau formă umană, încep să lucreze prin băcănii, îi omoară pe toți cunoscuții tăi și le iau locul. Ai putea fi unul chiar tu.

— Scuză-i inepțiile, a zis Ed.

Cum n-a venit nici un răspuns, Jim s-a uitat în spate.

— A adormit.

— Ce-aș vrea să pice așa lată și fiică-mea.

— S-ar preface, a spus Gertrude. Mie îmi place, uite-așa, să țin ochii închiși.

— Cui nu-i place? a zis Ed.

— O să-mi spună vreunul ce-ați văzut? a întrebat ea.

— Chestia e că n-am prea văzut mare lucru. Dar dacă e să-i crezi pe localnici, un negru bătut măr și cel mai probabil mort umblă pe-aici teleleu, posibil omorând albi cu un trecut dubios.

— Au.

— Vezi ce pățești când pui întrebări? a zis Jim.

— Ar trebui să știm ceva despre Mama Z? a întrebat Ed.

— Își zice vrăjitoare. Ce-ar mai fi de știut? E cam aiurită, te cam bagă în sperieți.

— Și cum ai ajuns s-o cunoști? a vrut să știe Jim.

— E străbunică-mea.

Căsuța era pitită într-un vălmășag de ramuri, departe de întinderea largă a bătăturii, de parcă ar fi fost intenționat și eficient camuflată. Gertrude a luat-o înainte zorită și a bătut în ușa de plasă.

— Bați ca un polițai, a observat Jim.

— Mi s-a mai spus.

A ciocănit iarăși.

— Mama Z!

— Termină cu bătutu' și intră odată! a răcnit femeia.

Odaia din față era înțesată cu cărți, din podea până în tavan și din perete în perete, însă în teancuri ordonate, îngrijite. O masă de lemn cu picioare groase era pusă în mijlocul podelei, pe un covor de iută. Mama Z era înaltă, lată în umeri, însă deloc greoaie. I-a întâmpinat cu o uitătură goală către zări, fără să-i privească în ochi, când a întins mâna să le strângă pe ale lor.

Jim și Ed au dat pe rând mâna cu ea, crezând amândoi că e oarbă până ce femeia a slobozit un hohot de râs.

— Fac caterincă, asta-i. Văz mai bine decât voi toți adunați laolaltă.

— Mama, oamenii ăștia sunt detectivi din…, a dat să spună Gertrude.

Mama Z a întrerupt-o.

— Din Hattiesburg. Morgan și Davis. Cum de n-aveți sediul în capitală? Ciudat îmi pare.

Jim și Ed s-au simțit nițel descumpăniți.

— Aa, Mama Z le știe pe toate, a urmat bătrâna. Știu că dormiți la Motel 8 și mergeți c-o mașină de familie, o Toyota d-aia.

Jim a scuturat din cap.

— Știi multe, Mama Z.

— Și mai știu cum să folosesc un radio de poliție. Ascult albiturile cât îi ziua și noaptea de lungă. Știu care-i mersu' fiindcă ascult. Merită să ciulești urechea. Nerozii de ajutori de șerif nu pot să râgâie ori să tragă o bășină fără să vorbească de asta la stație. Tare le mai place trăncănitu' pe radio. Stați jos.

S-au așezat la masă cu Mama Z.

— Fă și tu niște ceai la musafiri, fată, i-a zis lui Gertrude, lipindu-i o palmă peste dos când tânăra i-a trecut pe dinainte. Tre' s-o-ndop, să mai pună ceva carne pe oasele alea de mulatră. Îi strănepoată-mea, de-i pot porunci așa. Dumnezeu știe că nimenea nu mai poate. Îi ca un pistol încărcat.

— Deci matale știi de ce am venit încoace, a zis Ed.

— Vreți să aflați cine i-a omorât pe băieții cei albi.

— Cam așa ceva, tanti. Încercăm să ne dăm seama ce se petrece cu un anumit bărbat negru aparent decedat care tot apare și dispare. Știi cumva cine-i omul?

— Habar n-am. Da' știu ce vă macină pe voi, și asta nu de pe stație.

— Ce? a întrebat Jim.

— Legătura dintre Wheat Bryant și Milam ăla.

— Exact, a întărit Ed.

— Cu privire la tăticii lor v-ați lămurit deja, a zis bătrâna. Roy Bryant și Robert Milam erau cei mai răi dintre răi. Erau trup și suflet cu Klanu', la fel ca proștii lor de feciori.

— Știi ceva matale de negrul care tot apare și dispare? a întrebat Jim.

Gertrude s-a ivit din bucătărie ducând o tavă cu cești și ceainic, la vreme ca să-și audă străbunica zicând:

— Nu cred în stafii.

— N-am știut asta, a zis Gertrude.

— Foarte hazos, a pufnit Mama Z.

— Credeam că matale ești vrăjitoare, a zis Jim.

— Îs, da' nu soiu' ăla. Bătrâna și-a turnat ceai și a sorbit din el, apoi a spus: Am văzut la CNN că pe-un bărbat alb l-a omorât în Chicago.

— Știm despre asta, a zis Ed.

— Zicea că l-a omorât săptămâna trecută, a spus Mama Z.

— OK, a făcut Jim aplecându-se în față.

— I-a greșit numele la televizor, a spus că-i Milan, da' io bănuiesc că-i Milam. Ăsta ar fi fratele lu' Junior. Știu, fiindcă Robert a avut un fecior pe nume Lester, Lester William. Îl striga L.W.

— Căcat, a mormăit Jim.

— Chiar așa, a spus bătrâna. Careva a pus-o de-o răzbunare.

— Dar de ce acum, mă întreb? a intervenit Gertrude.

— Pe amărâtu’ ăla de băiat l-au linșat acu’ șaizeci și cinci de ani. Poate spiritele și-au pierdut răbdarea, a zis Mama Z.

— Parcă matale nu credeai în stafii, i-a amintit Ed.

— N-am pretins că am dreptate mereu. Bătrâna a lăsat ceașca pe masă și a bătut darabana cu buricele degetelor. Da’ vă spun una, totuși: dacă au ieșit strigoii să se răzbune, are să fie mult mai mare măcelu’. Fiecare alb din țara asta, dacă n-a linșat el în persoană pe careva, atuncea vreunu’ din familia lui, sigur. Dacă-i ceva de crezut, atunci asta-i.

— De unde știi matale? a întrebat Jim. De pe frecvențele poliției?

— Veniți cu mine, a zis bătrâna și s-a ridicat, apăsându-și greutatea în tăblia mesei ca să ajungă la înălțime deplină.

Au urmat-o pe un culoar scurt, căptușit cu poze de familie, până în altă odaie. Era plină ochi cu fișete înalte până la piept și cu unele mai scunde sub cadrul singurei ferestre.

— Ce-i aici? a întrebat Ed.

— Arhivele, a spus Mama Z. Astea-s arhive. Zi-le, fată, i s-a adresat lui Gertrude.

— E aproape tot ce s-a scris vreodată despre orice linșaj din aceste State Unite ale Americii începând cu 1913, când s-a născut Mama Z.

— Stai așa, a întrerupt-o Jim. Adică matale ai…

— O sută cinci ani.

— Orice linșaj? a întrebat Ed.

— Cam pe-acolo, a zis Mama Z. Aveam obicei să mă duc la biblioteci din tot statu’ și citeam orice ziar. Acu’ caut pe internet. Ar trebui să știți că io îi trec la linșaje și pe cei împușcați de poliție. Fără supărare.

— Nu-i nimic, a zis Jim.

— De ce faci asta? a întrebat Ed.

— Fiindcă cineva tre’ s-o facă. După ce-oi muri și locu’ ăsta o să fie cunoscut, sper c-o să devină un monument pentru morți.

Ochii lui Gertrude s-au umplut de lacrimi.

Jim Davis și Ed Morgan, care trăiseră multe, fuseseră împușcați, împușcaseră, văzuseră moarte și durere, uciseseră la datorie, au amuțit. Au rămas așa, cu ochii la tabla cenușie a fișetelor. Jim a numărat în gând. Erau douăzeci și trei cu totul. Sertarele aduceau cu cele dintr-o morgă.

Ed a lăsat palma pe fișetul de lângă el.

— Mai există rude de-al lui Bryant și Milam?

— Am auzit, parcă, de alt băiat Milam, da' nu-s sigură și chiar n-am de unde ști pe unde-i, a spus Mama Z. Ar mai fi, cum nu, Carolyn Bryant. Chiar dacă nu pare, îi încă vie.

— Da, am cunoscut-o, a răspuns Jim. N-a ieșit grozav. Era nițel abătută, ca să zic așa. Evident, fiul îi fusese omorât acolo, în casă. Asta poate să-l facă și pe-un rasist să se simtă abătut.

— Ați auzit de vreun străin prin localitate? a întrebat Ed. Negru ori alb.

Mama Z a clătinat din cap.

— Întrebarea-i greșită. Moartea nu-i niciodată un străin. De-asta ne și temem de ea.

— Asta ar trebui să fie, așa, o zicală de vrăjitoare? a zis Jim. Întreb fiindcă sună important, numai că nu m-am prins.

— Îmi place de el, a rostit bătrâna către strănepoata ei. Poate ați vrea să vorbiți cu Deacon Wright. Era băietan pe-atunci și muncea în prăvălie acolo, cu Emmett Till. Mă-ndoiesc să știe ceva. Și-ar mai fi Betty Smith.

— Ea cine-i? a întrebat Jim.

— Frate-său mai mare, Lamar, a fost împușcat mortal în fața tribunalului din Brookhaven cu puțin înainte să apară aici, în Parale, Emmett Till. Pe-atuncea era multă ură în statu' ăsta. Poate mai multă ca acum. Lamar era agricultor și deja activa pentru drepturi și libertăți prin zonă. Nimeni nu aduce vorba de el. Omorât de glonț. Tăticu' m-a dus până acolo, am văzut locu' unde i s-a îmbibat în pământ sângele. Acu-i trotuar nou.

— De ce zici matale să vorbim cu ea? a întrebat Ed.

— Dacă vrei să cunoști un loc, vorbești cu istoria lui, a zis Mama Z.

34

Red Jetty a tras pe dreapta și a oprit motorul mașinii de poliție. Era pe podul Tallahatchie, de unde se vedea crucea arzând. Și-a amintit de crucile în flăcări din copilărie. Taică-său îl dusese la câteva adunări de-ale Klanului, însă mama lui, catolică, protestase. Nu văzuse cu ochii lui nici un linșaj propriu-zis și se bucura că-i așa, însă taică-său asistase ori chiar participase. Gândul îl întrista, dar îl și făcea să înțeleagă, atât cât era el în stare, de ce existaseră atâtea frecușuri și încordări între el și părintele lui. Maică-sa, până la urmă, fugise la Detroit cu un bărbat pe care Red nu apucase să-l cunoască. Știa doar că vinde scroafe de carne. Flăcările făceau să se ridice fum negru pe cerul crepuscular. Chiar și de la distanța aceea, crucea părea tristă, nu din vreun motiv social ori politic, ci fiindcă fusese înjghebată, evident, prost. Grinda transversală se prăbușea deja, iar flăcările își pierduseră orice entuziasm și hăpăiau aerul dimprejur ca și cum ar fi fost sleite. Nici toată benzina din district n-ar fi putut ține în viață focul acela. Cel mai trist dintre toate era faptul că nici unul dintre membrii mascați ai acțiunii teroriste nu era necunoscut în târg. Umbla de mult gluma în Parale, Mississippi, că dacă vrei să descoperi cine ține de Klan, n-ai decât să aștepți o țâră la curățătoria chimică a lui Russell.

35

În locuința Bryant, copiii fuseseră băgați în sfârșit în paturile lor. Bociseră cu rândul până îi luase somnul, dar nici unul nu înțelegea ce se întâmplase. Cum ar fi putut? Stația de radio a lui Charlene se odihnea pe o policioară deasupra chiuvetei din bucătărie. Văduva stătea în fața ei, pe un scaun cu picioare înalte, ținând receptorul la gură când vorbea și cuibărit în poală când nu vorbea.

— Aici Mesageru' Invincibil, sunt pe Cinci Optsprezece, direcția nord către Parale. Pițipoancă Aurie, ești colo ca să pot zbiera la tine, fătucă? Recepție, s-a auzit cu pârâituri din difuzor.

Charlene, zorită, a apăsat pe buton și a zis:

— Aici îs, Mesagerule. Recepție.

— Ce faci, păpușică? Am auzit de omu' tău și-mi pare rău. Groaznic. Recepție.

— Da, de groază, ce mai. Și sânge mult, da' l-am șters mai pe tot. Tot pe camionu' ăla cu botu' lung? Recepție.

— Camioanele Kenworth mi-s tare dragi. Păcat că n-am timp să opresc pe la voi, să-mi prezint condoleanțele, Pițipoancă Aurie, da' am un transport de ouă și lapte crud de la fermă, și frigoriferu' dă rateuri. Recepție.

— Data viitoare, data viitoare. Pe unde-ai umblat? Recepție.

— Doamne, m-am distrat pe ruptelea în Yazoo City. Am fost la un marș de-al lu' Trump ș-am băgat în sperieți niște băiețași d-ăștia de umblă cu știri false. Uhuuu! Ce mișto m-am distrat. Știi, omu-i exact ca noi, a râs Mesageru'. Adică nu judecă mai bine ca un porc spinos, da' știe cum să puie ilitele liberale la locu' lor. Recepție.

— Drăcie. Și-i așa portocaliu cum arată la teve? Recepție.

— Aa, îi portocaliu, păi, cum. Natural portocaliu. Nu mi-a venit a crede. Era și Melangia aia a lui. Arată exact ca păpușicile Barbie, are ochi fix ca o păpușică d-aia. Recepție.

— Hei, Mesagerule, tre' să ies d-acu', am să-mi curăț congelatoru' de pe veranda din dos. Recepție.

— Păi, bine atunci, Pițipoancă Aurie, ne-om auzi cu bine. S-aveți grijă. Terminat.

„Curățatul congelatorului“ era codul pentru mutat pe frecvența lor privată. Zis și făcut.

Charlene a șoptit în receptor:

— Pițipoancă Aurie pentru Mesageru’ Invincibil. Recepție?

— Salutare, păpușică. Ce porți pe tine?

Buni C zăcea în pat. Se culcase cu lampa de deasupra capului lăsată aprinsă, la fel ca și veiozele de pe laturile patului. Voia să rămână trează, însă adormise, pe spate, puțintel înălțată, o poziție, credea ea, cu adevărat vulnerabilă. A sforăit nițel și asta a făcut-o să tresară, dându-și seama uimită c-o furase somnul. De cealaltă parte a odăii, cufundat într-un scaun pe care nu-l folosea niciodată pe motiv că e prea moale, i s-a părut că-l vede pe bărbatul negru ciomăgit, cel declarat mort și dus cu targa din casa ei, individul care-i omorâse probabil fiul. Bătrâna s-a uitat la chipul acela și i s-a părut că vede ceva dincolo de cicatrici, dincolo de sângele uscat, peste ani, în ochii căprui astupați de carne umflată, și că se întoarce în prăvălioara aceea, în ziua aceea de sfârșit de august. N-a scos o vorbă, nu s-a gândit la nimic, a murit și atât.

36

Telefonul lui Ed Morgan vibra pe măsuța de scris din partea opusă a încăperii. Ed, în baie, se bărbierea cu altă marcă de aparat. Jim a ridicat telefonul și s-a uitat la număr. L-a recunoscut drept cel de la biroul șerifului din Parale.

— Davis sunt.

A ascultat.

Ed a pășit în cameră chiar când partenerul lui lăsa telefonul din mână.

— Ce-i?

— Trebuie s-o luăm din loc, a zis Jim. S-ar părea că țopârlanii l-au găsit pe mortul nostru.

Ed și-a frecat fața cu prosopul.

— Așa, deci?

— La locuința familiei Bryant.

Locuința familiei Bryant gemea de lume: adjuncții șerifului, Fondle și Dill, puștii Bryant, copiii Milam, Daisy Milam și, firește, Charlene. Copiii stăteau ciotcă afară, lângă Pontiacul GTO rablagit de lângă casă. Charlene se tot preumbla în sus și-n jos pe treptele verandei. Șeriful Jetty se proțăpise în mijloc și se uita în lungul drumului de parcă i-ar fi așteptat pe detectivii speciali.

Chipul său nu și-a schimbat expresia când i-a văzut că se apropie. Gura îi era o linie dreaptă, la fel ca ochii.

— Ce-ai găsit, șerifule? a întrebat Ed.

— Tu să-mi spui, a răspuns Jetty. Haideți încoace.

I-a condus pe trepte în sus, pe lângă Charlene care se tot fâțâia fără să-i bage de seamă. Jethro se oprise în pragul unei uși interioare. Se holba la ceva din odaie. N-a întors capul la apropierea lor.

— Te poți duce pe-afară de-acu', Jethro, a zis Jetty.

— OK, șefu'.

— I-am spus să stea de șase fără să-și mute privirea. O să stăm continuu cu ochii pe el, a explicat Jetty.

Ed și Jim s-au oprit, încremeniți. Pe un scaun capitonat stătea așezată silueta negrului din fotografii. Fotografiile de la scenele crimelor petrecute de curând și cele de la o îngropăciune de la care trecuseră mai bine de șaizeci și cinci de ani. Cei doi detectivi s-au dat mai aproape.

— Îi mort, a zis Jetty. Mort era, clar, și ultimele două dăți în care l-am văzut. Cât spuneți c-o să stea mort de data asta?

Jim a întins mâna și și-a lipit, pentru siguranță, indexul și degetul mijlociu de gâtul omului. Pielea îi era rece ca gheața. Nu era nici pic de viață acolo.

Jetty i-a aruncat o privire, voind parcă să spună: „Ei, vezi?“

Ed s-a uitat prin cameră, apoi și-a tras colegul de mânecă. Mai era și Carolyn Bryant acolo. Jim i-a aruncat lui Jetty o privire.

— Acu’ n-ai decât să-i pipăi gâtu’ și ei, a zis șeriful.

— Ce-a zis legistul? a întrebat Ed.

— Că-i moartă. N-are habar de ce. Ne-așteptăm să rămâie moartă. Albii pare să se priceapă să moară și să rămâie morți.

— Sun la departament, a zis Ed și a ieșit din cameră.

— Deci, ce vreți să faceți? a întrebat Jetty. Nu pot ține toată ziua un om să se holbeze la ăsta.

— Păi, ce mai are de făcut? i-a replicat Jim.

Ed a revenit în încăpere cu decizia de la centru:

— Vom lua în custodie cadavrul masculin.

— Cadavru’ masculin? a repetat Jetty. Adică băiatu’ negru’ aici de față?

— Da. Dă-ne un sac. Îl vom sigila ca probă și va fi colectat în seara asta sau mâine.

— Poate.

— Nu-mi fac nici o grijă, a zis Jim. Avem aici o ființă umană decedată. Nu poate fugi. Nu poate păși. N-o să plece nicăieri decât dacă îl ia cineva.

— OK, a zis Jetty.

Ed s-a uitat iarăși la chipul bărbatului de culoare.

— Trebuie să-l amprentez și să iau niște mostre de ADN. Mă duc după trusă.

Jim a măsurat-o din priviri pe femeia moartă.

— Ce crezi, domnule șerif?

Jetty s-a uitat și el, dar n-a scos o vorbă.

— A produs multă durere, a zis Jim.

— Despre ce vorbești?

— Știi prea bine despre ce.

Red Jetty s-a uitat pe geam, a oftat ușurel.

— Ați văzut crucea aia de ardea astă-noapte?

— Cruce era? a spus Jim uimit. Nu m-am prins ce era. Mie mi s-a părut că-i o mașină care a luat foc sau ceva.

În acel moment, Ed s-a întors cu trusa.

— Ed, a zis Jim, focul ăla de azi-noapte era o cruce aprinsă.

— Pe bune? s-a mirat polițistul cel corpolent. O cruce arzând, adică, în stil KKK?

Jim s-a uitat la Jetty, așteptând un răspuns. Șeriful a încuviințat înclinând bărbia.

— Aș vrea să fi știut, a spus Jim. Am uitat să-mi fie frică.

— Mda, păcat, a zis Jetty.

Jim a zâmbit.

— Poate data viitoare.

37

Damon Nathan Thruff era conferențiar la Universitatea din Chicago. Deținea un doctorat în biologie moleculară la Harvard, un doctorat în psihobiologie de la Yale și încă unul în filosofie orientală, obținut la Columbia. Avea douăzeci și șapte de ani. Publicase trei cărți despre regenerarea celulară, toate la editura Universității Cambridge, și o lucrare în două volume despre originile biologice și psihologice ale violenței rasiale în Statele Unite, scoasă de editura Universității Harvard. În această zi anume, stătea la masa de lucru din minusculul său cabinet de la secția de studii etnice a universității (fiindcă *nu știuseră unde să-l pună*), încercând să înjghebe o listă cu numele unor persoane care i-ar fi putut oferi scrisori de recomandare pentru finanțarea proiectului său de cercetare. I se refuzase un grant cu un an înainte, însă acum i se oferise o *a doua șansă*, ceea ce administrația universității numea „reevaluare în lumina discriminării pozitive“. Motivul pentru care nu primise banii era productivitatea. Decanul îi spusese de la obraz că nu prea îl credea nimeni capabil de atâta muncă într-un interval de timp atât de scurt. Așa că ajunsese înglodat pentru un an la Catedra Wheatly de Studii Ajutătoare. Una dintre condițiile pentru finanțare era să nu publice nimic timp de douăsprezece luni. O asemenea abținere de la activitatea academică, îi spusese decanul, ar fi putut indica faptul că era suficient de dedicat și că se afla la locul potrivit. Soneria telefonului fix l-a întrerupt din gânduri.

L-a lăsat să țârâie de câteva ori până să ridice receptorul. Era o fostă colegă de facultate, Gertrude Penstock. Își dăduse licența la Cornell în perioada când își finaliza el studiile de drept.

— Gertrude, mă bucur mult să te aud. Mă bucur să aud orice voce prietenoasă.

— Scuze că n-am mai sunat de ceva vreme, a zis Gertrude. Cum o duci?

— Bine. Mă bat cu moara de vânt.

— Nu cu *morile*?

— Nu, o singură moară. Ție cum îți merge? Ce-ți face familia din…. pe unde ești, de fapt?

— Parale, Mississippi.

— Să mori tu?

— Trebuie să-ți miști curul încoace, a zis Gertrude.

— Chiar așa? Aveți plajă cumva?

— Nu există. Doar țărănoi și un cadavru de negru.

Damon s-a îndreptat în scaun.

— Ce spui acolo?

— Cineva omoară albi pe-aici, și același bărbat de culoare a fost găsit mort la toate scenele crimelor.

— Ai tras la măsea? Hai, că vin eu să-ți fiu tovarăș de pahar, numai să-mi spui că asta vrei.

— Nu-i de glumă. Doi bărbați și o bătrână de rasă albă. Morți, a spus Gertrude. Nu morți pur și simplu, ci morți de-a binelea, fără drept de apel. Cred că femeia a murit de frică.

— Sună incitant muritul ăsta de frică, a zis Damon.

— M-am gândit eu că așa o să ți se pară.

— Și care-i chestia cu negrul? E acuzat de omuciderile respective?

— Negru-i mort, Damon. A fost găsit mort cu fiecare dintre cadavre. În locuri diferite, în momente diferite.

— Pardon?

— E complicat.

— OK.

— M-am pus bine cu niște frățiori de la MBI și-ți zic: chestia asta-i dementă, dementă de te bagă în boale.

— MBI?

— Biroul de Investigații din Mississippi, i-a explicat Gertrude.

— Hai că închid, gata.

— Chiar există așa ceva, a zis ea. Femeia moartă e aceeași care l-a acuzat pe Emmett Till că i-a făcut ochi dulci. Bărbații albi erau fii ai celor care l-au omorât pe Till. Vreau să vii încoace. Ceva se petrece. N-aș ști să spun ce, dar ceva este, și e ciudat.

Damon și-a coborât privirea spre masa pe care o ura atât.

— Cum se ajunge în Parale, Mississippi?

38

Ar fi putut să o supere faptul că părinții ei, Barry și Bertha Hind, o numiseră Herberta. Că doar nu era nevoie de cine știe ce imaginație ca să-ți închipui posibilele apelative ieșind de acolo[2]. Numele îi încurca pe toți, fiindcă nu exista nici un Herbert în nici o ramură a familiei. Chiar și așa, un diminutiv numai bun ar fi fost, în acest caz, Bertha. Sau Bertie. Însă rămăseseră fixați la Herbie, fiindcă îl adorau pe muzicianul de jazz Herbie Hancock, după cum ziceau, deși Herberta Hind era de părere că fusese o încercare crudă de a o transforma într-o persoană mai dură. Și funcționase. Se făcuse agentă specială la FBI, spre uluirea și dezamăgirea părinților, care, în tinerețile petrecute la Berkley, fuseseră fișați ca persoane de interes de Biroul Federal. Herbie se afla acum în biroul confortabil al supervizorului Ajax Kinney, în sediul de la Atlanta al regiunii sud-est.

— Am nevoie să te duci la Parale, în Mississippi, a zis Kinney.

Agenta specială Hind a izbucnit în râs.

— Nu, serios, a insistat șeful ei.

— Nu există așa un loc.

— Ba există, Herbie, și acolo te duci. Au fost patru, posibil mai multe omucideri care ar putea avea ca substrat ura.

— Ura e adeseori un factor în omucideri, a zis Hind.

— Nu genul ăla de ură. Ură rasială. Din aia, știi, când unui grup nu-i place deloc de alt grup. Câteodată le displace de moarte. Te duci în Mississippi să verifici. Situația e încurcată. S-ar părea că e vorba despre un cadavru de culoare dispărut. Dispărut și reapărut, de fapt.

— Mai zici o dată?

— Nu știu sigur care-i povestea. Oricum ar fi, știu că tu ești expertă. Asta ți-e meseria. Du-te și ți-o fă. Fii șarmantă cum ți-e felul, îndreaptă-i pe păcălicii ăia locali pe drumul cel bun, apoi întoarce-te și completează documentele care dovedesc că ne-am făcut treaba, a spus Kinney împingând dosarul peste masă.

— Parale, Mississippi, a rostit ea.

— Parale, Mississippi, a repetat Kinney.

— Te urăsc, Ajax. Cred că dintotdeauna te-am urât. Mă trezesc noaptea, câteodată, doar ca să-mi aduc aminte cât te urăsc.

— Știu. Acum du-te acasă, fă-ți bagajul, mișcă-ți curul spre Parale, Mississippi, și treci la treabă.

— Cum se ajunge în Parale? a întrebat Hind.

— Mai întâi ajungi la Hattiesburg. Ar trebui să fie destul de ușor. E scris mare pe hartă.

— Ce-i acolo?

— MBI. Biroul de Investigații Mississippi.

— Și dusă a fost, și nu s-a mai știut nimic de ea.

Kinney a petrecut-o cu privirea până ce agenta Hind a ajuns în dreptul ușii.

— A, să nu-i sperii prea tare pe mitocani. Nu-s învățați cu negrese cu Glock la brâu.

— O să fac ce pot. Când mă întorc aici, o să vreau să-ți amintești *tu* că sunt înarmată.

— Nu uit nici o clipită, a zis Kinney. Câteodată mă trezesc în mijlocul nopții doar ca să-mi amintesc că ești înarmată.

— Și e un Sig, nu un Glock.

Hind a întredeschis dosarul și a înlemnit. A întors capul spre Kinney.

— Ai văzut poza asta? Cea cu bărbatul negru?

Kinney a dat din cap că o văzuse.

— E oribil.

— Da, este.

— Îți pare cunoscut? a întrebat ea.

— Da, îmi pare.

39

Jim Davis și Ed Morgan au parcat în spațiul diagonal din fața cabinetului medicului legist. Doctorul reverend Fondle se afla în fața clădirii, angajat într-o conversație cu șeriful Jetty. La câțiva pași mai încolo, adjunctul Brady fuma o țigară. Zărindu-i pe cei doi detectivi de culoare, le-a aruncat o uitătură cât era el în stare de dură. Uitătura era un asemenea clișeu, încât i-a făcut pe Ed și pe Jim să schimbe o privire și să pufnească în râs. Brady și-a scuipat chiștocul dintre buze, l-a strivit cu călcâiul și a pornit ca din pușcă spre mașina de serviciu.

— Bună dimineața, domnule șerif, a zis Jim. Încă avem suspectul în custodie?

— Din ce știu io, a zis Jetty, apoi s-a uitat la Fondle. Îi tot la sertar omulețu' cel negru?

— Din câte știu. Io nu mă uit, a zis Fondle.

— Atunci să aruncăm noi un ochi, a zis Jim.

Cei trei bărbați s-au ținut după Fondle pe hol, au trecut de Dill, aflat la masa lui de lucru, și au intrat în sala de autopsii.

— Aicea-i, a zis Fondle.

Ed a pășit spre sertar și a pus mâna pe mâner. S-a oprit. S-a uitat la Jim.

— Îl deschid?

Jim i-a aruncat o privire lui Jetty.

— Mda, deschide-l.

Jim s-a dat mai aproape, s-a aplecat să se uite în sertar.

— Dă-i înainte.

Ed a tras de ușiță și a început să zbiere. La fel și Jim. Fondle a zbughit-o spre ușă. Mâna lui Jetty s-a încleștat pe pistol. Ed și Jim se tăvăleau pe jos de râs.

— Vă necăjeam un pic, atât, a zis Jim. Tot aici e. Și tot mort, după cum vă veți bucura să aflați.

— Ați aflat mai multe despre cine-i? a întrebat șeriful.

— Nu încă. Au trimis un curier de la sediu, să ia probele colectate, dar n-a sosit încă.

Jetty a oftat.

— Mda, a făcut Jim. O să mai zăbovim nițel prin zonă. Crede-mă că nici pe noi nu ne bucură. Nimic personal.

— OK, a zis Jetty. Domnu' doctor reverend, ce știi de femeia Bryant? Ce-o să treci la cauza morții? Era cumva… știi ce zic?

Fondle a scuturat din cap.

— Pfu, ce mă bucur că nu era cumva, a spus Jim.

— Nu știu de la ce i s-a tras, a zis Fondle. N-are nici o urmă pe ea. Nici o tăietură ori vânătaie. Era bătrână.

— Asta se știe că mai omoară, a comentat Ed.

— Mulțumesc foarte mult, a zis Fondle. Încep să socot că bătrâna doamnă a murit pur și simplu de frică.

— Asta arată testele de sânge? a întrebat Jim. Domnilor, din câte știm, a decedat înainte ca plimbărețul aici de față să-și facă apariția și… ei bine… să moară iarăși. Nu îmi vine să cred că tocmai am spus asta.

40

Aeroportul Greenwood-Leflore era un strălucit model al rămânerii în urmă. În ciuda numelui, se găsea în districtul Carroll, fapt pe care băștinașii din districtul Carroll îl urau, fiindcă i se făcea reclamă districtului Leflore, dar le și plăcea, deoarece le permitea să se umfle în pene pe lângă vecini. De aici rezultase un obicei care persista cu hotărâre. O femeie învețmântată în majoretă, deși mult prea în vârstă ca să fie la liceu, întâmpina avioanele la aterizare în stil hawaiian, cu ghirlandă și tot tacâmul, rostind: „Bun-venit în districtul Carroll, Mississippi, care a inspirat piesa de succes «Accident în Districtul Carroll» a lui Porter Wagoner, șase sute treizeci și cinci de mile pătrate de ospitalitate sudistă.“

Damon Thruff se simțea nedumerit și amuzat totodată de *lei*-ul hawaiian cu roșu și alb și de neobișnuit de vârstnica majoretă care i-l înmânase, în loc să i-l petreacă pe după gât. La poartă îl aștepta Gertrude Penstock. S-au îmbrățișat cu stângăcie, cum se îmbrățișau ei stângaci întotdeauna. Gertrude zicea adesea că să-l îmbrățișezi pe Damon e ca și cum ai strânge în brațe un scaun de grădină.

— Am parcat chiar aici, a zis Gertrude.

— Mai spune-mi o dată de ce trăiești în locul ăsta, a rugat-o Damon.

— Să fiu aproape de străbunică-mea.

— Credeam că ești din Baltimore de fel.

— Păi, da, numai că străbunica e din partea locului.

— Cum se simte? E bătrână de tot? Mă fascinează bătrânii.

— A trecut de sută.

— Mă iei peste picior, a bombănit Damon. Chiar că vreau să vorbesc cu ea. Și e de prin părțile astea, spui? Oho, câte chestii trebuie să fi văzut!

— A văzut multe, a zis Gertrude.

— Și cu polițiștii ce e?

— A, sunt oameni faini. Isteți.

— Ce caut eu aici? Mai spune-mi o dată. Spune-mi, de fapt, pentru prima oară.

— Ce se întâmplă pe-aici e chiar bizar. Dacă e pe lume cineva care poate să explice lumii ce se petrece, tu ești ăla.

— Foarte măgulitor, dar spune-mi odată ce se petrece.

Gertrude l-a pus la curent pe drumul spre Parale. Damon tot întorcea privirea după peisaj, se uita cu nesaț la cocioabele din carton gudronat, la drumurile neasfaltate care se desprindeau din autostradă, la vitele numai piele și os.

— Mi-e foame, a zis. Oare ce gust are vaca aia?

— De când mănânci carne? a întrebat Gertrude.

— Mi-am zis așa, care-i diferența? Probabil că mi-aș prelungi viața, în cel mai bun caz, cu câteva minute. Și, pe lângă asta, câte vaci aș salva? De fapt, dacă stai să te gândești, de vreme ce nimeni n-o să crească vaci pe post de animale de companie și fiindcă-s prea tâmpite ca să supraviețuiască în sălbăticie, chiar ajut la salvarea speciei de la extincție.

— E cam șui raționamentul, a comentat Gertrude.

— Dar tot raționament se cheamă.

— Ar fi o bodegă, mai încolo, unde putem mânca. O să te ajute să-ți faci o idee despre locul în care te afli.

— Cred că văd unde ne aflăm. Am mai fost la dracu-n praznic, și arăta exact ca aici.

Damon s-a uitat la ghereta dărăpănată a fast-foodului din margine de drum, în vreme ce Gertrude frâna pe pietriș.

— Ori poate nu mi-e foame de fapt.

— Mai taci, a zis ea.

Pe panou scria Barbă-Albastră. Era o clădire de beton fără geamuri în față. Pe coș se ridica fum. Mai erau încă trei mașini, la fel de banale ca a lui Gertrude.

— Ăsta e restaurant, adică?

— Ai încredere în mine.

41

La sediul MBI din Hattiesburg, Jim Davis și Ed Morgan stăteau la o masă de conferințe, într-o încăpere cu ferestre mari. Se uitau în jos, peste stradă, la monumentul dedicat confederaților de lângă tribunal.

— Ia uite la rahatul ăla cu ochi, a zis Jim. Arată ca un pulete de alb.

— Ce amuzant, a replicat Ed.

— Nu-i așa?

— Hai, mai lăsați-o cu glumele pe seama albilor, a rostit directorul agenției, pășind în sală.

Numele lui era Lester Safer. Născut în Mississippi, educat la Washington, D.C. și crezând din tot sufletul că nu e musai ca Mississippi să fie Mississippi. Îl însoțea o femeie înaltă, cu aer sever.

— Oameni buni, v-o prezint pe agenta specială Herberta Hind de la FBI. Stafiile, s-ar părea, țin de biroul federal.

Ed și Jim au salutat-o din cap.

— Din câte știu, Biroul nu este interesat de fantome, a zis Hind. Ne interesează, pe de altă parte, posibilele delicte motivate rasial. S-a uitat la Ed și la Jim. Bună dimineața, domnilor. Ce-mi puteți spune despre Parale, Mississippi?

— Aa, e plin ochi cu cocliți decolorați, ignoranți, blocați în mijloc de secol nouăsprezece și dovadă vie că măritișul între rude nu duce la extincție, a răspuns Jim. Fără supărare, șefu'.

— Te cred pe cuvânt, a zis Safer. Vreau să subliniez totuși că sunt din statul Mississippi și că am crescut cu acești cocliți decolorați, ignoranți și consangvinizați de dinainte de Războiul Civil.

— Nu sunteți de acord, așadar, că ar fi niște tâmpiți dedați la fărădelegi? l-a întrebat Hind.

— Ba sunt de acord. Dar e-n regulă dacă o zic eu, de vreme ce, cumva, sunt de-ai mei. Și nici nu aș spune că sunt întru totul de acord.

— Cu ce nu sunteți de acord? a vrut să știe Hind.

— Partea cu extincția. Cam sunt pe ducă.

— Așadar, cine a omorât pe cine? a întrebat agenta.

— Ați citit dosarul, sunt sigur, a zis Ed, apoi s-a oprit. Presupun că ați citit dosarul.

— Da, a răspuns Hind.

— Atunci știți ce știm și noi, a zis Ed, aruncând spre Jim o privire.

— Oamenii de ispravă din Parale vor să creadă că negrul, mortul nostru, i-a omorât pe cei doi bărbați albi.

— Ce credeți? a întrebat Hind.

— Nu știu. Le ținea testiculele în pumn, dar n-am idee cum ar fi putut să-l omoare ei în timp ce-i omora el.

Ed și-a vârât între buze țigara pe care n-o aprindea niciodată.

— Nu de două ori, oricum, a zis Jim. Ați auzit de cineva să moară de două ori? În altă parte decât filmele cu James Bond.

Hind a clătinat din cap.

— Raportul spune că ați adus corpul afro-americanului cu voi la Hattiesburg.

— Cei din Parale nu păreau să-i facă față, a zis Ed.

— Credeți, deci, că cineva i-a luat cadavrul?

— Morții nu se plimbă, a zis Jim.

— În afară de Isus, a intervenit Safer.

— Mda, el da, presupun. În fine, cadavrul e jos, la examinare, dacă vreți să ne însoțiți acolo.

— Să mergem, a zis Hind.

Medicul legist era o femeie de cincizeci de ani, de origine britanică, pe nume Helvetica Quip. Venise în Mississippi cu soțul ei, băștinaș, care se dovedise un practicant neîndemânatic al unei escrocherii în stil piramidal. Ferris New, soțul, o tulise dintre granițele statului în miezul nopții de dinainte să fie pus sub acuzare. Helvetica Quip susținea că nu-i poartă pică și refuza s-o facă pe victima, declarându-se totuși mulțumită că nu luase numele de familie al soțului. „Helvetica New“, spunea, „sună ca numele unui font pentru tipar. Dacă e să fiu numită după vreunul, atunci măcar să fie Oryia Sangam sau ceva cu iz exotic.“

— Zi-ne, Helvetica, a spus Jim de cum au intrat în laborator.

— Ia ghici? Din ADN-ul adus de voi n-a ieșit nimic, fiindcă eșantionul n-a fost bun.

— Cum e posibil? a exclamat Ed. Am făcut-o ca la carte.

— N-ați greșit voi cu nimic, a spus Helvetica. Numai că în tipul ăsta nu-i pic de sânge. E plin cu un mix de formol, glutaraldehidă, metanol și niște solvenți pe care nu m-am obosit să-i identific.

Jim, Ed și Hind și-au îndreptat privirile spre ea.

— Lichid de îmbălsămare. Omul ăsta a fost îmbălsămat.

Au rămas tăcuți, lăsând noutatea să se așeze.

— Bun, dar spui că nu există ADN deloc? a zis Jim.

— Nu asta am spus. Am avut țesut berechet la dispoziție. Și l-am găsit. Era în baza de date omul. A fost arestat pentru furt de mașini și răpire acum doisprezece ani, în Illinois.

— N-are nici o noimă, a zis Ed.

— Stai, că mai e, a spus Helvetica. A murit în detenție. La Centrul Penitenciar The Big Muddy River, mai exact. Cum anume, asta e neclar. Dar a primit lovituri grave la față și la cap. S-a oprit un moment, apoi a continuat: Și încă nu-i tot. Corpul domnului Hemphill – așa îl chema, Robert Hemphill - a fost, cum se spune, donat științei.

— Donat științei? a repetat Hind.

— Păi, da, pe la facultatea de medicină ori vreun laborator. Nu știu. Aici l-am pierdut. A fost ridicat de compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago. Asta e tot.

— Deci nu e corpul lui Emmett Till? a întrebat Ed. Văzând cum îl fixau toți cu privirea, a simțit nevoia să se justifice: Cineva trebuia să întrebe.

— Nu-i Emmett Till, a zis Quip.

42

Doctorul reverend Cad Fondle ședea în camera de zi cu soția, Fancel. Fancel era trupeșă, atât de mare că abia dacă se mai clintea de pe fotoliul extensibil de velur, blocat în poziție înclinată. Pe măsuța pliantă dintre fotoliul ei și cel al soțului se găseau jumătate dintr-o pizza cu salam și cârnați și două beri. Se uitau la televizor, schimbând înainte și înapoi între Fox News și campionatul de wrestling.

— Chiar așa, a zis Fancel. Programu' lu' Obama nu face nici cât un mușuroi de rahat câinesc. Ne-am fript cu el, n-am avut încotrova, și tot n-am slăbit nici un dram.

Fondle a sorbit îndelung din bere.

— Eh, a terminat-o țara cu experimentu' ăla. Un borât care-o face pe deșteptu'. Știi că se socoate mai bun ca noi.

— Hannity ăla-i drăguț, a zis Fancel. Dac-aș putea s-ajung cu mâna la fofo, m-aș gâdila olecuță numa' uitându-mă la el.

— N-ajungi, așa că tacă-ți fleanca.

— Cum v-a mers alaltăseară cu arsu' crucii? a întrebat Fancel.

— Se zice aprins, i-un aprins de cruce. Nu-i corect să arzi un simbol a Domnului nostru Isus R. Cristos.

Fancel a oftat.

— De la ce vine *R*-u'?

— Cum?

— *R*-u' din Isus R. Cristos. Pentru ce-i? a întrebat ea culegându-și dintr-o cută a capotului o felioară de salam picant.

Fondle s-a oprit s-o privească, lăsându-și capul pe un umăr.

— Păi… de la Rai vine, mda, de-acolo.

— Isus Rai Cristos? Îi cam fără noimă.

— Da' ce-ar avea noimă pentru tine, mă rog?

— Nu știu, a zis ea. Richard, poate.

— De ce?

— I-un nume fain și-i un nume. Rai nu-i nume.

— Îi nume de loc, așa că-i nume. Locu', de fapt, îi numit după Domnu' nostru, a explicat Fondle mijind ochii.

— Și de ce nu-i zice la loc Isus ș-atât, ori Isuseni?

— Tacă-ți fleanca și mănâncă.

— Da' zi-mi de băiatu' cela, a schimbat Fancel vorba. Băiatu' negru care tot apare mort. Cum de face el așa?

— Poate că nu-i mort de-a binelea. Drăcie, nu știu.

— Știi ce zice lumea.

— Ce?

— Că-i stafia lu' băiatu' de l-or mătrășit Robert Bryant și J.W. cu atâta amar de ani în urmă. Că-i întors din morți ca să se răzbune. Și s-a răzbunat, zic io.

— Lasă meliția, femeie. Nu se există așa ceva.

— Atuncea cum esplici? s-a răstit Fancel îndreptându-și degetul grăsun către el. Și nu-mi zice tu mie să-nchiz gura. Ai încurcat-o rău, asta-i.

Fondle a vrut, a dat să-i spună să închidă gura, însă nu a făcut-o. A apucat în schimb Biblia de sub fotoliul extensibil și a deschis-o. A întins-o desfăcută pe genunchi, arătând totodată cu degetul spre luptătorii de pe ecranul televizorului.

— Big Bog Burgess ar' să-l omoare pe negroteiu' ăl mic.

43

Toți cei din Barbă-Albastră erau negri, cu excepția ospătarului care s-a apropiat de masa lui Gertrude și Damon. Bărbatul era zvelt, înalt și purta un tricou albastru cu inscripția Salvat de Isus. Se mai aflau câțiva clienți, bărbați și femei de culoare, bine îmbrăcați. Nu ridicaseră ochii și nici nu băgaseră în vreun fel în seamă intrarea celor doi. La un geam din spate, bucătarul a dat un bobârnac unui clopoțel. Un tip musculos a luat farfuriile.

— Hei, Gertrude, a zis chelnerul.

— Salut, Chester. Chester Hobnobber, el este Damon Thruff. Damon, Chester.

— Salut, cum o duci? a zis Chester.

— Foarte bine, mulțumesc. Tu? i-a replicat Damon.

— Bine, bine. Chester s-a întors spre Gertrude: Ce vânt te aduce pe aici? Te-ai săturat de metropolă?

— Metropolă? a întrebat Damon.

— Se ține de poante, a zis Gertrude. Despre Parale vorbește. Nu-i metropolă. E o gaură împuțită unde a înălțat lumea niște clădiri.

— Ce vrei de băut? a întrebat Chester.

— Un Kool-Aid, a spus Gertrude. Ar trebui să-l încerci, l-a sfătuit pe Damon. E fantastic.

— Nu-mi place cum sună. Dar bine, fie.

— Revin imediat, a zis Chester îndepărtându-se.

— Ce-i cu tricoul? a întrebat Damon. Isus?

— Suntem în Mississippi, Damon.

— De unde-l cunoști?

— Îi știu pe toți pe aici. E o lume mică. Cum era cântecul ăla Disney? „Lumea e mică până la urmă“, s-a apucat ea de fredonat.

Damon și-a aruncat ochii prin încăpere și a văzut că toți îi priveau. Nu neapărat zâmbind, ci cu înclinări prietenoase din cap. Atunci și-a dat seama că erau de față mai multe persoane decât observase inițial.

— Ce se petrece aici?

— Nimic, e un restaurant oarecare. Cu oameni prietenoși. Nu-ți plac restaurantele cu oameni prietenoși?

— Mi se cam pare că vorbești codat. Ce încerci să-mi spui? Încerci să-mi spui ceva?

— De ce aș încerca, mă rog, să-ți spun ceva? a zis ea înclinând capul pe-o parte ca un cățel.

— Vezi, asta-i codat, a zis Damon.

Gertrude a izbucnit în râs.

— Toate la vremea lor, frățioare.

44

— Șezi locului, Charlene, a zis Daisy Milam. Ăsta-i unu' barosan. Cum le lași să se facă atâta?

Charlene Bryant sta întinsă pe burtă în fața televizorului.

— Crezi că Nicole Kidman are vreun buboi pe spate? Ian te uită la ea. Arată așa de perfectă, de-naltă, de albă. Și-i măritată cu cântărețu' cela.

— Îi înaltă, a zis Daisy. Triplu J, acu', în clipa asta, te dai jos de pe dulapu' cu porțelanuri! Mă jur c-are să spargă toate farfuriile de colo. Șezi binișor, îți spun.

— Pițipoancă Aurie, a zis Lulabelle, când termină tanti Daisy să te stoarcă de coșuri, ne ducem acasă?

— Nu, copchilă, mâncăm pizza aicea.

— Îîîîîî, a exclamat fata.

— Ne distrăm fain, Lulabelle. Acu' ne trimite o pizza cu carne, cu supliment de cârnați, a zis Daisy. Vino-ncoace și uită-te la ăsta ce mare-i.

Lulabelle s-a apropiat.

— Pfuaai.

— Acu' vine.

— Uoăăăăă, a făcut copila.

— Gataaa!

— Aolică! a răcnit Charlene.

— Îi scârbos, s-a plâns Lulabelle.

— S-o-ntins peste tot, a zis Daisy. Lulabelle, adă-mi niște șervețele de hârtie, și udă unu'.

— Daisy, tu ț-ai curățat sângele ăla de tot? a vrut să știe Charlene. Io nu. Așa rămâne chitu' pe vecie, rozaliu.

— Îi în fisuri, a zis Daisy. Da' am dat peste ceva când am făcut curat.

— O cruciuliță?

— Chiar c-așa. De unde-ai știut?

— Am găsit și io una. Și știu că Wheat n-a avut el cruci mititele și d-astea.

— Crez’ că cioara aia a lăsat crucile să le găsim? Poate era un negrotei creștin?

— Cioroii de obicei îs așa. Da’ mă-ntreb de ce le-a lăsat, crucile. O ai p-a ta? a întrebat Charlene.

— Iote-o colea, a zis Daisy. Mi-am pus-o pe lanț, la gât.

— Arată exact ca a mea. Io o țin într-un buzunăraș la blugi. Îs niște cruciulițe drăguțe.

Daisy a dat aprobator din cap.

— Mă simt bine s-o frec între degete prin blugi.

— Iote șervețele, a zis Lulabelle.

— Ț-a luat ceva, a dojenit-o Charlene.

— Acu’ să șterg puroiu’. Ajunge pizza ceea îndată.

— Mămica, Triplu J se joacă în odaia din dos, a raportat, cu suflarea tăiată, unul dintre copiii lui Daisy.

— Doamne ferește, a icnit Daisy. Băiatu’ cela nu știe câte urechi are. Lulabelle, vino-ncoace și șterge rahatu’ ăsta de pe spinarea lu’ mămică-ta.

— OK, tanti Daisy. Țin-te bine, Pițipoancă Aurie, a zis fata.

45

Ed Morgan stătea pe bancheta din spate a Cadillacului Escalade negru. Herberta Hind conducea, iar în scaunul de alături era Jim Davis. Înaintau pe autostradă către Parale, pe lângă cocioabe înălțate pe piloni lătăreți de cărămidă, pe lângă miriști de porumb și vaci amărâte, numai piele și os.

Jim și-a trecut palma peste bordul negru.

— Nu credeți că vehiculul ăsta e un pic clișeu?

— Mie îmi place, a zis din spate Ed, stau confortabil.

— Tocmai fiindcă sunt clișeu le folosim, a răspuns Hind. Suntem FBI. Suntem clișee ambulante.

— Îți place la agenție? a întrebat Jim.

Hind a înclinat într-o parte capul și l-a privit.

— Îi urăsc pe nenorociții ăia până la unul, fie ei albi, negri ori asiatici.

— Le-o zici verde în față, a spus Ed.

— Atunci de ce mai stai? a iscodit-o Jim.

— Dar voi ce căutați în… cum îi zice… MBI? Asta-i caraghios.

— Suntem în Mississippi, a zis Ed. Tre' să ai niște negri care să stea cu ochiul pe fârtații albi de pe-aici. Fiindcă, pentru o groază din sătenii ăștia nebuni, e încă o mie nouă sute cincizeci.

— Ei, rahat, ba e o mie opt sute cincizeci, l-a corectat Jim.

— Nu doar pe-aici.

Alte două mile străbătute.

— Chiar crezi că mersul în Parale are să ajute la ancheta asta? a întrebat Ed.

— Nu chiar, dar așa se investighează, nu? a zis ea.

Jim a mormăit aprobator.

— Oricum, merită văzut locul, oamenii ăștia, a spus Ed. Și eu cred că n-am terminat încă. Un moment am crezut chiar că avem de-a face cu fantoma lui Emmett Till. Nu că-i nebunie curată?

— Poate avem de-a face cu o fantomă, a zis Hind.

Jim i-a aruncat o privire pieziș㠄.

— Ce zici acolo, spiritisto?

— Păi, dacă nu crezi cumva că băștinașii din Parale suferă de halucinații colective, au avut cu adevărat un tip mort care a dispărut și reapărut la alt loc al crimei. Și nu ne prea ajută să aflăm că respectivul e mort de ani buni. Teoria stafiei se profilează destul de solid.

— Oricum ar fi, povestea-i ușchită rău, a zis Jim.

— Sunteți din Mississippi?

— Biloxi, a răspuns Ed.

— New Orleans, s-a auzit dinspre Jim. Mama era din Hattiesburg. Tu? De unde ești, doamna agentă specială?

— Din Washington, D.C. Sixteenth cu T, mai precis. O fetiță săracă de culoare se face agent FBI când crește mare. Clasica piesă americană.

— De ce te-ai făcut polițistă? a întrebat-o Jim.

— Dar voi? a replicat Hind.

Jim și Ed au rostit la unison:

— Ca să nu fie fețele palide singurii din încăpere cu armă.

Hind a ciocnit pumnul cu Jim.

Peste câteva clipe, când și-a potrivit oglinda retrovizoare, a exclamat:

— Ei, dar ia te uită!

Ed s-a răsucit spre geamul din spate.

— Un Cârnat Rutier de Mississippi. Și, cum altfel, ne semnalizează să oprim.

— Vreți să ne distrăm un pic? a întrebat Hind.

— Numai să nu ne trezim împușcați, doamnă agentă specială, a zis Ed. Nu uita că aici e statul suveran Mississippi.

Hind a tras pe banda de avarie.

Jim s-a pornit pe cântat:

— *Ce-aș vrea să fiu milițian în Mississippi/ ah, ce tare îmi doresc/ fiindcă de-aș fi milițian în Mississippi/ pe toți cioroii aș putea legal să-i căsăpesc.*

— Te prinde ritmul, a zis Hind. Da' ăsta chiar n-are altă treabă?

Se uita în oglindă.

Polițistul local care se apropia acum de ei purta o pălărie cu boruri largi și ochelari cu lentile reflectorizante. Pășea cu țâfnă cât încape. Mâna i-a poposit pe arma din toc și a rămas acolo când a ajuns la geamul agentei speciale.

Hind a apăsat butonul, coborând geamul.

— Domnu' polițist, făcurăm cevașilea? a zis cu voce pițigăiată și tare.

Omul legii s-a aplecat de șale ca să-i arunce lui Jim o ocheadă, părând întrucâtva surprins să-l descopere pe Ed, ditai omul, în spate.

— Încotro mergeți?

— Ne ducem către Parale, Mississippi, a zis Hind. Îi niște treabă ce-avem colo. Mergeam prea repede, domnu' polițist?

— Două mile peste limita de viteză. Ar putea să fie periculos, cu starea în care-i carosabilu'.

— Chiar că-s drumuri proaste, a zis Jim. Aveți dreptate, domnu' polițist Dan Pulea.

Agentul și-a atins ecusonul cu numele.

— Îi Dan Paul, l-a corectat.

— Păi, sigur că da, a zis Jim. Agentu' Paul. Cum de-am făcut așa o greșeală, prostuțul de mine?

Polițistul rutier nu știa ce să creadă din tonul discuției. I-a măsurat iarăși cu privirea pe cei doi bărbați.

— Faine costume. Sunteți din zonă, băieți?

— Cum adică din zonă? a întrebat Jim.

— Din statu' Mississippi, băiete.

Polițistul local era încordat și pe chip i se citea limpede nemulțumirea.

— Aa, Mississippi, a făcut Jim. Trebuie să zic că nu.

— Permisu' și talonu'.

— Numa' că, domnu' agent Paul, îi o mașină-nchiriată și nu mi-o dat nici un talon, a zis Hind.

— OK, văz că sunteți niște tuciurii hazoși. Așa… afară din mașină, mâinile amândouă pe geam.

A arătat spre Jim.

— Tu pune-le colo pe bord.

Lui Ed i-a cerut:

— Labele pe tetiera din fața ta.

— Vă deranjează dacă scot mai întâi insigna? a întrebat Ed.

— Ce? a îngăimat milițianul șoselelor.

— Și eu trebuie s-o scot pe-a mea, a zis Hind.

— Idem, a făcut Jim.

Au ridicat tustrei legitimațiile spre ochii lui.

Polițistul local a oftat din rărunchi și s-a uitat pe rând la chipurile lor.

— Lua-v-ar dracii pe toți. Ar trebui să vă ciuruiesc, bă.

— N-ar fi exclus să te ciuruim și noi, a zis Hind.

Paul, milițian de carosabil, a rămas țeapăn preț de câteva clipe.

— Hai, mergeți. Și să vă simțiți bine-n Parale. Tâmpiților care sunteți.

— Mulțumesc, domnule agent, a spus Hind. Voi încerca să mă conformez regulilor de circulație pe autostradă.

Când s-au îndepărtat, lăsându-l pe Paul singur pe șoseaua prăfuită, Ed a zis:

— Am crezut că o să ne împuște pe bune.

— Mi-a trecut și mie prin cap, a mărturisit Jim.

— Istoria asta-i o nemernică, a zis Hind.

46

Doctorul reverend Fondle a împins aer printre buzele țuguiate, scoțând un trâmbițat ca de goarnă. A slobozit un șir prelung de si-uri, cu mâna întinzând, într-o mișcare continuă, un fir imaginar aflat în dreptul gurii. A lălăit în susul și-n josul gamei, rotindu-și ochii în cap și scoțându-le albul la iveală. Se aflau doisprezece studenți ai Bibliei, cum îi numea, doi bărbați și zece femei, creștini de nădejde, în lăcașul Domnului pe care-l improvizase în garajul lui. El, în dormitor, își dezmorțea buzele, limba, cugetul și spiritul. Urma, peste puțină vreme, să aducă vorbele Domnului Isus la urechea copiilor săi, să-și dezgolească sufletul păcătos și, astfel, pe ale lor, să le arate cărarea, calea, adevăratul drum spre slavă și mântuire. S-a uitat țintă la chipul reflectat în oglindă, încercând să invoce văpaia Domnului Isus Atotputernicul. Și-a imaginat că are ochi de flacără, și de flacără s-au făcut. Și-a imaginat că are voce de sirenă, și sirenă s-a făcut. Și-a imaginat că vede chipul unui bărbat negru în spatele lui, în oglindă, și s-a ivit unul. Până să zică: „Doamne păzește“ măcar, până să îngaime: „Isuuuuuuus“, până să rostească: „Negrotei“, o bucată de sârmă ghimpată i s-a înfășurat de două ori peste gâtul gros ca de broscoi. Arterele i-au fost înțepate de amândouă părțile și sângele a început să împroaște din el ca dintr-un furtun de grădină. Gura i s-a căscat să alcătuiască un țipăt, însă nici răsuflarea măcar nu a izbutit să-i scape. Ochii i s-au învârtit spre fruntea pleșuvă, arătându-și iarăși albul; brațele i-au înțepenit și palmele i s-au întins ca ale unei sperietori de ciori. A fost împins cu fața către patul nefăcut, și acolo, pe așternutul cu flori galbene, se afla cadavrul unui bărbat negru. Prin minte i-a străfulgerat imaginea unui bărbat de culoare, cu ani mulți în urmă, prăbușindu-se pe trotuarul din fața unei clădiri publice, căzând mort la pământ după ce primise un glonț în cap. Brookhaven, Mississippi, tribunalul, orologiul de culoare roșie, tatăl lui, cu umerii căzuți, aplecat deasupra corpului schilodit, mort. Era un băiețel, așezat pe bancheta camionetei Ford a tatei. A privit cum părintele lui scuipă flegmă cu gălbejeală de tutun peste omul lipsit de viață. Înapoi în odaie, în prezent, a simțit cum nădragii îi coboară pe glezne și cum sârma ghimpată e smucită

cu putere ca să-l țină în picioare. A văzut licărul unei lame mari, curbate. Ultimul lucru pe care a pus ochii în această lume reverendul Fondle. Senzația din urmă: nu durere, ci perceperea unui sunet, despicarea umedă, aproape curată a pielii, grăsimii și mușchiului. Ultimul său gând, dacă mai era capabil de asta, se poate să fi fost că tipii ăia, ceilalți negricioși, aveau ceva în cap când vorbeau de karma. N-a mai apucat, totuși, să-și roage Domnul și Mântuitorul de iertare.

47

Singura persoană din secția de poliție din Parale era Hattie, recepționera-dispeceră. Era vizibil zdruncinată, chiar mai albă decât fusese cu câteva minute în urmă. Claia ei de păr arăta fragilă și ochii îi erau înroșiți de aproape-plâns. A reușit totuși să se arate surprinsă de apariția celor doi detectivi speciali și a agentei speciale Herberta Hind în fața ei.

— Unde-s toți? a întrebat Ed.

— Of, îi groaznic, tare-i groaznic, a gemut Hattie.

— Ce-i tare groaznic? a întrebat Hind.

Hattie i-a aruncat o uitătură acră.

— Nu te știu pe matale. Pe băieții de colo-i știu fi'ncă a mai fost pe-aci, da' pe mata nu.

— Sunt agentul special Herberta Hind de la FBI.

— Doamne ferește, acu' a venit cu droaia!

— Ne spui, dacă ești amabilă, ce e așa de groaznic? a insistat Jim.

— Îi reverendu' doctor Fondle, a zis Hattie.

— Legistul?

— Da. Îi mort. L-o ucis careva în cameră la el când se-mbrăca de slujbă. Atâta știu.

— Șeriful e acolo acum? a întrebat Ed.

Hattie a dat din cap că da.

— Dă-ne adresa, Hattie.

— Șeriful n-a zis că v-ar vrea colo.

— Ce-ar fi să te împușc? a propus Hind. Cum ar fi asta?

Hattie le-a dat adresa.

48

— Așa-i că ți-a plăcut mâncarea? a zis Gertrude.

— Știu că nu pentru gastronomie m-ai dus acolo, a spus Damon. Așa că, te rog, lămurește-mă până la capăt.

— Mai încolo. Treci în mașină.

— De ce mi-e teamă? a întrebat Damon.

— Cum așa?

— Mi-e teamă, și nu știu exact de ce. Dar am o bănuială că tu știi. Știi de ce mi-e teamă, adică.

— Urcă în mașină.

Damon a făcut întocmai. Gertrude a pornit automobilul și a intrat pe autostradă.

— Să te întreb ceva, a zis.

Damon a privit-o.

— Te-a făcut vreodată cineva cioară? a continuat ea.

— Nu, de fapt. Pe tine?

— Nu în persoană.

— Cum adică „nu în persoană“?

Gertrude și-a îndreptat atenția asupra drumului, parcă evitând să-și privească prietenul.

— Ori de câte ori i se spune cioară cuiva, mie mi se spune.

— Ce-i asta? Un slogan de pus pe abțibild?

— Mda, îți place? Mai am. Ce zici de ăsta: Te înnegrești, o mierlești. Sau: Moartea e noul negru.

— Tare aș vrea să-mi spui odată ce se petrece, a zis Damon.

— Vreau să cunoști pe cineva.

49

Nu era lucru neobișnuit ca zăpada să cadă atât de devreme în Duluth, Minnesota, însă viscolul început la mijlocul dimineții și întețit curând nu fusese așteptat de nimeni. Îi prinsese pe drumari cu pantalonii în vine. Părinții se zbăteau acum să găsească modalități de a-și recupera copiii cărora li se dăduse drumul mai devreme de la școală. Furtuna se anunța serioasă. Taggert Muldoon nu avea însă de ce să-și facă griji în vreuna dintre aceste privințe. Abia își umpluse frigiderul cu provizii proaspete, iar săptămâna asta copiii erau la nevastă-sa. Dacă-i venea greu să-i recupereze de la școală, dă-o în mă-sa. A rostit asta cu voce tare, către nimeni. Săptămâna următoare, după ce se topea zăpada, avea de gând să-și ducă fiica, pentru a douăzecea oară, la casa lui Judy Garland, unde se născuse actrița. Altceva nu prea era de făcut. Când era singur, îi plăcea să meargă să se uite la vapoare. S-a întrebat dacă lacul are să înghețe pe la mal. Fusese recent pus pe liber de la fabrica de ambalat carne și avea nevoie să vadă unele lucruri. Jegoșii ăia de hispanici apăruseră și înhățaseră slujbele. Fabricile îi angajau, apoi îi concediau înainte să fie nevoiți să le acorde vreun beneficiu și aduceau o tranșă nouă. „Fasolari împuțiți“, și-a zis. Trebuiau alungați toți din oraș, din țară, exact cum ajutase bunicul lui să fie dați negrii afară din localitate, în vremurile bune ale lui 1920.

— Muldoon? l-a strigat o voce bărbătească.

A tresărit, fiindcă era singur în casă. Sau, cel puțin, așa crezuse.

— Cine-i acolo? a spus.

Liam Murphy era detectiv în cadrul poliției din Duluth de aproape zece ani. Cinci ani înainte de asta, patrulase, întâi pe jos, apoi în mașină, prin micul oraș. În tot acest timp, cât fusese detectiv și polițist în uniformă, cel mai sângeros incident fusese împușcarea unui leopard de zăpadă care scăpase din îngrăditura lui de la Zoo Lake Superior. Agenții de poliție care înghesuiseră felina intraseră în panică și trăseseră vreo sută de cartușe asupra ei, nimerind-o de trei ori. Bietul animal păruse mai degrabă nedumerit din pricina zgomotului.

Acum însă, iată-l într-un duplex tipic și deprimant din Duluth, holbându-se la două cadavre. Unul aparținând unui oarecare Taggert Muldoon, omorât în bătaie sau poate prin golirea de sânge, ale cărui testicule fuseseră detașate de corp și se aflau acum în mâna celei de-a doua victime, un bărbat neidentificat de rasă neagră. Gâtlejul lui Muldoon fusese despicat cu, cel mai probabil, un cuțit mare, iar capul aproape că-i fusese retezat cu totul. Podeaua concavă a bucătăriei, acoperită cu linoleum, era lac de sânge, în mod ciudat doar de-al bărbatului alb. La televizorul pornit rula o emisiune-concurs.

— N-am știut că-i marți, a zis Murphy.

— Bun, ce impresie ai, Murph? Zi-mi ce crezi, i-a cerut detectivul Wesley Snipes, alb și fără legătură cu actorul, sorbind cafea dintr-un pahar cu însemnul Starbucks.

— De unde ți-ai făcut rost de aia? a întrebat Murphy.

— Sunt niște ziariști afară. Canalul Opt. Și-au aranjat o masă întreagă. Vrei să-ți aduc și ție una?

— Nu, mersi. Oricum, nu-mi place Starbucks. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat, a spus Murphy dând ocol băltoacei de sânge. Pare să fi fost o luptă, dar uită-te la tipul ăsta, a zis arătând spre bărbatul de culoare. Nu cântărește mai mult de șaizeci și cinci de ocale, pe când Muldoon aici de față cred că bate pe la o sută douăzeci.

— Păi, poate era un gagiu mititel și-al dracului, a sugerat Wesley. De ăsta, gen, care dă cu pumnul ca George Foreman sau ceva.

— Și au reușit să se omoare, uite-așa, unul pe celălalt, a zis Murphy, însă era mai mult o întrebare.

S-a lăsat într-un genunchi lângă cadavrul bărbatului negru.

— Nu-i exclus. Amândoi lați. Zbang.

— Și-n timpul ăsta îi decupează testiculele huidumei.

— Mda, mai e și asta.

— Și din tipul ăsta n-a curs pic de sânge. Fața arată de parcă nici n-a fost atins. Numai că-i mort.

— Așa-i, a zis Wesley.

— Spune-i lui Ernie că vreau poze din toate unghiurile. Și uită-te prin preajmă. Vreau să știu cum de individul ăsta – a arătat spre bărbatul de culoare – a ajuns aici. Să știu dacă Muldoon îl cunoștea, dacă-i era amant, dacă i-o trăgea iubitei lui, dacă-i calcula impozitele.

— Și testiculele? a întrebat Snipes.
— Ce-i cu ele?
— Nu cred c-au fost retezate.
— Nu?
— Nicidecum, cred c-au fost smulse. Un căcat de prin artele marțiale sau ceva. Știi, ca schema în care-ți sfâșie beregata.
— Te uiți la prea multe filme, a zis Murphy.
— Poate, dar testiculele omului ăluia sunt în mâna celuilalt. Nu-i tocmai normal. Și nu arată a tăietură. Arată a ruptură.
— Nu zic că nu-i așa.
— Muldoon avea o fostă soție și doi copii, a zis Snipes. Deja am trimis pe cineva să-i anunțe.
— Am face bine să stăm de vorbă cu fosta.
— Asta facem de fiecare dată. Stăm de vorbă cu foștii, a spus Wesley.
— Mda. Și știi de ce?
— Fiindcă fostul partener e întotdeauna vinovat.
— Vinovat de ceva, în orice caz.

50

Ajutorul de șerif Rake Kearney din districtul Carbon lua prânzul la noul restaurant Burger King din centrul comercial aflat lângă drumul expres 80. Nu-i plăcea burgerul, fiindcă nu avea gust de vită. Era cu putință să fie carne, dar vită, nu. Îi plăcea vita, și, dacă și-ar fi putut câștiga traiul muncind cu vite în loc să lucreze la biroul șerifului din districtul Carbon, ar fi făcut-o, oho, cât ai bate din palme. Crescuse dorindu-și să fie cowboy, unul autentic, nu de la oraș, nu unul care se dă în spectacol la rodeo. Avea, cum nu, armă la șold, însă așa aveau văcarii din filme; lui îi era dor să mâne așa cum făcuseră odată bunicul și tatăl său. Familia lui nu mai avea pășuni pe care să crească vaci, așa că n-avea nici turme. La drept vorbind, călărea cu stângăcie și nici la aruncatul frânghiei nu se pricepea. Nu era, până la urmă, potrivit pentru văcărit.

La stația de emisie-recepție pe care o purta la centură s-a auzit un apel. Apăruse un corp pe calea de acces care se întindea paralel cu șoseaua, nu departe de locul unde se afla în prezent. Îl pufnea mereu râsul când dispecerul sau vreun alt ajutor de șerif îl întreba de „situare“, în loc să întrebe, simplu, unde se află. Și-a aruncat mai bine de jumătate din chiftea și din cartofii prăjiți la gunoi și a urcat în mașina de patrulă, un Ford Explorer.

Doi motoriști, cum îi plăcea șerifului să le spună, poposiseră la marginea carosabilului. Păreau să arunce uitături furișe la ceva întins între șosea și drumul de acces. Rake s-a dat jos din vehicul și a pășit spre ei. A fost întâmpinat de un tânăr foarte surescitat, cu plete.

— Nene, n-are să-ți vină să crezi! M-am oprit la o pișare pe margine și i-am văzut. M-am căcat pe mine de frică.

— I-ai văzut? a întrebat Rake.

— Mda, nene, că-s doi. Și n-arată mișto deloc. Adică-i nasol de tot.

Într-adevăr, pe suprafața cu lucernă, porumb dulce și trifoi zăceau două trupuri. Unul era contorsionat, încurcat în sârma ghimpată a gardului paralel cu drumul expres. Beregata îi era tăiată, capul, strâmbat pe-o parte într-un unghi imposibil. Purta uniforma vărgată a unei închisori regionale de

altădată, a cărei parte de sus avea pete maronii de ceva ce părea a fi sânge. Nădragii prizonierului erau trași în jos, pe glezne. Era un talmeș-balmeș de iarbă, crenguțe, sânge și păr între picioarele omului. La câțiva pași mai încolo zăcea alt bărbat, de constituție firavă, pământiu la față și evident răposat. Ceva însângerat i se lăbărța în palma stângă desfăcută. Peste tot, muște, însă deocamdată fără putoarea morții.

— Nu că-i o chestie? a zis tânărul care îl întâmpinase pe polițist. Nene, nu că-i o chestie?

Rake a vorbit în stație:

— Dispecer, aici șapteșpe. O să am nevoie de un supervizor la fața locului, rapid. Avem de-a face cu o infracțiune gravă. Cred că e vorba de un deținut evadat, mort. Are capul, naibii, retezat aproape cu totul. Bărbat caucazian, țeastă rasă, cam un metru optzeci. Și încă un bărbat caucazian, firav, păr de culoare deschisă, haine obișnuite de oraș și adidași.

— Nu s-a raportat nici o evadare din penitenciar, i-a replicat dispecerul. Sau din arest.

— Știu atâta, că tipul e-mbrăcat în dungi, cum erau odată în închisorile statale, și are tenișI de pușcărie.

Rake s-a întors spre lumea care începea să tragă cu ochiul, pe la spatele lui, la scena crimei.

— Toată lumea înapoi. Vă rog, dați-vă în spate. Nu plecați, dar dați-vă în spate.

S-a uitat la tânărul pletos. Ați fost prima persoană care s-a oprit?

— Nu, nene.

— Atunci cine s-a oprit primul aici?

O femeie hispanică și fiul ei au pășit în față.

— Ce v-a făcut să vă opriți, doamnă?

— Băiatu' meu a zis că-i parcă o minge de fotbal în iarbă, așa că am tras pe dreapta, a zis femeia. A dat fuguța s-o culeagă și s-a întors zbierând.

— Atunci am oprit eu, a intervenit un bărbat alb mai în etate. Băiatul plângea și am coborât să mă uit, după aia am sunat la urgențe.

— Ați mai văzut pe cineva acolo? a întrebat Rake. Vreo mașină care să plece din zonă când ați oprit?

Femeia și bărbatul au scuturat din cap.

Șeriful a apărut la locul faptei. A dat la repezeală roată celor două cadavre, apoi a venit lângă Rake.

— Ce crezi, șefu'? a întrebat acesta.

— Măcel, a zis șeriful. Se pare că a fost o evadare din penitenciar. Nu i-a simțit nimeni lipsa până ce n-au făcut apelul. Numele este Aaron Henderson.

— El o fi?

— Habar n-am.

Criminaliștii și-au făcut apariția. Șeriful i-a zorit să se apuce de prelevat probe. Temperatura scăzuse considerabil de la sosirea lui Rake și începea să ningă. Vântul se întețise.

— Ce-i acolo, în mână? a strigat șeriful către un subaltern.

— Testicule, șefu'.

— Cum?

— Testicule. Și bănuiesc că îi aparțin lui, a zis criminalistul arătând spre mortul în haine de pușcăriaș. Spun asta fiindcă tipul nu le are la el.

51

Jim Davis și Ed Morgan au intrat în casa doctorului reverend Fondle, urmați de Herberta Hind. Adjuncții, obișnuiți de-acum cu prezența lui Jim și a lui Ed, i-au ignorat, fără să le scape însă apariția lui Hind.

— Și cine-i donșoara aici de față? a întrebat șeriful Jetty.

— Sunt agenta specială Herberta Hind.

— Doamne apără și păzește, a zis Jetty. Încă un *special* de-ăștia. Ce mai urmează? Cineva special de la CIA, NSA, NASA?

— Ce amuzant, a zis Hind. Presupun că dumneata ești șeriful Jetty.

— Io-s.

— Ce-i aici are legătură cu celelalte omoruri ale noastre?

— *Ale noastre?* a repetat Jetty. Ăsta de colo-i în seama la districtu' Leflore.

Dill și Digby au trecut pe lângă ei cu un cadavru acoperit și au ieșit pe ușă. Brady și Jethro i-au urmat, cu un al doilea.

— Încă un mort? a zis Ed.

— E ca ceilalți doi? a întrebat Jim.

Jetty și-a lăsat bărbia în piept.

— Drăcie, da. Fondle… L-a strangulat cu sârmă ghimpată, și mai era un cio… un negru de sex masculin în cameră cu el. Ce-aveți de spus, așadar, de asta? Îi o treabă numa' bună de voi, boieri dumneavoastră, fi'ncă io nu știu, futu-i, ce se petrece.

Jim și-a dres glasul.

— Nu-mi place să întreb, dar bărbatul de culoare este același pe care l-ați găsit în celelalte două cazuri?

— Nu-i, a zis șeriful. Îi un domn afro-american nou-nouț, care nu-l recunoaște nimenea pe-aici.

— O să luăm noi corpurile, a declarat Hind.

— Ce zici mătăluță?

Hind s-a întors spre Jim și Ed.

— Aranjați să fie luate cadavrele și duse la autopsierul vostru din Hattiesburg. Vreau, de fapt, toate corpurile acolo.

— Ia stai, a spus Jetty, da' familiile?

— Doar corpurile.

— Oho, o comediantă FBI. Cum facem cu înmormântatu', adică? Lumea de prin părțile astea vrea să-și îngroape creștinește neamurile.

— Nu e nevoie de corp pentru serviciul funerar, a zis Hind. Port să-i îngroape după ce am terminat cu ei.

— Domnule șerif, Fondle avea toate bucățile la el? a întrebat Ed.

— Ce?

— Avea coaiele tăiate cumva? a precizat Jim.

De parcă l-ar fi durut s-o rostească, Jetty a bâiguit un „da" stins. Apoi, cu voce limpede și tare:

— Fuduliile era în mâna negrului. Ai vrut numai să m-auzi c-o spun, așa-i?

— Mda, cam așa, a zis Jim.

— Vreau să cercetez locul și vreau să văd cadavrele, a intervenit Hind.

— La ce-ar ajuta? a vrut să știe Jetty.

— Poate nu ești obișnuit cu ideea de anchetă. Dar noi facem cercetări și căutăm activ probe.

Șeriful a păstrat un moment de tăcere.

— Pe tipu' negru îl vezi. Știm cine-i victima.

— Am de gând să-i văd pe amândoi. Și… nu este și bărbatul afro-american victimă?

Deși era considerabil mai scundă decât Jetty, Hind i se uita drept în ochi.

— Nu văd la ce-ai vrea să vezi corpu' unui bărbat mutilat. Un creștin de ispravă.

— N-ai grijă, fac față, a zis ea. Și el n-o să se supere.

— Are nevastă și familie.

— Nu-i ating testiculele, dacă asta te preocupă.

— Isuse Cristoase, a îngânat Jetty.

— Îmi aduc trusa, a zis Ed.

— Știi cine e afro-americanul? a întrebat Jim.

— La dracu', nu, a răspuns Jetty. Nimenea nu l-a mai văzut pân-acu'. Nici n-am apucat să-i verificăm amprentele-n baza de date. Avem tot soiu' de negri ciudați care apare de nicăirea.

— Lasă, nu te obosi, a zis Hind, ne ocupăm noi.

— Păi, cum să nu, a mormăit șeriful.

— Domnule șerif, te deranjează că preiau cazul acesta? a întrebat Hind.

Jetty și-a extras de pe cap pălăria și și-a greblat cu degetele părul rărit spre ceafa asudată.

— Păi, de fapt, cam da. Omoru-i chestie locală. Ne descurcăm cu ale noastre. Nu ne trebe nouă să vie nordiști aicea, să ne spuie ce și cum.

— Îndură, Jetty. Sunt aici deja. Voi cercetați omorul. Noi o să descoperim despre ce este vorba.

52

La sosirea lui Gertrude și a lui Damon, Mama Z își zugrăvea veranda.

— Salutare, strănepoată.

— Mama Z, el e un prieten de-al meu, Damon.

— Îmi face o deosebită plăcere să vă fiu prezentat, a zis Damon.

Mama Z a pufnit în râs.

— Să-mi fii prezentat? Da' din ce secol ești, tinere frățior? Și eu mă bucur să te cunosc.

— Cum să vă spun? a întrebat Damon.

— Mama Z să-mi spui, ca toată lumea.

— Damon scrie cărți, a zis Gertrude.

— Așa, deci? Poate-ți găsim ceva de care să scrii.

— Nu înțeleg, a zis Damon.

— Ce știi despre linșaj?

— Câte ceva. Am scris o carte despre violența rasială.

— Știu, a spus bătrâna. Am în casă un exemplar. Îi foarte – s-a oprit să caute cuvântul – scolastică.

— Am impresia că o spuneți ca și cum ar fi de rău.

Mama Z a dat din umeri.

Damon s-a uitat la Gertrude, parcă dorindu-și o lămurire, însă a văzut-o ridicând și ea din umeri.

— Scolastic, a repetat.

— Nu i-o lua în nume de rău, a zis Gertrude.

— Cartea ta-i foarte interesantă, a spus Mama Z, fiindcă ai fost în stare să pui cap la cap trei sute șapte pagini pe-un așa subiect fără vreun dram de indignare.

Observația l-a deranjat vizibil.

— Este legitimă speranța ca munca științifică făcută cu calm să genereze nivelul just de indignare.

— Frumos, frumos ai adus-o din condei, a exclamat Mama Z. N-ai spune că-i frumos, strănepoată?

— Aș spune, s-a arătat de acord Gertrude.

— Se-ntâmplă puzderie de lucruri ciudate în districtu' Lenore, Damon, a zis Mama Z. Și-n alte locuri. Nu doar în Mississippi. Lucruri supranaturale.

— Chiar așa? i-a zâmbit Damon lui Gertrude.

Tânăra a dat din cap că da.

— Îți place culoarea? a întrebat Mama Z făcând un pas înapoi de la balustrada verandei.

— E negru, a zis Damon.

— Știu ce culoare-i, a replicat bătrâna. Te-am întrebat dacă-ți place.

— Va fi greu de văzut pe întuneric.

— Îi foarte adevărat, băiete, foarte adevărat. Vreau să ții minte asta.

— Ce tot spui matale?

— Gertrude, du-l pe Damon la bibliotecă și arată-i arhivele.

— Hai, a zis Gertrude. E înăuntru ceva ce trebuie să vezi. Niște ceai vrei?

— Nu vreau ceai. Vreau doar să mă prind de chestia asta, să înțeleg. Supranatural? Ce-i supranatural? Ce rahat cu moț mai e și ăsta? Ce sunt arhivele? De ce se poartă așa de înfiorător? Cine-și vopsește în negru veranda?

A urmat-o pe Gertrude prin odaia din față. S-a uitat la rafturi.

— Are o mulțime de cărți.

Gertrude l-a călăuzit în bibliotecă și i-a făcut semn să fie atent la puzderia de fișete.

— La ce mă uit? a vrut Damon să afle.

— Astea sunt arhivele, a zis ea. E câte un dosar aici pentru aproape orice persoană linșată în țara asta, din 1913 încoace.

Damon era dat pe spate. S-a uitat din perete în perete.

— Și bătrâna aceea le-a compilat pe toate?

A făcut un pas înainte și și-a trecut palma peste un dulăpior.

— Deschide-l. Citește.

— De ce 1913?

— Mama Z s-a născut în 1913. La scurt timp după naștere, tatăl ei a fost linșat. Era militant pentru dreptul de vot. Dosarul lui e primul.

— Câte sunt de toate? a întrebat Damon.

— Nu știu.

— Cum a făcut toate astea?

— Ea nu e ca noi, restul, a zis Gertrude.

53

— Pe individul ăsta chiar îl cheamă McDonald McDonald? a zis detectivul locotenent Hal Chi din districtul Orange.

Se afla în holul spațios al unei case impozante din Huntington Beach. Criminaliștii treceau și se strecurau pe alături. La fiecare intrare staționau polițiști în uniformă.

— Mda, ăsta-i e numele, a confirmat partenerul lui, Daryl Ho, aruncând o privire spre notițe. Fără legătură cu restaurantul.

— Dar destul de avut, totuși, a zis Hal.

— A zis cineva că-s bani moșteniți.

— Nu prea par moșteniți. Uită-te la locul ăsta. Arată ca scos dintr-un catalog de mobilă nouă.

— Mobilier de fițe, a spus Daryl.

— În orice caz, e cumpărat cu saci de bani.

— A, stai să vezi asta, a zis Daryl închizând carnetul. Crima s-a petrecut la etaj. Au examinat restul casei, dar de camera aceea încă nu s-au atins. Au făcut niște poze și-atât. A trecut și legistul pe-acolo, normal.

— Să vedem.

Hal l-a urmat pe Daryl pe scara în spirală. Nu s-au oprit înaintea ușii, ci au pășit direct înăuntru.

— Să dea dracu', a rostit Hal.

A străbătut încăperea și s-a aplecat peste corpul neînsuflețit al unui bărbat alb, trecut de șaizeci de ani, îmbrăcat în pijama și cu gâtul retezat.

— Doamne, da-i adânc, futu-i. Katana?

— Corect, a zis Daryl. E sub fereastră.

— Cine l-a găsit?

— Menajera. Stă singur. Îți vine a crede? Ditai căsoiul. L-a descoperit și a fugit jos să sune la 911. Au apărut agenții, l-au găsit pe proprietarul casei aici și…

Daryl a direcționat atenția lui Hal către cealaltă parte a încăperii.

Hal s-a răsucit într-acolo și a văzut un alt cadavru.

— *Ni hao,* a murmurat. Fără să se aplece spre el, și-a dat seama că fața era a unui decedat asiatic, de aproximativ patruzeci de ani. Ce faci tu aici, *bendan*?

— Uită-te în palma lui, l-a îndemnat Daryl.

— Ce-i acolo? Mă, uite cât sânge!

— Alea-s testicule. Și nu-s ale lui.

Hal s-a răsucit iarăși să se uite la bărbatul alb. A observat că pantalonii de pijama îi erau descheiați și plini de sânge.

— Am crezut că i-a curs sânge din gât.

— O parte așa și e, probabil, dar băiețașul aici de față i-a smuls cu totul perechea de *cojones*. Așa arată, în orice caz.

— Micuțul a comis-o cu un paloș, a zis Hal. Dar cine l-a omorât pe *el*?

— Autopsierul o să afle ce și cum. Eu nu-s decât un gagiu oarecare cu insignă, pistol și cătușe.

— Asiaticul n-a fost identificat?

Daryl a clătinat din cap.

— Am văzut destul, a zis Hal. Cheamă-i încoace și pune-i să facă prelevările. Privind scena din fața lor, a adăugat: Nu înțeleg ce piesă se joacă aici. Tu?

Daryl a scuturat din cap.

— Nici eu.

54

Primul negru răposat rămânea bine pus la păstrare în sertarul lui de inox din Hattiesburg, iar al doilea era pe drum. Agenta specială FBI Herberta Hind și detectivii speciali MBI Ed Morgan și Jim Davis erau așezați în separeul care le devenise familiar celor doi bărbați. Gertrude le-a adus trei pahare de apă cu gheață și le-a dat bineț e.

— Gertrude, dânsa e Herberta Hind, a zis Jim. De la FBI.

— Fasolari Băș iți Incognito? a glumit Gertrude. Flăcăi Bătăuș i Intimidanți? Luându-și seama, a tăcut. Scuze. Mă bucur să te cunosc.

Hind a zâmbit, cât era ea în stare să zâmbească.

— Mă bucur și eu, puș toaico. Pe ecusonul tău scrie Dixie.

— Ăsta mi-e numele de scenă.

— Înț eleg.

— Lumea îț i spune Herberta, sau Berta? s-a interesat Gertrude.

Hind a cercetat-o pe tânără preț de o clipă lungă.

— În familie îmi spuneau Herbie.

O vreme au rămas tuspatru tăcuț i.

— Vă aduc cafeaua, a zis Gertrude și s-a depărtat.

— Deci, acum ce facem? a vrut Jim să știe.

— Cred că ne ț inem după corp, a zis Ed. Există un lanț de custodie pentru cadavrul ăsta folosit de criminal?

— E just așa. Mă credeț i ori ba, dar agenț ia mea nu vrea să-și miș te curul mai mult, pardon de expresie, pentru ancheta noastră. Personal, nu mă surprinde. V-am cerut cu împrumut de la agenț ia voastră. Și au fost de acord.

— Păi, bine atunci, șefa, a zis Jim. Așadar, întrebarea mea rămâne: Ce facem acum, doamna agentă specială?

— Poț i să-mi zici Herbie.

— Pe bune? s-a minunat Jim.

— Pot să îndur, dacă puteț i și voi. Jim, aș vrea ca tu, cum a zis Ed, să te ț ii după corp. Și să verifici omorul acela din Chicago unde i-au fost smulse coaiele unui tip. Prin urmare, mâine o să ai de zburat acolo.

Gertrude a revenit cu cafeaua.

— Scuze de întârziere. A trebuit să fac o carafă nouă.

— Gertrude, a zis Ed, crezi că ai putea să-i faci cunoștință agentei speciale Hind cu Mama Z?

Gertrude a ezitat o clipită, apoi:

— Sigur că da.

— Am face bine să comandăm, a zis Hind. Eu vreau niște chili.

— Îți place chili? a întrebat Gertrude. S-ar putea să preferi sendvișul cu pui.

— Trei sandvișuri cu pui, a spus Jim.

— Imediat, a zis Gertrude părăsindu-i iar.

Hind s-a uitat în urma ei.

— Drăguță fată. Aveți încredere în ea?

— Nu ne-a trecut prin cap să n-avem, a zis Jim. Tu nu?

— N-am încredere în prea multă lume, a răspuns Herbie Hind aranjându-și tacâmurile și întinzându-și în poală șervetul de hârtie. Ed, aș vrea să afli mai multe despre albii care au murit aici, în Parale.

Ed a încuviințat din cap.

— Eu o să mă întorc la Hattiesburg, să trec în revistă probele și să vorbesc cu legistul.

55

Damon Thruff sta așezat la masa din mijlocul bibliotecii pline cu fișete cenușii, având dinainte un dosar roșu. Mama Z îl privea sprijinită de tocul ușii.

— N-ai de gând să-l deschizi? a rostit bătrâna.

— Odată și-odată, a zis Damon uitându-se împrejur. Nu-mi vine să cred că toate astea există. Cum ați reușit?

Mama Z a dat din umeri.

— Toate?

— N-aș spune că toate. Multe din ele.

— Ăsta e din 1913, a afirmat sau întrebat el.

— Așa-i, a spus Mama Z. Tată-meu.

— Tatăl matale a fost linșat?

— În anul nașterii mele. Îl chema Julius Lynch. Nu glumesc. L-au spânzurat și împușcat la cinci kilometri sud de Hattiesburg. Mama a murit trei luni după aceea, de scarlatină. Pe mine m-a crescut un unchi, John Lynch. Da' nimic din astea nu-i despre mine.

56

Julius Randolph Lynch
D.N.: 19 august 1859
Locul nașterii: Plantația Tacony, parohia Concordia, Louisiana
Mamă: Catherine White, rasă mixtă, sclavă
Tată: Patrick Lynch, alb, supraveghetor
Data linșajului: 21 decembrie 1913
Locul linșajului: la sud de Hattiesburg, MS, lângă Șoseaua 49
Material 1
Raport al departamentului șerifului din districtul Forrest
Dosar nr. 1221191381a
Data: 21 decembrie 1913
Agent la raport: ajutorul de șerif Donald Sessions
Redactat de: șeriful Larry Bolton
Incident: Corpul unui bărbat negru, nuanță deschisă, a fost descoperit la 3,5 mile de Hattiesburg, într-un pâlc de sicomori. Individul a fost găsit legat la glezne și încheieturi cu un soi de sârmă împletită. Individul a fost găsit atârnând de o creangă groasă a unui stejar, cu un știreang de culoare cafeniu-deschis în jurul gâtului. Medicul legist l-a declarat mort la fața locului. Cauza morții a fost stabilită a fi o rană de cuțit autoprovocată în dreptul gâtului. Cadavrul a fost descoperit de un fermier de culoare pe nume Chancey Boatwright. L-a anunțat de găsirea corpului pe ajutorul de șerif Donald Sessions, care se afla în mașină, cam la o milă distanță, la un punct de alimentare. Boatwright a fost adus la sediu pentru declarație, apoi pus în libertate.

Declarația lui Chancey Boatwright (luată de șeriful Bolton): Mergeam pe-o scurtătură de-acasă spre băcănia lu' domnu' Sims. Nu-s sigur ce oră era. Ceas n-am, da' era devreme. Pământu' era încă nezvântat de rouă. Mi-era întunecate boturile de la bocanci. Voiam s-ajung când deschide domnu' Sims. La început n-am știut la ce mă uit colo-n copac, c-aveam soarele în față. Am zis io că-i un zmeu de-a copiilor sau rufele cuiva or' ceva. Da' când m-am apropiat am văzut că-i om și, Doamne păzește, m-a speriat de-

am zis că mor. Săracu' de el părea că nu mai are strop de sânge-n el. M-am rugat la Isus și după aceea am dat fuga la pompă să-i zic la omu' de-acolo să cheme poliția. Da' adjunctu' cela, Sessions, era colo și i-am spus lui ce-am văzut. Adjunctu' m-a suit în mașină în spate și m-a dus unde era mortu'. Am stat așa cât s-a uitat el împrejur.

Declarația ajutorului de șerif Donald Sessions: La 9.30 A.M. îmi verifcam presiunea ân pneuri la pompa de benzină de pe Șoseaua 49. Un negrotei carel știam mai de mult cu numele de Chancey numai ce intrăn goană, agitat tot, gâfâind ca câinele. Cică a găsit un bărbat linșat. Iam cerut să se potolească. Sa urcat după aceea în mașina mea de servici și mia arătat unde erea corpu. Am recunscut corpu ca un negru care-l chema Julius Lynch. Am anunțat șerifu pe radio și șerifu a sunat la medicu legist. Mam uitat peste tot în zonă și nu lam putut să găsesc alt semn de altcineva. Am cercetat zona cât lam așteptat pe șeriful și am găsit ceva ce arăta a un portofel de bărbat șși o pereche de ce va ce arăta ca o pereche de ochelari de bărbat. Nu era în portofel acte sau bani.

Note: Corpul lui Julius Lynch a fost revendicat de fratele său, John Lynch. Cadavrul a fost ridicat de Salonul Funerar Pierce. Nu a fost interogat nimeni. Nu s-a identificat nici un suspect. Nu au fost efectuate arestări. Nimeni nu a fost pus sub acuzație. Nu i-a păsat nimănui.

57

Cu o ceașcă de ceai de mușețel între palme, Helvetica Quip stătea la masa din oțel inoxidabil din sala de autopsie aflată la subsolul sediului MBI din Hattiesburg. Agenta specială Herberta Hind bea cola dintr-o doză și ținea între degetele celeilalte mâini o țigară subțirică, neaprinsă.

— Arareori mai vezi țigări în ziua de azi, a spus Helvetica.

— Le țin în mână, dar nu le pufăi. Am terminat-o cu asta. Taică-meu fuma trabuc, a zis Hind. Era îngrijitor la Casa Albă.

— Cea din capitală, adică?

— Da.

— Trebuie să fi fost interesant.

— Așa s-ar părea. Mai ales că a activat în timpul administrației Nixon. Dar dacă stăteai să-l asculți pe el, nu era chiar interesant din cale-afară. Zicea că, îți vine ori nu a crede, Kissinger era politicos. John Dean era mereu cu capsa pusă.

— Uau. Nixon.

— Tata lucra nopțile. Zicea că Nixon era mereu în Biroul Oval. Foarte des trebuia să deretice în cabinet cu președintele adormit la birou. Hind și-a terminat băutura carbogazoasă și a azvârlit cutia goală în coșul din apropiere. Zicea că a dat cu ochii de Nixon de mai bine de o mie de ori și niciodată nu a zis un „bună“.

— Era rasist? a întrebat Helvetica.

— Beat. Nepăsător. Cine știe?

— Eu nu l-am cunoscut pe tata.

— Te-a părăsit când erai mică?

— Nu, a locuit o viață întreagă acasă, doar că nu l-am cunoscut. Era anestezist, ai zice că nu făcea decât să se adoarmă, zi după zi. Nici sunetul vocii lui nu mi-l amintesc măcar. Cred că mă adormea și pe mine și că așa am ajuns să mă mărit cu cineva la fel de distant ca el. Vrei să-ți zic ceva caraghios?

Hind a dat din cap a încuviințare.

— M-am îndrăgostit de accentul sudist al soțului meu. Îți vine să crezi așa ceva? Un accent de Mississippi.

Hind a pufnit în râs.

— Ei, sunt sigură că s-a îndrăgostit și el de accentul tău britanic exotic.

— Accentul meu nu prea pare să facă impresie pe-aici.

Hind a cugetat un timp la asta.

— Tata nu suporta că am ajuns să lucrez pentru federali.

— De ce?

— N-avea încredere în albi.

— Și totuși lucra la Casa Albă, a zis Helvetica.

— Până și el aprecia ironia.

Computerul din spatele legistei a țiuit.

— Se pare că avem un indiciu, doamnelor și domnilor, a zis deschizând o fereastră și privind atent ecranul. ADN-ul celui de-al doilea cadavru aparține unui domn Gerald Mister. Bun nume. Se pare că Mr. Mister a executat vreo doi ani la Penitenciarul Districtual Cook. Eliberat acum ceva timp. A decedat anul trecut. Și fii pe față: corpul i-a fost dus la compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago. Aidoma cu celălalt.

— Presupun că într-acolo urmează să ne mișcăm.

— Dar ce se petrece totuși?

— Nu știu. Nu știu.

— L-am trimis pe Davis la Chicago.

58

Era extrem de frig în Chicago, pentru Jim Davis cel puțin. Jim era de fel din New Orleans, și corpul îi aducea aminte de acest fapt acum, sub plesnetul vântului din Chicago. Se crezuse îmbrăcat cumsecade, cu un pulover de lână pe sub sacoul de lână, însă greșise. Jim și-a urnit mașina închiriată spre secția de poliție din Brighton Park și a intrat în clădirea supraîncălzită.

A ajuns în fața unui recepționer.

— Aș dori să vorbesc cu detectivul sergent Daniel Moon, a zis, neplăcându-i deloc cum sună.

— Hai, pe bune? a replicat celălalt.

— Fac parte dintr-o echipă interstatală care colaborează cu FBI. Îmi zici numele dumitale, domnule agent?

Bărbatul s-a tras înapoi, a întins mâna după telefon.

— Îl sun pe detectivul Moon. Luați loc acolo.

Jim s-a așezat pe un scaun lipit de perete, alături de o femeie încătușată. A salutat-o din cap.

— M-au săltat pentru prostituție, a zis femeia.

— Îmi pare rău. Sunt aspri pe-aici cu asta?

— Dacă pui picioru-n stradă, da. Nu le pasă dacă muncești pe internet și umbli pe la hoteluri și d-astea.

— Așa, deci?

— Păi, da. Asta dacă tipu' de la hotel nu pune ochii pe tine și nu-i place de mecla ta. Asta am pățit eu.

— Îmi pare rău, a zis Jim scoțându-și sacoul.

— Ce nenorocit, a oftat ea. Și numai fiindcă n-am vrut să-i fac și lui parte.

— Se obișnuiește?

Femeia s-a holbat la el o secundă și s-a făcut îndată ursuză.

— Știi ce, mai du-te-n mă-ta.

Jim a încuviințat din cap și și-a lăsat capul să se odihnească pe peretele din spate.

— Cine ești tu să mă judeci? a adăugat femeia.

Fără să deschisă ochii, Jim a zis:

— Uite ce-i, drăguță, eu sunt din New Orleans, Louisiana. Pe-acolo poți să-ți vinzi păsărica după placul inimii, atâta cât nu manglești ceva. Așa că stai calmă.

— Agent Davis, a rostit un bărbat.

Jim a deschis ochii și-a descoperit lângă el, în picioare, un bărbat asiatic înalt.

— Eu sunt Moon. Hai prin spate.

Jim a luat loc pe scaun în fața biroului lui Moon. Detectivul s-a așezat pe marginea tăbliei.

— Așa deci, te interesează cazul de omor Milam.

— Ai fost la fața locului, a afirmat mai mult decât a întrebat Jim.

— A fost cea mai aiurea chestie pe care-am văzut-o la viața mea.

— Era sârmă ghimpată?

— Da, era.

Jim a scos din buzunarul sacoului un plic galben.

— Locul faptei era similar cu astea?

Moon a studiat pozele, apoi și-a fixat privirea asupra lui Jim.

— Ce pizda mă-sii e asta? Care-i treaba?

— Locul faptei arată așa și la tine?

Moon și-a coborât iarăși privirea asupra fotografiilor.

— Destul de exact. Doar că era un singur cadavru.

— Vreun semn că ar mai fi fost încă unul?

— Cum adică?

— Ai dat peste ceva mai ciudat? a spus Jim, apoi și-a luat seama. În afară de ce sărea în ochi. Ceva ce nu ți-a picat bine?

— Criminalistul, da, a găsit niște fibre închise la culoare a căror proveniență n-o știm. Nu erau semne de luptă, dar probabil că de la criminal provin. Laboratorul zice că erau putrede.

— Mi-ai putea arăta și mie locul faptei?

Moon s-a uitat la Jim, apoi iarăși la cadrele foto.

— Mda, hai că te duc cu mașina.

— Mersi, colega.

— Treaba asta-i destul de urâtă, îți dai seama? a zis Moon.

— Da, îmi dau seama.

— Vrei să-mi spui ce se petrece?

— Tare aș vrea să știu.

59

Ed Morgan era mai puțin lămurit în privința misiunii decât partenerul său. Fusese însărcinat să afle cât mai multe cu putință despre cele patru victime de rasă albă. Problema inițială, cum o vedea Ed, era că cei trei bărbați și femeia, fiind atât de profund lipsiți de însușiri de orice fel, nu-i ofereau mare lucru de descoperit. Erau simpli în sensul cel mai strict al termenului și nu într-un sens pozitiv. De fapt, Carolyn Bryant, Wheat Bryant și acel Milam căruia îi spuseseră Junior Junior erau rude de sânge. Legistul, Fondle, nu se prea potrivea în peisaj. Așa că Ed decise să înceapă cu el. Porni spre locuința individului și bătu la ușă. Fancel Fondle i-a strigat să intre. A găsit-o revărsată peste un șezlong, în camera de zi.

— Îmi cer scuze că vă deranjez într-un asemenea moment de doliu, doamnă, dar anchetez moartea soțului dumneavoastră, a zis Ed.

— Nu ești tu, să-mi sară ochii, nici un ajutor de șerif, a zis ea.

— Nu, doamnă, nu sunt. Țin de Biroul de Investigații Mississippi, cu sediul la Hattiesburg. Mi s-a încredințat cazul.

— Din Hattiesburg? a întrebat ea, părând pe moment impresionată de acest fapt.

— Da, doamnă. Ed a decis să se folosească de asta. Fiindcă soțul dumneavoastră era un funcționar al administrației publice, Biroul s-a arătat deosebit de interesat de circumstanțele acestei triste și timpurii pierderi.

— Dă-te-n căcat, a zis ea.

— Pardon… doamnă?

— Oi fi io albă și grasă, da’ proastă nu-s.

— Îmi cer scuze, doamnă Fondle.

— Deci te-a trimis pe *tine*.

— Sunt detectiv special, doamnă.

— Na, așază-ți curu’ colo.

Nu mai era în încăpere decât celălalt șezlong, nu tocmai asortat, unul de vinilin, alături de al ei. A scos un zgomot jenant sub greutatea lui Ed.

— Pardon, a zis.

— Toți scoate sunetu’ ăla când s-așază, a zis ea. Da’ știi ce, nu ți-ar strica nici ție să mai slăbești o țâră.

— Așa-i, doamnă. Îmi cer scuze dacă vă pun niște întrebări la care ați mai răspuns deja.

— Nu-i nimica.

Era mai tânără decât soțul, la vreo patruzeci de ani, dar cine să-și dea seama prin atâta slănină și viață grea? Era puțin șuie.

— Ești chiar de treabă, pentru un colorat, a zis. Pari să fi făcut școli înalte, după vorbă. Ai făcut școli înalte?

— Da, doamnă. Dar spuneți-mi, știți pe cineva care i-ar fi vrut răul soțului dumneavoastră?

Fancel Fondle a hohotit încetișor.

— Probabil c-o grămadă de megieși îi voia rău’, da’ mort nu-l voia. Nu-l prea plăcea lumea.

— Înțeleg.

— Credea că dacă-i legist, îi cumva special, și lumea de pe-aci nu prea-i înghițea asta. Știi că nici nu era doctor adevărat? A luat o bombonică neambalată dintr-un bol pus pe masa de lângă scaun și a băgat-o în gură, apoi a adăugat: Da’ ei tot doctor îi zicea.

— Era și reverend?

— Poț’ zice ș-așa. Nu știu ce face pe careva predicator. La școală pentru asta n-a umblat. De predicat predica. Nu se pricepea, al naibii, deloc. Mereu înțelegea pe dos Scripturile.

— Poate se pricepea la îmbărbătat oamenii, a zis Ed, fiindcă mama lui îl învățase să găsească mereu o vorbă bună.

— N-aș zice, a răspuns Fancel Fondle. Era cam bădăran. Cred că ăsta-i cuvântu’. Mereu zicea ce nu trebe.

— Îl ura cineva?

— Nimenea-n special, da’ mulți în general, a zis ea clătinând din cap. El, păi, cum, pe mulți nu-i avea la inimă.

— Pe cine ura?

— Pe colorați îi ura. Of, n-am vrut să…

Ed a dat din umeri, îndemnând-o să continue.

— Mulți de prin vecini îi urăște pe colorați. Răposatu’ era numa’ unu’ din ei.

— Nu-mi lăsați impresia că vă plăcea prea mult de soțul dumneavoastră. De ce v-ați măritat totuși cu el?

— Aci-i Parale, Mississippi, domnu' detectiv. Districtu' Leflore, Mississippi. Bărbatu-meu n-o fi fost el rupt din soare, da' avea slujbă stabilă. Io n-am terminat liceu'. Nu-s în stare să cânt o boabă și n-arăt bine fără haine. Încercam și io să am o viață. A mea.

Cuprins de remușcări, Ed și-a dat seama că pusese tocmai întrebarea pe care n-ar fi trebuit să o pună.

— Dați-mi numele câtorva oameni pe care îi ura.

— Pe Red Jetty îl ura, a zis ea. Eh, da' Red n-avea de un' să știe. Cad nu-i arăta niciodată în față că nu-l suportă. Se cam temea de Red.

— De ce îl ura?

— Din cauza lu' tătânele lu' Red.

— Tătânele lui Red?

Fancel Fodle a cercetat o clipă îndelungată chipul detectivului.

— Tătânele lu' Red a ieșit din Klan atuncea, demult, când tăticu' lu' Cad, Philbert, era Mare Ofițer. Pe tăticu' lu' Cad l-a mâncat rău asta, l-a făcut trădător și altele, albie de porci. Or'cum, puzderie de oameni a ieșit din Klan cu el. Asta-l necăjea pe socru-meu cel mai tare, c-a luat puhoi de lume după el. Ceva din ura aia a trecut mai departe.

— De ce s-a retras tatăl lui Jetty? a întrebat Ed.

— Nu știu. Ceva c-un omor. S-a oprit să-l măsoare din nou cu privirea, apoi a zis: Îmi pare rău că vorbesc cu tine de asta.

— E-n regulă, doamnă.

— Ceva c-un cio… c-un bărbat negru, omorât, a spus îndesându-și alte câteva bomboane în gură. De asta-s grasă.

— Ziceți că soțul dumneavoastră a omorât un om?

— Nu știu. Poate. Da.

— Și credeți că știa multă lume că a omorât un om? a întrebat Ed.

— Era un secret din cele care le știe toți. S-a oprit, a împins în lături bolul cu dulciuri, după care a urmat: În afar' de femeia mea de servici, Sadie, ești prima persoană de culoare care-a pus picioru' vrodată-n casa asta.

— Chiar așa?

— Ești de treabă.

— Soțul dumneavoastră era membru al Klu Klux Klanului, doamnă Fondle?

Fancel n-a răspuns.

— N-are ce rău să-i mai facă acum, i-a amintit Ed.

— Da, a zis femeia, părând ruşinată.

— Ar cam trebui s-o iau din loc, doamnă. Vă mulţumesc mult pentru timpul acordat.

— Cad nu se purta bine cu nimenea, colorat ori alb.

— Da, doamnă.

— Nu crez să conteze prea tare pentru tine, a spus ea clătinând din cap.

— Nu, doamnă.

60

Damon Thruff parcurgea dosar după dosar, nume după nume. La început avusese mare grijă să-l pună exact la locul lui înainte de a-l selecta pe următorul. Primele douăzeci sau cam așa fuseseră luate la rând, acum însă le apuca la întâmplare din toate rafturile tuturor fișetelor. Și nu se mai obosea să le înapoieze, ci le lăsa pe masă, deschise către aer și lumină. Neliniștitor era că toate erau atât de aidoma; nu că n-ar fi fost de așteptat, dar realitatea faptului era uluitoare. Erau ca zebrele, și-a spus – nici una cu dungi precum celelalte, dar cine-ar fi putut deosebi o zebră de alta? I se părea deprimant totul, deși cum să fi fost, până la urmă, linșajul? Însă crima, practica, religia din spatele său păreau și mai vătămătoare acum, când își dădea seama că similitudinea felurilor în care muriseră făcea ca acești bărbați și femei să fie totodată șterși, dar și coagulați într-un singur calup, ca un trup unic. Erau numere cu toții și în același timp nici un număr, mulți și unul singur, un simptom, un semn.

Mama Z a intrat în cameră și a lăsat o tavă de plastic cu ceai negru și prăjiturele.

Damon s-a uitat la ea, apoi la lumina slabă ce se prefira pe fereastră.

— S-a lăsat apusul deja?

— E la răsărit, a zis bătrâna.

— Am stat cu nasul în astea o noapte întreagă?

I-a confirmat printr-un murmur.

— Matale ai făcut toate astea? a întrebat Damon.

Mama Z a turnat ceai.

— Da.

— De necrezut.

— Am înregistrat în scripte munca diavolului.

— Diavol?

— Nu cred într-un dumnezeu, domnu' Thruff. Nu poți sta în odaie, aici, să pui mâna pe toate dosarele astea, să citești toate paginile astea și să mai crezi în vreun dumnezeu. Da' totuși cred, și-s sigură că și dumneata, în diavol.

— Și în iad? a întrebat Damon.

— Și în iad. Iadul e ăsta, domnu' Thruff. N-ai văzut? Copilașii de-o șchioapă încearcă mereu să se omoare singuri. De-aia în orice moment trebuie să fii cu ochii pe ei, să nu înghită bănuți ori să bea pesticid ori să crănțănească Nurofen ca pe bomboane. După aia ne prostim și vrem să trăim.

— Cum e? Să ai peste o sută?

— Ce întrebare tâmpită, a zis bătrâna.

— Pardon, a făcut Damon.

— N-am zis c-ar fi o întrebare rea ori nerezonabilă.

În ușă s-a auzit o bătaie.

— Probabil Gertrude, a spus Mama Z.

Gertrude era pe verandă, alături de Herberta Hind. Și-a făcut de lucru cu ciocănitul, mai întâi prea molatic, apoi prea tare. Hind o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Persoana asta, Mama Z, e bunica ta?

— Străbunică.

— N-am avut niciodată o străbunică. Adică am avut, doar că n-am cunoscut-o. Sunt ceva generații.

Ușa s-a deschis și au intrat. Mama Z nu s-a arătat stingherită.

— Și pe cine ai adus cu tine? a întrebat.

— Mama Z, dânsa este agenta specială Hind de la FBI.

Hind a întins mâna.

— Agenta specială Herberta Hind, de la biroul din Washington, D.C.

— Măi, măi, a zis Mama Z, prefăcându-se impresionată. Herberta Hind, a rostit în aer numele, căutând parcă ceva. Sper că ai tăi nu te-au alintat Herbie.

A umflat-o râsul.

Hind a râs și ea, din politețe. Nu se simțea jenată, însă o impresiona teribil agerimea bătrânei.

— Agenta specială Hind investighează crimele acelea, a explicat Gertrude.

— Așa? Nu știam că FBI anchetează omoruri. Credeam că de asta se ocupă polițaii de pe-aici.

— Ar putea fi implicate niște încălcări ale drepturilor omului, a zis Hind.

— Drepturile cărui om?

— Încă nu știu.

— Întreb fiindcă drepturile astea tre’ să le ai întâi, ca să poată să ți le încalce. Mama Z a lăsat cuvintele în suspensie. Îmi pare rău. Iartă-mi manierele proaste. Să ne așezăm aici. Gertie, fii bună și fă-ne ceai, adu și niște prăjiturele. Ai grijă să nu intre pisica, să ne tulbure.

Gertrude a înclinat afirmativ din cap.

— Mie chiar îmi plac pisicile, a zis Hind.

— Asta a noastră năpârlește ca smintita. Te-ai și umplut pe sacou pân’ să zici „unu-Mississippi“, a spus Mama Z fără să accentueze silabele.

— Ce nume de familie ai matale, Mama Z?

— Toți îmi spune Mama Z și atât.

— Pentru însemnările mele.

— Lynch. Mă numesc Adelaide Lynch. Spre Gertrude: Adu ceaiul ăla, fată.

Gertrude a ieșit.

— Și Z-ul de unde vine?

— Nu mai țin minte. Îi mai ușor de scris decât Omega, a spus bătrâna privind-o țintă pe agenta specială.

— Câți ani ai?

— O sută cinci.

— Arăți fantastic. Să te miști așa… Și stai singură?

— Da.

— Incredibil. Care-ți este secretul?

— Veninu’.

— Ce?

— Așa zic eu la ceiuțu’ de noapte, a spus Mama Z, după care, conspirativ, a adăugat: Îl amestec cu rachiu.

— Înțeleg.

Au rămas tăcute o clipă.

— Cică matale știi cam tot ce mișcă prin părțile astea, a zis Hind. Presupun că de la un secol de viață ți se trage.

— Mai știu și eu câte ceva.

— Știi ceva despre corpul unui negru care a apărut la trei locuri ale faptei diferite?

— Ești directă, așa-i?

— Altfel nu prea ai cum să întrebi, a zis Hind.

— Am auzit de asta. Confuz. Confuzionant? Care ar fi cuvântul corect? E totul destul de magic, așa-i? Mama Z a deschis caseta de lemn de pe masă și a scos la iveală un trabuc. Vrei unul și tu?

— Nu, mulțumesc.

Hind s-a uitat lung la femeie și la trabuc.

— Știu că-i excentric, a zis bătrâna. Unu' pe zi, în ultimii șaizeci și cinci de ani. Poate că-s secretul longevității mele. La pachet cu rachiul. Cine știe? Ai pufăit vreodată așa ceva?

— Nu, nici nu m-am gândit să încerc.

— Te cam rup la buzunar, dar merită, cred. Astea-s cubaneze. Probabil că n-ar trebui să mă laud.

Hind i-a îndepărtat preocuparea cu un gest.

— N-aș vrea să te pun într-o poziție compromițătoare, a zis Mama Z.

— Despre familia Bryant ce-mi poți spune?

— Păi, Carolyn Bryant, cum știi, a fost femeia care l-a acuzat pe Emmett Till că i-ar fi spus unele lucruri.

— Acuzații pe care le-a retras mai târziu, a precizat Hind.

— Nu poți să aduci înapoi pe țeavă un glonț odată tras.

Hind a încuviințat.

— Ce i-a făcut copilului femeia aia s-ar putea să fie de neiertat până și pentru creștini ori pentru dumnezeul lor.

— Dumneata nu ești creștină?

— Nu-s destul de iertătoare. Tu?

Gertrude a revenit ducând o tavă cu ceai și biscuiți.

— Mulțumesc, a spus Mama Z. Acu' lasă-ne să vorbim. Bine, draga, scumpa mea strănepoțică.

Tânăra a ieșit din încăpere.

— Întrebam de religia ta, a zis Mama Z turnând ceaiul. Ești creștină?

— S-ar putea. Încă n-am decis, a spus Hind. O să decid când o să ajung înțeleaptă ca matale.

— Nimeni nu mi-a mai zis că-s străveche într-un fel așa de amabil, a zâmbit Mama Z.

— Am pornit cumva pe picior greșit noi două? a întrebat Hind.

— Nu cred. De ce?

— Parcă ar fi o încordare între noi. Ca și cum n-ai avea încredere în mine. Ai încredere în mine?

Mama Z nu a spus nimic.

— De ce nu? a întrebat Hind.

— Ești de la FBI.

— Sunt și femeie afro-americană în același timp.

— Deci te-ai prins care-i problema.

— Dar cu agenții Morgan și Jones, din ce pricep, nu ai problema asta.

— Nu-s de la FBI.

Hind a oftat.

— Nu, de la MBI. Nu-s decât niște litere, până la urmă.

Mama Z s-a uitat preț de două secunde la Hind, apoi a strigat către adâncul casei:

— Mai vrem apă fierbinte!

— Ai vreun motiv să-ți fie frică de FBI?

— Mă întrebi retoric?

— Presupun.

— Tată-meu a fost linșat.

— Îmi pare rău, a zis Hind.

— E o cerere de iertare oficială din partea guvernului Statelor Unite?

— De la o femeie de culoare.

— Din nou, a spus Mama Z, vezi ce problemă am. Asta e fix nimica. Nu am auzit nimica și sună exact așa.

— Nu crezi că ar trebui să fie și unii de-ai noștri prin locuri ca FBI, CIA, parlament? a zis Hind.

— Nu.

— De ce nu?

— Anturaj prost. Nu-mi place anturaju’ prost.

61

Apartamentul nu ieșea cu nimic în evidență, de vreme ce arăta exact ca oricare altă locuință din bloc, bloc care arăta exact precum celelalte blocuri din cartier. În interior, singurul element distinctiv al apartamentului 3, situat pe dreapta, la etaj, în partea din față a clădirii, era banda galbenă a poliției întinsă de-a latul ușii, cu înștiințarea de 20 pe 30 de centimetri capsată pe ea. Moon l-a lăsat pe Davis să intre primul. Jim s-a uitat mai întâi la lumina ce venea prin fereastra mare, cu vedere la stradă, apoi prin încăpere, aducându-și în minte fotografiile de la locul faptei.

— Corpul era aici, pe podea, în fața canapelei, a zis Moon arătând cu mâna.

— Înțeleg.

— A fost macabru, așa-i, dar chestia ciudată e că totul părea atât de curat. Acum e praf pe-aici, dar atunci nu prea era. Și murise de mai bine de o săptămână când l-au descoperit.

Jim a încuviințat din cap, în timp ce studia petele negre de sânge uscat de pe covorul îngust și podeaua de lemn.

— De ce a durat atâta să fie găsit?

— Nu-l plăcea nimeni, aș zice. Cât despre putoare, au crezut toți c-o fi murit un șobolan în pereți, pe undeva.

— Are noimă, a zis Jim. Îți spune ceva intuiția?

Moon a scuturat din cap.

— A fost o treabă urâtă rău. Sârma aia ghimpată – și era o bucată nasoală, veche și ruginită – îi fusese încolăcită strâns pe după gât, de aproape că-l despicase complet. Îți dai seama ce fel de forță ar fi necesară?

— Tu îți dai seama, presupun.

— Tipii de la criminalistică au zis că și dacă trăgea câte un bărbat de fiecare capăt, n-ar fi reușit. Ce părere ai de asta?

— Încerc să n-am nici una. Jim a mai făcut un pas și s-a uitat în frigider. Trei beri ieftine și un borcan cu muștar.

— Așa le-am găsit.

— Muștar cu pretenții.

— Ce-ți spune intuiția? a întrebat Moon.

— Absolut nimic, futu-i.

— Acum unde te duci?

— Mă crezi ori nu, la o chestie pe nume compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago. Vrei să vii cu mine? Mi-ar plăcea să vii, de fapt. Insigna ta ar fi mai impresionantă decât legitimația mea de Mississippi.

— Mda, a zis Moon. Hai că vin.

62

Ed Morgan se afla în fața casei lui Dill, asistentul legistului. Îl cunoștea doar după numele de familie. Omul locuia cu maică-sa, menționată de toată lumea, întotdeauna, cu nume și prenume, Mavis Dill. Bătătura casei era înțesată de bălării, neîngrijită și în lipsă de apă. În față erau câteva băncuțe de beton, mai multe decât ar fi părut necesar ori util, și una dintre ele era ruptă în formă de V. Buick-ul Riviera de la mijlocul anilor șaptezeci se odihnea pe alee aproape de ușa garajului, cu roata dreaptă din spate dezumflată de ceva vreme. Portbagajul și apărătoarea din spate erau acoperite cu abțibilduri: Dacă Armele sunt Scoase în afara Legii, doar Nelegiuiții vor Avea Arme; Nu ar Exista Întâiul Amendament dacă nu ar fi Al Doilea; Apărați America, Votați Republicanii; Durerea Lui, Plăcerea Ta; Când Sună Trumpeta Am Luat-o din Loc; Radio ALB AM; TRUMP Precedent; Cealaltă Mașină E Tot Buick.

În spatele Buick-ului Riviera se vedea un Datsun B210 ruginit, din anii șaptezeci.

Ed a ciocănit.

Dill a deschis ușa. Nu părea surprins să-l vadă pe detectiv.

— Tu care ești?

— Ăla negru, a zis Ed.

Dill a slobozit un pufnet de râs. A pășit înapoi, lăsându-l pe detectiv să intre.

— Am auzit io că sunteți hazoși.

Au luat loc în ceea ce Dill numea odaia din față, amândoi pe sofa. Ed începea să se obișnuiască să se așeze alături de persoana pe care o interoga.

— Mama ta e aici? Se pare că toți vorbesc despre ea.

— Da, vorbesc. Îi adormită. Mavis Dill.

I-a rostit numele și l-a lăsat suspendat în aer.

— De ce-i așa de bine cunoscută?

— Fiindcă, zic io, pare să știe treaba tuturor. Fie că are ori nu de-a face cu ea. Îi bârfitoarea satului.

— Și toată lumea îți spune ție Dill și atât. Ai și prenume cumva?

Dill a dat din cap stânjenit.

— Îi Bill. Numele din mijloc îi Dean.

— Dill D. Bill? OK, hai că înțeleg.

Dill a chicotit ușor.

— Mi-a fost greu la școală.

— Pun pariu.

Ed s-a uitat pe fereastră.

— Zi-mi de șeful tău.

— Îi mort.

— Înainte de asta.

— Înainte de asta îmi doream să-l văd mort. Da' nu l-am omorât io. Era un căcat cu ochi, da' nu l-am omorât.

Dill i se uita în ochi fără să clipească.

— Ce nu-ți plăcea la el? a întrebat Ed.

— Nu era nimica de plăcut. Era un needucat, un fals pios și-un neghiob plin de prejudecăți care-a dat peste slujba de legist și s-a cocoțat colo. Cauzele deceselor le punea cum îi tuna, niciodată bazat pe știință. Era un infractor.

— Spune-mi.

— Păi, e mort acu', doar n-ai să-l arestezi, sau cum?

— Posibil să încerc, a zis Ed.

Dill a pufnit în râs.

— Între noi doi fie vorba, nici nu-mi pasă cine l-a omorât. Vreau doar să lămuresc harababura asta. Cam ține de fișa postului.

— Vrei cafea? N-am decât ness.

Dill părea că începuse să se frământe.

— Fără cafea, mersi. E ceva în neregulă?

— Nu.

— Dă-mi un exemplu de infracțiune săvârșită de Fondle.

— Uite ce-i, a zis Dill aplecându-se către detectiv. Mă cam tem să mă implic. Că am făcut, adică, ce mi-a spus el să fac. N-am vrut să-mi pierd slujba.

Ed i-a oferit un zâmbet, spera el, încurajator.

— Cum am zis, nu mi-ar păsa dacă l-ai omorât tu pe Fondle. Eu doar încerc să-mi dau seama ce se petrece. Chestia cu dispărutul cadavrelor e nouă.

— Așa-i cum spui, a zis Dill și a tras prelung și cu putere aer în piept. Cu vreo patru ani în urmă, un ajutor de șerif a sunat ca să anunțe găsirea unui cadavru în dos la ghețăria cea veche. Acu-i părăsită. Careva a-ncercat s-o facă sală de bal, da' aci suntem în Parale, Mississippi. Nu se dansează deloc.

— Nu?

— Știi de ce nu se fute baptiștii din picioare? a întrebat Dill.

— Zi-mi tu.

— Se teme să nu-și închipuie cineva că dansează.

Ed a încuviințat din cap.

— Orișicât, mortu' ăsta negru era într-un tomberon, împușcat în ceafă. Calibru' treișopt sau chiar patrușcinci. Așa un găuroi. Dill și-a dus mâna la grumaz ca să arate. Adjunctu' ăsta nu mai îi acu', l-a dat afară Jetty, crez. Îi sărea țandăra din orice. A vorbit mult cu Fondle. Și știi ce-a făcut Fondle?

Ed a scuturat din cap.

— A scris „sinucidere" la cauza morții. Iac-așa! Da' cine se-mpușcă în ceafă într-un tomberon?

— Cum îl chema pe ajutorul ăsta de șerif? a întrebat Ed.

— Trebea să zic ceva atuncea. Da' la cine să fi zis?

— Numele ajutorului?

— Muștar… ori Ketchup era? Parcă țin minte că mă ducea cu gândul la un condiment. Maioneză, asta-i. Mayo. Prenumele l-am uitat. Dacă l-oi fi știut vreodată.

— Mai e prin zonă?

— Și-a luat de mult tălpășița.

— Dar victima cum se numea?

— Garth Johnson. Țin minte că m-am gândit atuncea: „Garth sună a nume de alb", chiar dacă știu că nu se există nume de albi și nume de negri, da' știi la ce mă refer.

— Presupun.

— Adică dac-ar fi unu' alb și l-ar chema LaMarcus, ți-ai aminti, așa-i?

— Cred că da. Cine a identificat corpul?

— Îl știam toți, că lucra la benzinărie. Și trăia în Fundac, normal.

— Familie, ceva? A apărut cineva să-l identifice oficial?

Dill a scuturat din cap.

— Dacă avea neamuri, io nu le-am văzut.

Ed și-a slăbit nodul cravatei. Era furios.

— Îs sigur că nu-i prima oară când a făcut Fondle una ca asta, a continuat Dill.

— În afară de tine, cine crezi că ar fi vrut să-l omoare pe Fondle?

— Toată lumea, zic io.

— Cum de-a rămas în funcție?

— Îi greu să pierzi dacă ești singuru' de pe buletinu' de vot.

— Știi pe cineva care i-ar fi vrut morți pe Wheat Brynat ori pe Junior Junior Milam?

— Nu erau nici ei ușă de biserică, da' nu.

— Mulțumesc, domnule Dill.

— Să știi că m-am întors în gaura asta împuțită numai ca să am grijă de mama.

Ed a înclinat din cap a încuviințare.

63

Gertrude a plecat înainte ca agenta specială Hind și Mama Z să-și fi terminat întrunirea. În camioneta Mamei Z, fiindcă mașina ei o lăsase în orășel ca să vină cu femeia de la FBI. A îndreptat camioneta către sud, spre Barbă-Albastră. Deși localul era închis, a bătut un cod în tastatura de la ușa mare și a intrat. A străbătut sala de mese, apoi bucătăria, intrând în cele din urmă într-o încăpere vastă și bine luminată. Razele soarelui coborau printr-un șir de luminatoare. Pereții erau de un alb imaculat, fără geamuri, iar podeaua era acoperită cu saltele de felurite grosimi și culori. Pe saltele, cam douăzeci de bărbați și femei îmbrăcați în negru practicau arte marțiale. Două femei se înfruntau cu sulițe lungi, ferindu-și cu mișcări largi capetele de împunsături. Trei bărbați cu glugi pe cap se antrenau la lovit cu picioarele în niște pari înfășurați în funii. Încă un tip practica dispariția. Gertrude știa asta doar fiindcă văzuse cu două zile în urmă cum se pierduse unul în umbre. Chester, într-un ungher mai dosnic, spărgea cu capul cărămidă după cărămidă. Gertrude a inhalat aerul cu iz de sudoare și a zâmbit.

— Cine-a lăsat-o înăuntru pe fătuca albă? a întrebat o femeie măruntă.

— Bun așa, a zis Gertrude. Arătăm de milioane?

— De miliarde.

Un bărbat înalt s-a apropiat de Gertrude. S-a scărpinat în barbă și-a zis:

— Ia te uită, chelnerița Dixie și pitica Pixie.

Femeia mai scundă a zis:

— Știi doar că te pot rupe-n bătaie, mă.

— Aș vrea eu să glumească, i s-a adresat tipul lui Gertrude. Și zi așa, facem senzație pe-acolo?

— Da.

64

Damon Thruff scria cu un creion numărul 3 pe care îl ascuțea, iarăși și iarăși, cu briceagul de la Phi Beta Kappa. Înșira nume pe un vraf de coli galbene, liniate. Lista parcă nu se mai termina:

Bill Gilmer
Shedrick Thompson
Ed Lang
John Henry James
Charles Wright
Henry Scott
Arthur Young
George Dorsey
Mae Dorsey
Dorothy Malcom
Eugene Hamilton
Paul Booker
James Jordan
W.W. Watt
Lemuel Walters
George Holden
Will Wilkins
John Ruffin
Henry Ruffin
Eliza Woods
Anderson Gauss
Huie Conorly
Dago Pete
Laura Nelson
William Fambro
Isadore Banks
bărbat neidentificat
Tony Champion
Michael Kelly

Andrew Ford
Henry Hinson
bărbat neidentificat
Charles Willis
William Rawls
Alfred Daniels
Manny Price
Robert Scruggs
Jumbo Clark
Jack Long
Henry White
bărbat neidentificat
Rev. Josh Baskins
Bert Dennis
Andrew McHenry
Stella Young
Abraham Wilson
George Buddington
Albert Martin
bărbat neidentificat
femeie neidentificată
Richard Puryear
John Campbell
John Taylor
Ernest Green
Charles Lang
Ed Johnson
Andrew Clark
Alma Major
Maggie House
Nevlin Porter
Johnson Spencer
James Clark
Levi Harrington
Jack Minho
Elbert Williams
Will Brown

Wyatt Outlaw
John Stephens
Perry McChristian
Felix Williams
bărbat neidentificat
Bartley James
John Campbell
Eugene Williams
Robert Robinson
Bob Ashley
Cleo Wright
Lemuel Walters
Benny Richards
Lloyd Clay
Henry Prince
Jim Waters
Frank Livingston
William Miller
Berry Washington
James Chaney
James Jordon
George Armwood
Sydney Randolph
George Taylor
James Carter
Emmett Divers
Smiles Estes
Dick Lundy
Jennie Steers
bărbat neidentificat
16 bărbați adulți
John Peterson
Frank Morris
James Byrd Jr.
Albert Young
James Reeb
Frazier Baker

James Scott
Joseph Smith
Francis McIntosh
George White
Zachariah Walker
Tom Moss
bărbat neidentificat
bărbat neidentificat
Calvin McDowell
Elias Clayton
Elmer Jackson
Isaac McGhie
Will Stewart
John Holmes
Thurmond Thomas
Elijah Lovejoy
Amos Miller
Jim Taylor
Elwood Higginbotham
Wade Thomas
Nelson Patton
David Jones
Ephraim Grizzard
Samuel Smith
11 bărbați adulți
Angelo Albano
Ficarotta Villarosa
Lorenzo Saladino
Arena Salvatore
Giuseppe Venturella
Francesco DiFatta
Giovanni Cerami
Rosario Fiducia
Sanford Lewis
bărbat neidentificat
Miles Phifer
Will Temple

Robert Crosby
John Heath
Matthew Williams
David Walker
Annie Walker
cei patru copii ai lui David și Annie Walker
George Grant
Raymond Gunn
Henry Lowry
Sam Hose
Jan Hartfield
Bunk Richardson
Lee Heflin
Mrs. Wise
Dave Tillis
George Hughes
William Shorter
Joseph Dye
Orion Anderson
H. Bromley
Allie Thompson
Charles Craven

— Ei, uite că s-a dus și gaborița, a spus Mama Z intrând în camera arhivelor.

A observat dosarele deschise și aspectul ciufulit al lui Thruff.

Damon a ridicat privirea.

— Cucoana de la FBI, a completat Mama Z. S-a uitat la ochii roșii ai lui Damon, apoi iarăși la paginile de dinaintea lui. Ce faci?

— Le scriu numele de mână, a răspuns Damon ascuțindu-și creionul deasupra unei foi albe de hârtie.

Mama Z a tras spre ea vraful și s-a uitat la listă.

— De ce faci asta?

— Când le scriu numele devin reali, nu doar statistică. Când le scriu numele capătă iarăși realitate. Înțelegi la ce mă refer? N-aș fi niciodată în stare să inventez atât de multe nume. Numele trebuie să fie reale. Nu-i așa?

Mama Z și-a lipit dosul palmei de obrazul lui.

— Și de ce cu creionul?

— După ce termin o să-i șterg pe toți cu radiera, o să-i eliberez.
— Dă-i înainte, copile, a zis bătrâna.
Benjamin Thompson
John Parker
Joseph McCoy
Magruder Fletcher
Adam
Abraham Smith
Joe Coe
Emmett Till
Anthony Crawford
Leo Jew Foo
Leo Tim Kwong
Hung Qwan Chuen
Tom He Yew
Charles Wright
Claude Neal
Dick Rowland
Mar Tse Choy
Leo Lung Siang
Yip Ah Marn
Leo Lung Hor
Leo Ah Tsun
Leans Ding
Eli Persons
Fred Rochelle
Henry Smith
Jim McIlherron
Yuen Chin Sing
Hsu Ah Tseng
Chun Quan Sing
Jesse Washington
John Carter
July Perry
Leo Frank
Mary Turner
Rueben Stacey

Sam Carter
Slab Pitts
Thomas Shipp
Will James Howard
Ah Wang
Dr. Chee Long Teng
Chang Wan
Ah Long
Matthew Shepard
Wan Foo
Day Kee
Ah Waa
Ho Hing
Lo Hey
An Won
Wing Chee
Wong Chin
Charles Mack Parker
bărbat neidentificat
Michael Donald
Johnny Burrows
Ah Cut
Wa Sin Quai
2 bărbați adulți
bărbat neidentificat
femeie neidentificată
James Byrd
Jimmy Actchison
Willie McCoy
Emantic Fitzgerald Bradford Jr.
D'ettrick Griffin
Jemel Roberson
DeAndre Ballard
Botham Shem Jean
Antwon Rose Jr.
Robert Lawrence White
Anthony Lamar Smith

Ramarley Graham
Manuel Loggins Jr.
Wendell Allen
Trayvon Martin
Kendrec McDade
Larry Jackson Jr.
Jonathan Ferrell
Jordan Baker
Victor White III
Dontre Hamilton
Eric Garner
John Crawford III
Michael Brown
Ezell Ford
Dante Parker
Kajieme Powell
Laquan McDonald
Akai Gurley
Tamir Rice
Rumain Brisbon
Jerame Reid
Charly Keunang
Tony Robinson
Walter Scott
Freddie Gray
Brendon Glenn
Samuel DuBose
Christian Taylor
Jamar Clark
Mario Woods
Quintonio LaGrier
Gregory Gunn
Leo Sun Tsung
Leo Kow Boot
Yii See Yen
Leo Dye Bah
Choo Bah Quot

Sai Bun Ning
Leo Lung Hong
Leo Chih Ming
Liang Tsun Bong
Husband Ah Cheong
Lor Han Lung
Ho Ah Nii
Leo Tse Wing
Akiel Denkins
Alton Sterling
Philando Castile
Terrence Sterling
Terence Crutcher
Keith Scott
Alfred Olango
Jordan Edwards
Stephon Clark
Danny Ray Thomas
DeJuan Guillory
Patrick Harmon
Jonathan Hart
Maurice Granton

65

Compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago își avea sediul puțin mai la nord de aeroportul Midway, o turtă de clădire tuflită între o firmă de închiriat mașini și o alimentară cu aspect chinuit. O singură femeie sta la măsuța singuratică purtând însemnul Recepție din vestibulul imens și pustiu. Femeia, nu tânără de tot, dar nici tocmai între două vârste, tatuată din gros și cam ofilită, a schițat un surâs înspre ei. Părul blond, cu tunsoare scurtă și circulară, îi sta înfoiat deasupra gâtului înțesat de text. Purta, în ciuda aerului rece, o bluză albă și subțire. Nu a părut surprinsă dând cu ochii de ei, dar nici tocmai a recepționeră nu aducea. Jim s-a oprit în fața ei și și-a aruncat ochii împrejur, pe pereții golași.

Femeia l-a țintuit cu privirea.

— Fără nici un „Cum vă pot ajuta?“ sau „Bun-venit la Furnizorii de Cadavre!“?, a zis Jim.

— Bun-venit la compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago. Voi l-ați hăcuit, noi l-am învelit. Cu ce vă pot ajuta?

— Am vrea să vorbim cu cineva de la arhivă sau contabilitate.

— Voi l-ați capsat, noi l-am astupat.

— Sunt detectivul special Davis, iar el e detectivul Moon.

Jim n-avea chef să aducă vorba despre Mississippi.

— Voi l-ați aranjat, noi l-am ambalat.

— OK, îmi cer scuze, a spus Jim.

— Doamnă, am vrea să vorbim cu managerul, a zis Moon.

— Și eu la fel, a zis ea. Vin încoace dimineață de dimineață, mă așez aici, la birou, citesc trei romane siropoase și mă întorc acasă. Cecul mă așteaptă pe masă o dată la două vineri.

— Nu trece nimeni pe-aici vreodată? a întrebat Moon.

— Din ce știu, acolo-n spate sunt numai morți. Eu, una, nu mă duc să aflu. Înțelegeți, cred.

Bărbații au dat din cap a aprobare.

— Și cum ajungem acolo-n spate? a întrebat Jim.

Femeia a arătat cu degetul spre o ușă, hăt departe.

— Sunt destul de sigură că aia-i ușa care dă în spate. Că doar e *singura* ușă. Sunteți binevenițI s-o încercați.

— Mersi, a zis Jim.

Pașii nu li se auzeau neapărat tare pe linoleum, însă ecoul răsuna nebunește. Jim s-a uitat în spate și a văzut că femeia se apucase iarăși de carte.

— I-ai citit tatuajul de pe gât? l-a întrebat pe celălalt detectiv.

— N-am văzut bine.

— „În caz de urgență, spargeți aici.“

— Faci caterincă.

— Mare și lat scria.

— Nici nu m-am prins care-i faza, a zis Moon.

— De ce să te prinzi? Fătuca-i razna.

Jim a încercat clanța, însă ușa era încuiată. A ciocănit tare, polițienește și a ciulit urechea. Nimic. A bătut mai cu putere, o ciocănitură de razie. A răsunat mai ceva ca pașii lor.

Într-un târziu, ușa s-a întredeschis de două degete. Un bărbat scund i-a fulgerat cu privirea prin crăpătură.

— Ce vreți?

Avea un accent aparte, poate hispanic.

— Să vorbim cu conducerea, a zis Jim.

— Ați bătut la ușa asta? Nimeni nu bate niciodată la ușa asta. De cincisprezece ani lucrez aici și nimeni n-a bătut, nici măcar o dată.

Omul părea zdruncinat.

— Păi, uite c-am făcut-o noi, a zis Moon. Acum… lasă-ne înăuntru și du-ne la director până nu te împușc.

Ușa s-a deschis larg.

Depozitul era înghețat. Nimic nu i-ar fi putut pregăti pe cei doi detectivi pentru priveliște. Luminile străluceau îndeajuns de puternic încât să fie orbitoare într-o anumită măsură, deși nu veneau din beznă. Era ca o curățătorie chimică, doar că în loc de cămăși, bluze și jachete, trupuri de bărbați și femei atârnau de suporturi cu șină. Mai încolo, spre mijlocul încăperii, cadavre despuiate alunecau, întinse unul la picioarele altuia, pe o bandă rulantă. Din niște difuzoare bubuia muzica celor de la Jackson Five. A-B-C. Un-doi-trei. Stindarde cu însemnele echipelor Chicago Bears și Chicago Bulls erau prinse de tavan, la vreo șapte metri deasupra lor. Jim i-a

aruncat lui Moon o privire pieziș㠒. Detectivul s-a scărpinat în bărbie și a dat din umeri. Fundalul sonor era asigurat acum de o piesă de-a lui Marvin Gaye. Ce se întâmpla oare?

— Cum te chemă? l-a întrebat Jim pe mărunțel.

— Ditka.

— Ca pe Mike Ditka, sportivul? a întrebat Moon.

— Nu ne înrudim.

— Atunci ce-i cu accentul spaniol?

— E de distracție.

— Unde-i directorul? a vrut Moon să știe.

Ditka a arătat, pe după banda rulantă, către un birou aflat în capătul unui șir de trepte.

— Ce faci aici? a întrebat Jim.

Ditka nu a părut dornic să răspundă.

— Domnule Ditka?

— Bine, sunt frecător de sfârcuri, a zis și, la privirile mirate ale detectivilor, a urmat: Nu poți trimite corpurile astea la facultatea de medicină așa, murdare.

— Asta-i tot ce faci, speli sfârcuri? a întrebat Moon.

— Mai întâi că le frec, sfârcurile. Apoi spăl, nu frec, spăl organe genitale.

— Ești spălător de coaie? a întrebat Jim.

— Cum ziceam, biroul e acolo, sus.

Treptele șubrede le dădeau parcă mai mulți fiori decât plimbarea prin expoziția de cadavre. Jim, care se cam temea de înălțimi de felul lui, a încercat să nu se uite în jos când a păș㠒it pe platforma care se îndoia și gemea sub el. Interiorul biroului era înțesat, pe pereți și pe tavan, cu postere înfățișând femei goale. Singura persoană dinăuntru era un individ înalt, în vârstă, cu aspect androgin și o salopetă bleu, care s-a întors spre ușă când i-a auzit. În contrast cu restul incintei, camera era supraîncălzită.

— Cine sunteți și ce poftiți?

— Sunt detectivul special Davis, iar dumnealui este detectivul Moon.

— Și?

— Cum vă numiți dumneavoastră?

— Chris Toms. Sunt managerul acestei întreprinderi. Lucrez aici de când s-a deschis, în șaptezeci și cinci. Adică o mie nouă sute șaptezeci și cinci, a precizat cu un zâmbet.

— Mulțumim pentru clarificare.

— Sunt și proprietarul firmei.

Jim s-a uitat în jos și a văzut, în sala de dedesubt, un bărbat dând cu șutul într-un craniu. S-a uitat mai bine și și-a dat seama că doi tipi jucau miuța cu o țeastă.

— Ce pizda mă-sii? Moon, ia uită-te.

Moon s-a uitat. Amândoi s-au răsucit spre Toms.

— Ei, hai, că tipu-i mort, a zis acesta.

— Unde-i restul din el? a întrebat Moon.

— Nu știu. Pittsburgh, poate. Ceva bucăți din el, în orice caz. Trimitem cadavre integrale și părți în întreaga țară. Asta ne este afacerea.

— Și cum funcționează, mai exact, afacerea asta? a întrebat Jim.

— În fiecare zi moare lume – că doar știți, nu? Și-o mulțime n-au pe nimeni. Nu-i revendică nimeni, așa că o facem noi. Îi curățăm și-i trimitem peste tot, în laboratoare și școli. Într-un fel, se poate spune că salvăm vieți.

— OK, hai că m-am prins, a zis Jim. Dacă tot nu-i pasă nimănui de ei, țineți scripte nu prea amănunțite cu… produsele voastre?

— Produse? Toms a rotit cuvântul pe limbă ca și cum i-ar fi încercat gustul. Îmi place, a decis.

— Aveți arhive în regulă? Dacă v-aș spune că unul dintre corpurile dumneavoastră, un oarecare Gerald Mister, a dispărut, ați găsi în registru locul unde a fost trimis cadavrul ăla și când?

— Mai întâi de orice, nu sunt corpurile mele.

— OK, a zis Jim.

— Și, cum am zis, tipii ăștia-s decedați.

Moon s-a aplecat de șale și s-a uitat lung spre parter.

— Își dau pase cu un glob ocular?

— Hei, alo, v-am mai spus că-s morți. Nu i-a păsat la nimenea de ei cât era vii, și-s sigur, drăcie, că nici acum nu-i pasă la nimenea – aici, Toms s-a oprit pentru efectul dramatic – că-s morți. În afară de voi doi, s-ar părea.

— Nu vi se pare că-i nițel sacrilegiu la mijloc? a întrebat Jim.

— Dacă-s morți! Morți. Morți. Morți. Sacrilegiu? Nu-i pic de suflet colo, numai brațe și picioare, palme, capete și coate, limbi, testicule și sfârcuri, urechi și ochi. Vrei un glob ocular, îți trimitem unul prin poștă, futu-i. Nu-i punem etichetă cu nume și certificat de proveniență. E-un glob ocular și atât.

— Țineți, totuși, vreun registru cât de cât?

— Știu de unde să fac rost de morți. Știu să țin un leș la rece. Știu să ambalez cadavre și știu să le trimit la destinatar. Știu să-mi plătesc angajații și împuțitele de taxe. Spuneți-mi ce vreți, fiindcă pe-aici nu încalcă nimeni legea.

— S-a întâmplat să vă dispară vreun transport? a întrebat Jim. Pe drum spre dumneavoastră sau pe drum spre vreun client?

Toms a aruncat o privire pe geam.

— Auziți, sunt considerate reziduuri periculoase. Nu mi se cere să le știu identitatea, dar am de dat seamă pentru absolut fiecare. Chestia e că nu ne verifică niciodată nimeni. N-am avut nici o inspecție în viața mea. Nu se ocupă de asta nici un serviciu municipal. Nu există control de stat asupra cadavrelor.

— Ce încercați să spuneți, doam…

Jim și-a luat seama, neștiind dacă vorbea cu un domn ori cu o doamnă.

— Domnule?

— N-o să tulburați apele?

— Nu, domnule.

— Ne-a dispărut un camion, acum vreo două luni. Cabina am găsit-o, nu și remorca.

— Și în remorcă? a întrebat Moon.

— Douăzeci și unu de cadavre.

— Unde s-a găsit camionul? a vrut Jim să știe.

— La sud de St. Louis.

— Și șoferul? a întrebat Jim scoțând la iveală agenda. Unde e?

— Nimeni n-are habar. Avea un nume caraghios. Charles Hobbitu' sau alt căcat de genul. Toms a scormonit prin fișele lui și a scos la iveală un dosar. Uite-l aici. Chester Hobsinger. Am fost pe-aproape. Nu știu ce s-a ales de el. Ciudat gagiu.

— Cum așa? a zis Moon.

— Nu știu… Dădea, așa, de bănuit. A acceptat traseul și a luat-o din loc cu camionul meu. Ultima oară când l-am văzut. Aici am o copie după permisul lui.

— Pot s-o iau eu? a întrebat Jim.

— Nu-mi trebuie. Ciudat gagiu. Tipii de la depozit îi ziceau Cioară Vopsită.

Jim și-a lăsat capul pe un umăr, așteptând lămuriri.
— Un de-ăsta, știți, un gagiu alb care vrea să fie negru, a zis Toms.

66

Daryl Ho a pus telefonul în furcă și s-a uitat peste masă la partenerul lui.

— Ceva? a întrebat Chi.

— Cumva. Îl mai ții minte pe asiaticul nostru cel mort?

Chi l-a privit fix.

— L-au pierdut la morgă, a zis Ho.

— Cum adică?

— Asistentul l-a pus într-un sertar, și acum sertaru-i gol. Și s-au uitat în toate sertarele. *Gē men* nu mai e.

— Bun, hai să ne uităm la cutia goală, a hotărât Chi.

Când Chi și Ho au ajuns la sediul serviciului de medicină legală, echipele de la știri își făcuseră deja apariția. Întindeau cabluri, își reglau camerele de filmat, făceau probe de sunet, dar în cea mai mare parte beau cafea și căscau.

— E adevărat că poliția din Orange City a pierdut un corp? l-a întrebat pe Ho o femeie, împingându-i un microfon în față.

— Poliția nu a pierdut nimic și pe nimeni. Apoi, luându-și seama, a adăugat: Nu comentez.

— Are legătură cu omorârea lui McDonald?

— Nu comentez.

Chi, între timp, izbutise să se strecoare pe după femeie și să i se alăture iarăși lui Ho.

— Cum de-au aflat așa de repede toți?

— Suntem în California de Sud, a zis o femeie aflată în spatele camerei. Mai tare decât o urmărire pe autostradă, este?

Chi a întins mâna, a apucat brațul lui Ho și l-a tras de lângă femeia cu microfon.

Odată înăuntru, s-au întrebat de ce se mai obosiseră să facă drumul. Sertarul nu fusese umplut cu altceva, iar personalul era ocupat cu despicarea altor răposați. Morga nu era un spațiu nimerit pentru un loc al crimei.

Chen a cerut să vadă filmul camerei de supraveghere, însă tipul de la birou s-a pus pe râs.

— Asta-i fututa de morgă, frățică. Ce-o să supraveghezi? Stafii?
Telefonul lui Ho a început să zumzăie.
— Aici, Ho.
— Domnule detectiv Ho, sunt agenta specială Herberta Hind de la FBI.

67

Daniel Moon s-a așezat la volanul Fordului Taurus de serviciu și i-a aruncat lui Jim o privire.

— Acum, ce?

— Păi… am aici adresa domnului Hobsinger.

Moon a pornit motorul.

— Care-i?

Adresa era în South Side. Cei doi au schimbat câteva cuvinte despre viața de gabor și cât de tare le făcea silă să fie gabori și să nu știe altceva decât să fie gabori, apoi s-au lăsat cuprinși de o tăcere normală. Au parcat, au coborât și s-au oprit în fața unei clădiri. Era într-un colț de cartier care începuse să se gentrifice. Jim Davis nu suporta cuvântul, fiindcă părea să sugereze că are să urmeze ceva mai bun sau, măcar, că un lucru rău era pe cale să dispară.

— Apare vreun număr de apartament pe permis? a întrebat Moon.

— Nu.

— Cred că e doar o casă.

Au urcat pe verandă. Moon a ciocănit și a apăsat pe butonul soneriei. Davis a încercat să se uite prin geamuri, dincolo de perdele.

— Nu-i nimeni acasă, a spus Moon.

— Ori o fi mort înăuntru, a zis Jim. E dat dispărut. Are de-a face cu un caz de omor. Aș spune că avem motiv să intervenim.

— Nu știu, mă. Dacă-i acolo și i-o trage nevesti-sii?

Jim a izbit cu piciorul în ușă, dând-o de perete.

— Ce căcat? a zis Moon.

— MBI! a răcnit Jim în vreme ce intrau. Ce tâmpenie să strigi asta. MBI! Băga-mi-aș, e ridicol.

— Aerul e stătut. Nu e nimeni, a zis Moon. Dar, dacă tot am intrat, să aruncăm o privire.

Au verificat toate încăperile, fără să găsească pe nimeni. Moon și-a trecut privirea peste un raft de cărți. Jim a scotocit printre hârtiile de pe o masă de lucru.

— Gagiul are o groază de cărți. Istorie la greu. Cărți despre trenuri. Uite și unele despre judo și karate, a zis luând în mână un album mare, cu poze, dedicat artelor marțiale. Ai zice, la un nume ca al meu, că ar trebui să mă pricep oarecum la rahaturile astea.

— N-am zis așa ceva, a spus Jim.

— Fii atent.

Moon a ridicat o sabie vârâtă în teacă de pe suportul unde era expusă. A tras lama de-o palmă și a șuierat.

— E o sabie adevărată? a întrebat Jim.

— E o katana pe bune.

Jim s-a apropiat iarăși de biroul aflat sub o fereastră ce dădea spre curtea din spate, unde pe gazonul mort se adunaseră crengi căzute. A frunzărit hârtiile. Chitanțe de la magazin, facturi. A mormăit.

— Ce-i acolo? a întrebat Moon.

— O hartă a statului Mississippi.

— Să-mi trag una.

— Și fii atent: apare un loc încercuit – localitatea Parale.

— Ce e scris în colțul de sus? a arătat Moon cu degetul.

Jim a studiat șirul de litere.

68

Ho și-a lipit telefonul de piept și s-a răsucit spre Chi:

— Agent federal.

Apoi, iarăși ducându-l la ureche:

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă agentă specială?

— Văd la știri că ați pierdut un cadavru, a zis Hind.

— S-a pierdut un cadavru, în fine, a răspuns el întrucâtva defensiv.

— Și noi am pierdut unul aici, în Mississippi. L-am recuperat, dar a fost pierdut. De două ori, de fapt.

— OK. Și-mi spuneți asta pentru că…?

— Corpul găsit de noi era alături de altul.

— Continuați.

— A existat vreo mutilare la locul faptei? a întrebat ea.

— Dacă puneți testiculele retezate la socoteală.

— Băieții voștri de la criminalistică au reușit să colecteze ceva ADN?

— Nu știu.

— Bun, o să-mi pun autopsierul cu care lucrez aici, în Mississippi, să ia legătura cu laboratorul vostru. A, apropo, domnule detectiv Ho, să știi c-o să iasă iarăși la iveală cadavrul ăla. O să-l vezi iarăși. Sună-mă când se întâmplă asta.

— Ce încercați să-mi spuneți? a întrebat Ho.

— Sună-mă când apare.

— Da, doamnă.

— Ai numărul meu acum. Herberta Hind.

— Da, doamnă.

Ho a băgat telefonul în buzunar.

— Ce-a fost asta?

— Să mor dacă știu. O tipă razna care zice că-i de la FBI. M-a cam băgat în sperieți. Cică o să se-ntoarcă mortul nostru. Exact așa: „O să-l vezi iarăși“.

69

Cât a mers cu mașina federală către Hattiesburg, Ed Morgan s-a simțit înghesuit în habitaclu. După interogatorii nu aflase mare brânză, dar acum știa clar un lucru: că-i ura pe albii din Mississippi.

„«Ură» e poate un cuvânt prea tare“, și-a spus. Chiar dacă, prin natura profesiei, ajunsese la convingerea că nu există dumnezeu, fusese crescut într-o familie de buni creștini. Așa încât nu-i ura. Era însă de o indiferență activă și intensă. „Și totuși“, și-a zis. „Nici măcar în Parale, Mississippi, albii nu sunt toți la fel.“ L-a umflat râsul. Numai că suficienți dintre ei erau o apă și-un pământ.

A parcat în garajul MBI și a urcat cele cinci etaje pe scări până la biroul pe care-l împărțea cu Jim, acum și cu Herberta Hind. Hind și-a stins grabnic țigara la sosirea lui.

— Pardon, a zis împrăștiind cu palma fumul.

— Nu-i nimic. De când m-am lăsat îmi cam place mirosul, a recunoscut el.

— Eu tot mai fumez când nu sunt în apele mele, a zis Hind și a tras jaluzelele unui ochi de geam, să capete o priveliște mai bună.

Ed s-a așezat la birou.

— Ce te tulbură?

Hind l-a privit vreo două secunde, apoi a spus:

— Mama Z. Mama Z mă tulbură.

— Da?

— Ceva se petrece. Pricep că nu are încredere-n mine fiindcă sunt de la FBI. Ei drăcie, nici eu n-am încredere în agenții FBI. Dar mai e ceva. De parcă ar fi încercat să-mi spună ceva. Sau se aștepta să știu eu ceva.

— E trecută de o sută de ani, a zis Ed.

— Și?

— A văzut multe. S-ar putea să fie greu pentru de-alde noi s-o deslușească. Are o grămadă de zbârcituri.

Hind a cugetat la cele spuse.

— Gândește-te numai, a continuat el. Are șaizeci de ani avantaj asupra noastră. Taică-său a fost linșat. Locuiește în Parale, Mississippi.

— Mda, bine, a făcut Hind și și-a vârât absentă încă o țigară în gură, după care a scos-o și s-a uitat la Ed.

— Dă-i înainte. Eu nu te părăsc. De fapt… dă-mi și mie una.

Hind i-a aruncat pachetul, apoi bricheta. Ed și-a aprins țigara.

— Bătrânica aia pune ceva la cale. Simt. Drăcie, o știu.

— Orice-ar fi, nu cred că dă buzna să-i omoare pe brânzoșii ăștia rasiști, și asta ne e treaba, oricât de ciudat ar suna. Să-l prindem pe ucigașul de ucigași.

— Asta ne e treaba, a repetat ea. Ți-a mai zis Jim ceva?

— Un mesaj, atât. A zis că sună el mai târziu.

— Hai să-l sunăm acum.

Jim se afla în aeroportul O'Hare, la un bar, când i-a țârâit celularul. A răspuns.

— Hei, Jimmy, a zis Ed.

— Partenere.

— Sunt și eu, a intervenit Hind.

— Fumați cumva? a întrebat Jim.

Ed și-a pitit instinctiv țigara la spate.

— Nu. De ce?

— Mă, sunați ca și cum ați fuma.

„De groază", a îngânat Hind din vârful buzelor.

— Ați găsit ceva? a întrebat Jim.

— Nu mare lucru, a zis Ed.

— Nu, a întărit Hind.

— Ei bine, pe lângă descoperirea că există pe lume un loc precum fabrica de cadavre, am făcut rost de-un nume. Un oarecare Chester Hobsinger conducea un camion care a fost deturnat acum câteva luni. Camionul a ieșit la iveală până la urmă, mai puțin remorca plină cu cetățeni decedați.

— Hobsinger? a întrebat Hind.

— Nu-i de găsit. Am fost la el acasă. Drăguț loc. Am dat peste o hartă a statului Mississippi acolo. Vă vine a crede? Dacă vă vine, atunci chestia asta n-o s-o mai credeți: localitatea Parale era încercuită cu markerul.

Ed a șuierat.

— Altceva? a întrebat Hind.

— Cuvintele „armă albastră“ erau scrise de mână pe hartă. Cred că e „armă albastră“. Ori „armă albă“. Am, în orice caz, o copie după permisul lui de conducere.

— Trimite-mi o poză cu el și-o trec prin sistem, a zis Hind. Altceva?

— Cam asta ar fi.

70

— E duminică, futu-i, și conducem pe Șaizeci, futu-i, spre căcatul de Corona. Nici măcar în rahatul de Orange County nu-i. Nu-i nici măcar, futu-i, în districtul LA.

— Mai spui de multe ori „futu-i“? și-a întrebat Ho partenerul. E în districtul Riverside.

— Mă fut în districtul Riverside.

— Căpitanul zice că e nevoie să vedem un loc al faptei, ne ducem să-l vedem.

— Mă fut în el de loc al faptei. Ia zi, de ce suntem noi gabori? Suntem niște indivizi competenți. Eu mai sunt și chipeș. Am putea face orice, un ban grămadă. Ba chiar ar ieși din noi niște infractori a-ntâia.

— O zi n-ai rezista ca infractor, a spus Ho.

— Păi, de ce?

— Nu te duce capul destul.

— Da, dar măcar recunoaște că arăt bine.

Ho a parcat pe o bucată de teren roșu, deja aglomerat, din fața unei taverne. Erau deja acolo trei echipaje ale biroului șerifului din districtul Riverside și două mașini de poliție din orașul Corona. Se vedea și un cal, priponit de un par lângă cerdacul de lemn.

— Unde naiba am nimerit? a întrebat Chi.

I-au arătat legitimațiile unui polițist din Corona care străjuia ușa și au intrat în bar. Luminile erau toate aprinse. Pe o masă, chiar la intrare, vreo două cutii cu gogoși.

Chi a înhățat o felie de fruct în aluat. Ho l-a privit lung.

— Ce? Îmi plac astea cu fructe. Nu dai toată ziua de ele. Mi-e foame.

— O să-ți treacă repede, a zis o ajutoare de șerif. Sunteți din districtul Orange?

— Ho.

— Chi.

— Minh. Biroul șerifului din Riverside, s-a prezentat femeia întinzându-le mâna. Măcel, știi ce zic?

— Ce-aveți aici? a întrebat Ho.

I-a călăuzit prin bar către birou, unde s-a dat deoparte, lăsându-i să privească.

Chi a mușcat din gogoașa cu fructe.

— Uau, treaba asta-i futută grav.

Corpul unui alb atârna de o grindă, cu fața schimonosită, limba scoasă, pântecele și coapsele pline de sânge.

— Cineva i-a făcut ouăle scrob, a explicat Minh.

— Nu sună deloc drăguț când o spui tu, a zis Chi.

— Posibil să fie chiar tipul ăsta.

Minh a dat deoparte un cearșaf, dezvăluind cadavrul unui bărbat asiatic. În pumn strângea un ghemotoc însângerat.

— L-am mai văzut, a zis Ho.

— Of, fir-ar a dracului de treabă, a mormăit Chi.

— De aia suntem aici, i-a zis Ho colegului său. E același gagiu, corect?

Chi a încuviințat din cap.

— Sunt destul de sigur.

— A zis ea că asta o să se întâmple.

— Cine?

— Agenta FBI. A zis că o să-l vedem iarăși.

— Ce morții mă-sii se petrece? Chi a dat roată corpului, cu ochii la testiculele din pumnul bărbatului. E același gagiu, futu-i.

— Trebuie să dau un telefon, a zis Ho și a ieșit din încăpere.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat adjuncta de șerif Minh. Îl cunoașteți pe bărbatul ăsta?

— S-ar putea spune, a zis Chi. Era la un loc al crimei pe care l-am examinat acum două zile.

— Și-acum cineva l-a omorât.

— Nu, nu tocmai. Și acolo era mort, a spus Chi. S-a uitat la ea, apoi la bărbatul care atârna. Asiaticul mort a fost la alt omor, mort cum ziceam, și avea testiculele altui bărbat în mână. Și corpul i-a dispărut de la morgă.

— Iar acum e aici?

— Zi-mi despre tipul ăsta, i-a cerut detectivul arătând cu bărbia spre spânzurat.

Minh și-a privit însemnările.

— Îl cheamă Jesse Mendel. Coproprietar și manager al locului de față. Partenerul lui e în spital. La întrebarea mută a lui Chi, a adăugat: N-are de-a face cu actrița. E internat pentru nu știu ce operație. Cele două cadavre au fost descoperite de Becky Wilmer. E barmaniță aici. Deschid la zece. A ajuns târziu, la zece și douăzeci. E afară, în mașina mea. Destul de zgâlțâită.

— Îmi dau seama. A susținut că l-ar cunoaște pe asiatic?

— A zis că nu l-a mai văzut în viața ei.

— Mendel e însurat? a vrut Chi să știe.

— Divorțat. Cred că era ceva între dumnealui și fata de la bar. Ziceam și eu.

— Crezi că ea a avut ceva de-a face?

Minh a clătinat din cap.

— Cum e gogoșica?

— Îmi cam pierd interesul în privința ei.

71

Ho către Hind:
— Ce mama dracului se petrece?

72

Damon Thruff stătea pe cerdacul de lemn din spatele casei Mamei Z, așezat pe un scăunaș pliant de pânză. Mama Z luase loc în spatele lui, într-un balansoar rotunjit de lemn. Damon a tras o gură bună de aer, cu ochii la coroanele copacilor.

Mama Z a retezat capetele a două trabucuri și i-a întins unul. Damon l-a apucat între degete și s-a holbat la el.

— Nu-i neapărată nevoie să-l fumezi, a spus bătrâna. Îl ții și tu, să simt că nu fumez singură.

— OK. Damon a întors trabucul pe toate părțile, l-a înfipt între buze, l-a scos iar și s-a uitat la marcă. Astea-s cubaneze cumva?

— Da.

— Mama Z, pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Ce caut eu aici?

— Gertrude vrea să fii aici. Are încredere-n tine. Zice că ești isteț.

— Bun, dar asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Crede că poți documenta chestia asta, că poți să-i dai sens pentru ceilalți.

A suflat fumul, ferindu-l de fața bărbatului.

— Să documentez ce?

— O să afli tu, a zis ea trăgând din trabuc și făcându-i jarul să licărească. Când s-o face vremea, tinere frățior. Ne dăm cu toții seama pe parcurs.

— Aș vrea să am idee despre ce vorbești matale.

Preț de câteva minute au rămas tăcuți.

— Documentele astea… sunt o chestie, nu glumă. Nu cred c-o să mai fiu la fel. Să scriu toate numele alea. A fost prea de tot.

— Nu, nu a fost. Nu e. Prea de tot abia urmează.

— Cred că sunt în jur de șase mii de dosare acolo. Cum ai făcut asta? Cantitatea de muncă.

— Șapte mii șase, l-a corectat Mama Z. Și nu a fost muncă. Fiecare din ei are un nume.

— Apar mulți bărbați neidentificați. Mi-a fost mai greu să scriu așa pe foaie, cum aș scrie un nume, a spus Damon.

Preț de o clipă, a strâns tare din pleoape.

— Bărbat Neidentificat i-un nume, a zis bătrâna. Într-un fel, un nume în mai mare măsură decât toate numele noastre. Lor li s-a luat un pic mai mult decât viața.

— În toate dosarele, în tot ce-am citit, nici o persoană nu a trebuit să dea socoteală. Nici măcar una.

— Unii s-ar gândi că plata s-o face în ziua judecății de apoi.

— Matale nu crezi.

— Și dac-aș crede că-i vreun dumnezeu, asta n-aș crede. Mai puțin de-un procent din criminalii care-au linșat au ajuns vreodată condamnați. Și doar puțini de tot dintre ei au executat vreo sentință. Teddy Roosevelt pretindea că principala cauză a linșajelor era că negrii violau femei albe. Dar știi ce? Asta nu se întâmpla deloc.

— Atunci de ce crezi că le e așa de frică albilor?

— Cine știe… Poate, inadecvare sexuală. O amplificare a poftei lor de viol, pe care o aveau din plin, a spus Mama Z dând afară fumul. Da' cred că violu' era doar un pretext.

— Crezi că albilor le e frică de negri?

— Cred că pentru ei e-un sport.

73

Șeriful Red Jetty luase loc într-un separeu din spate de la Dinah. Urmărea cu degetul liniile galbene din plasticul roșu al mesei, când, ridicând ochii, i-a văzut apropiindu-se pe doi dintre adjuncți. A muiat doi cartofi prăjiți reci în băltoaca de ketchup și i-a mâncat. Bărbații s-au trântit pe bancheta de vizavi.

— Acuma ce? a întrebat Jetty. Ți-i frig la scăfârlie, Brady?

Braden Brady și-a scos șapca.

— Se vorbește-n târg cum a umblat peste tot cioroiu' detectiv să-ntrebe lumea, a zis Delroy Digby. Adică să-i interogheze și alte alea.

— Își face treaba lui, a zis Jetty. Mai mult decât pot zice de alții pe-aicea.

— Ce te macină, șefu'? a întrebat Brady.

— Chiar că nu știu. Șeriful a ridicat cana făcându-i semn lui Dixie că mai vrea cafea, apoi a adăugat: Simt, așa… că-i ceva în aer. Nu știu ce-i.

— Adicătelea? a stăruit Digby.

— Acu' am zis că nu știu.

— Am auzit un zvon că detectivu' s-ar fi dat la nevasta lu' răposatu' reverend Fondle, a zis Digby.

— Gura, Digby, l-a mustrat Jetty.

— Tăticu' mi-a zis el că al'dată, pe vremuri, așa bârfă era destul ca să salte-n laț un tuciuriu, a zis Brady.

Dixie i-a turnat șerifului încă o ceașcă.

— Hei, Dixie, a zis Digby.

— Adjunct Digby, a spus Dixie înclinând capul a salut. Vă aduc ceva, băieți?

— Mie, cafea, atâta, a zis Digby.

— Chili, s-a pronunțat Brady. Și-o cola fără zahăr.

— Vine imediat.

După ce-a plecat Dixie, Jetty a zis:

— Tătâne-tău nu știa unde-i sunt urechile nici cu oglinda-n față.

— Ha, acuma să nu…

— Tacă-ți fleanca, Brady. Îl urăști pe omul ăla că te-a bătut la fund cu cureaua.

Brady nu a comentat.

— Da' totuși, a zis uitându-se după Dixie, o să-i lăsăm așa pe negrotei să puie mâna pe tot? Am auzit io că și Dixie are-n ea un strop.

— Toț' avem în noi câte-un strop, țărănoi tâmpit. Și să puie mâna pe ce, adică? Pe Parale, în Mississippi? Cine pana mea vrea Parale, Mississippi? Cin' să vrea Missi-pula-n-cur-ssippi?

— Doamne sfinte, șefu', care-i baiu'?

— N-ați auzit?

— Ce s-auzim? a întrebat Digby.

— În balega aia de orășel zis Hernando din Mississippi, poate singuru' loc în care orcine ar vrea să fie mai puțin ca-n Parale, a găsit șase albi morți, c-un negru mort lângă.

— N-am auzit nimica, a spus Brady.

— Șase albi, în pana mea, cu fuduliile tăiate.

— Ce căcat?

— Sugrumați' toț'. Într-o odaie-ncuiată, în pana mea.

— Negroteiu' le-a făcut felu'? a întrebat Brady.

— Nu știu, mă. Și după aia, zic io, s-o fi sinucis. Știu atâta, că lumea-i ca o baltă de căcat mare care dă pe dinafară. Nu pricep nici un rahat și nu-mi place deloc.

Jetty și-a privit ajutoarele și a clătinat, parcă dezamăgit, din cap.

— Ce-i? a întrebat Brady.

Jetty s-a ridicat, și-a luat pălăria.

— Ne vedem la secție.

Gertrude era la telefon, lângă casa de marcat. A acoperit receptorul cu căușul palmei și l-a salutat din cap pe șeriful care tocmai pleca.

Jetty i-a răspuns la fel.

— Pa, Dixie.

După ce a ieșit el pe ușă, fata a aruncat o privire furișă spre adjuncți, apoi a rostit în telefon:

— Ceva nu e în regulă. Tocmai l-am auzit pe Jetty vorbind. S-a întâmplat ceva în Hernando. Nu știu ce. Dar aflați și dați-ne de știre, mie și Mamei Z.

75

La Hattiesburg, Helvetica Quip, Herberta Hind, Ed Morgan și Jim David stăteau la o masă în incinta cantinei de la MBI. Celelalte mese erau goale. Era trecut de șase și, oricum, prea puțini veneau să mănânce acolo. Existau localuri care serveau grătare prin zonă, la doar câțiva pași în toate direcțiile. Cei patru își comparau notițele și beau cafea de la automat, fiindcă nu cutezau să se atingă de felurile disponibile.

— Ai fumat, i-a zis Jim lui Ed.

Ed a aruncat o uitătură spre Hind.

— Ba nu.

Jim i-a privit pe amândoi.

— Foarte prost mințiți, a zis clătinând din cap, apoi s-a uitat la Helvetica.

— Foarte prost, a repetat ea.

— Ce te face să crezi că aș fi fumat? a vrut Ed să știe.

În acel moment, telefonul lui Jim a început să sune. L-a scos din buzunarul hainei și s-a uitat la el.

— Căpitanul, a zis, apoi s-a depărtat ca să răspundă.

— Miroși a fum, a spus Helvetica. Nimeni nu mai fumează în ziua de azi, așa că oricine te adulmecă de la o poștă. Ar trebui să-ți pui uniformă de protecție când fumezi. Mirosul, evident, persistă în păr. O cască de duș ar fi o idee. S-a uitat la ei pe rând. Merită o țigară să-ți tragi pe tine salopetă și cască de duș?

Hind și Ed au cugetat la problemă, apoi au dat din cap aprobator, sincron.

— Da, da, cam merită, au zis.

— Ați putea, cum nu, să vă atârnați la gât niște deodorante de mașină din alea, în formă de brăduț.

— S-ar putea, data viitoare, a zis Hind.

Jim a revenit la masă.

— Hai să mergem.

— Încotro? a întrebat Ed.

— Și tu, Herberta. Pornim spre Hernando. Șapte morți de sex masculin. Cum am mai avut în celălalt loc al faptei.

— Unde naiba mai e și Hernando? a întrebat Hind.

— La doi pași de Memphis, a zis Jim. Al naibii drum, faci patru ore cu mașina. Luați-vă boccelele, și să-i dăm cu praf de mers.

— Eu sunt invitată? a întrebat Helvetica.

— Cum crezi, a spus Jim. Vrei și tu să faci un pic de teren?

— Poate ochesc ceva.

— Orice ajutor e binevenit, a zis Ed, apoi și-a lăsat umerii să cadă. Trebuie s-o sun pe viitoarea mea fostă soție.

— Să vorbesc eu cu ea? s-a oferit Jim.

— Sunt sigur că asta o să îmbunătățească situația.

76

Restaurantul Barbă-Albastră nu părea din cale-afară de arătos, însă era luminat pe fundalul nopții și gemea de lume. Jim a oprit mașina de serviciu în parcarea cu pietriș. Scaunul lui Ed era împins în spate, așa încât Quip își trăsese genunchii spre piept.

— De ce oprim aici? a întrebat Ed.

— Fiindcă e aici, a zis Jim. Helvetica e strivită în spate și ne e foame tuturor. Așa-i?

— Așa-i, a confirmat Hind.

S-au bulucit afară din mașină și au intrat în restaurant, unde o tânără cu o coafură afro impunătoare i-a condus la un separeu lipit de peretele din fund. Din boxele amplasate în colțurile tavanului se auzea blues interpretat la chitară acustică. Blind Blake. Mississippi Fred Mcdowell. Robert Johnson. Clientela era toată de culoare; majoritatea de cam treizeci de ani, dacă nu și mai tineri. Lângă ușile duble ce duceau către bucătărie era o scenă, pustie în afara unui stativ de microfon și a unui difuzor vechi.

— Localul vieții, a constatat Hind.

— Deodată, mă simt bătrân, a zis Ed.

— Frumușică mulțime, a zis Quip deschizând meniul. Pui la grătar și quinoa. Nu vezi așa ceva în fiecare zi. Salată de jicama, jambalaya, jalapeño și jumări. O mulțime de *j*-uri.

— Jale cu J mare, a zis Jim. Pardon, nu m-am putut abține.

Femeia care-i condusese la masă a revenit pentru comanda de băuturi. Quip a solicitat vin alb și i-a urmărit pe ceilalți cum cer cafea.

— Deci eu sunt destrăbălata, a conchis Quip după ce chelnerița s-a retras. O să-mi spuneți că sunteți în timpul serviciului, așa-i?

— Nu, mie chiar îmi place cafeaua, a zis Ed.

L-a văzut pe Jim interesat de o scenă care avea loc în partea opusă a sălii.

— Ce e?

Jim a arătat cu bărbia spre ușă.

S-au uitat într-acolo cu toții.

— Aia nu-i Gertrude? a zis Hind.

— Ba da, i-a răspuns Ed.

Gertrude era întâmpinată de două ospătărițe. Multe îmbrățișări și zâmbete, nimic neobișnuit pentru niște prieteni care își dau binețe, însă apoi, după un schimb de cuvinte, a pornit, cu pași mari și hotărâți, către ușile duble ale bucătăriei. Nici măcar asta n-ar fi părut ciudat poate, însă la ușă s-a răsucit pe călcâie ca să cerceteze, cu ochi bănuitori, cuprinsul sălii.

Jim s-a uitat la Ed.

— Ce-i? a zis acesta.

— E o chestie ciudată. Am o senzație aiurea.

— Aia e de la foame, l-a lămurit Ed. Eu aș mai vrea niște jalapeño cu brânză.

Jim a scos telefonul.

— Ce faci? a întrebat Hind.

Jim a ridicat un deget ca să le ia celorlalți piuitul. A introdus numărul lui Gertrude și a așteptat să sune de trei ori.

Tânăra a răspuns.

— Salutare, domnule agent special, a spus cu voce jucăușă. Cu ce te pot ajuta?

— Suntem pe drum spre locul unde s-a comis o crimă. Tu unde ești?

— Aici, acasă la Mama Z.

— Ce mai face?

— E persoana cea mai stabilă pe care o știu, o sută cinci și tot îi duduie motorul. De asta m-ai sunat?

— Voiam să știu dacă Mama Z ar fi dispusă să stea de vorbă cu noi zilele astea. Am vrea să aflăm mai multe despre Parale, despre istoria lui. E pe lângă tine?

— În momentul ăsta doarme. Îi spun mâine și revin eu cu un telefon. E bine așa?

— Da. Mulțumesc, Gertrude.

Jim a băgat în buzunar telefonul.

— E în Parale, cu Mama Z.

— Înțeleg, a zis Ed.

Brusc, în încăpere s-a lăsat tăcerea și atenția tuturor s-a întors spre scenă. O femeie înaltă, tunsă cu o creastă care-ți sărea în ochi, a conectat la amplificator un cablu, provocând o clipă de microfonie stridentă, apoi s-a îndreptat de șale și a pus microfonul în stativ. S-a uitat la toată lumea,

tăcută, aproape jumătate de minut. Apoi a pornit să cânte, cu voce groasă, bărbătească și cu difuzorul reverberând:

Copacii Sudului poartă fructe ciudate,
Au frunze și rădăcini însângerate.
Trupuri negre se leagănă-n vânt,
Fructe ciudate atârnă pân' la pământ
O scenă bucolică de Sud linișstit,
Ochii holbați, gura scrâșnind chinuit.
Miros de magnolii urcă dulce, ușor,
Prin izul de carne arsă-n cuptor.
Ospăț pentru corbi în vântul cel tare,
Îmbibate de ploi, uscate în soare,
Căzute la urmă-n pământ,
Fructele cele mai amare ce sunt.

Femeia nu a prelungit ultima notă, ci a lăsat-o să iasă ca și cum ar fi rostit cuvântul. Nici măcar reverbul nu a generat vreun ecou. Și totuși cuvântul rămânea suspendat în aerul încăperii. Apoi, iarăși un tril scurt de microfonie, când s-a aplecat asupra amplificatorului să-l decupleze.

— Uau, a exclamat Hind.

— Întocmai, a zis Quip, iar accentul ei britanic a părut să circumscrie de minune senzația.

Ed s-a uitat spre Jim.

— Ceva se-ntâmplă.

Restaurantul a erupt în aplauze și ovații. Întregul efect era la fel de emoționant pe cât fusese și cântecul.

Jim a dat din cap a încuviințare spre partenerul lui.

— Ce, mai exact? a întrebat Hind.

— Nu știu ce, a zis Jim. Dar ceva se întâmplă în statul Mississippi.

— *Virtute et armis*, a murmurat Ed.

Quip a ridicat privirea spre el.

— E deviza statului Mississippi, a lămurit-o detectivul. Prin vrednicie și arme. Nu că-i drăguță?

77

Șeriful Red Jetty stătea pe un scaun în pivniță, o încăpere cuprinzătoare și adâncă, căptușită cu fanioane și stindarde cu însemnele Universității din Mississippi. Un steag confederat era întins pe peretele din dos. Jetty prefira fotografiile dintr-o cutie. Pusese câteva pe masă, în față, trei alb-negru și două cadre color care se decoloraseră aproape cu totul.

Nevastă-sa a coborât scările și s-a oprit în spatele lui.

— Ce cauți colo, puișor? a întrebat Agnes.

— Nu știu.

— Aicea cine-i? a zis arătând spre una dintre imaginile alb-negru. Tăticu-tău?

Jetty nu a scos o vorbă.

— Red? Ăla din spatele lui i-un negrotei? Îi deschis la piele, da-mi dau seama.

— Nu, negroteiu-i taică-meu.

— Ce? S-a uitat la pază, a ținut-o în lumină, a privit chipul soțului ei. Isuse, acu' văz. Red, ești negru?

— Mereu m-am întrebat de ce-i ura atâta pe cioroi taică-meu, și de ce mă ura pe mine. De-o viață mă uit la pozele astea, și iote că abia acu' văzui.

— Doamne, ai milă, a icnit ea. Babacu-tău îi cioară. Asta te face pe tine-o…

S-a oprit.

— Hai, dă-i drumu', zi, a îndemnat-o Jetty.

— Asta te face cuvântu' cu „n", Red, a spus, de parcă ar fi devenit peste noapte grijulie cu limbajul.

— Da, așa-i.

— Cine-i el? Unde-i?

— Tăticu' l-a omorât. L-a linșat.

— Tăticu-tău ți l-a omorât pe babacu'?

— Mdea.

— Și cum îi cu mămică-ta?

— Mămica s-a temut de tăticu' până-n ziua morții lui.

— Crezi că l-a iubit pe babacu-tău?

— O femeie albă nu poa’ să iubească un negrotei, a spus el și și-a privit soția. Înțelegi ce zic.

78

În Hernando, locul faptei arăta mai rău doar pentru că sângele era cu mult mai mult, sârma ghimpată nu se mai sfârșea, erau mai multe organe genitale separate de corp. Cadavrul bărbatului de culoare arăta altfel decât leșul lui Mister Gerald Mister și decât cel din Parale. Ed și Jim i s-au prezentat șerifului din Hernando, un afro-american pe nume Kwame Wallace. Hind a pornit să străbată laturile încăperii enorme a Templului Masonic din Hernando. O privire aruncată asupra sângelui, și Helvetica Quip a fost nevoită să se retragă.

— Ce-avem aici? a întrebat Jim.

— Să-ncep cu albii de sex masculin, a zis șeriful Wallace, un bărbat înalt, având vocea similară cu a lui Sidney Poitier. Un oarecare James Cooke, patruzeci și trei de ani, fermier local, un copil, fără nevastă. Apoi, numitul James Killen, douăzeci și trei de ani, zis Jimbo, lucra în Memphis la Best Buy, însurat, nouă copii, nouă. Lawrence White, vârsta treizeci și patru, știut ca Larry Dub, a cântat odată imnul național la muzicuță la un meci al celor de la Grizzlies, divorțat, fără copii. Joseph Robert Patterson, cincizeci și unu, cunoscut ca Joey Bobby, vindea mașini la mâna a doua, văduv, suspect pentru scurt timp de uciderea nevesti-sii, are o fată adultă care se prostituează la Memphis. Și mai e Reginald Dimp, vârsta cincizeci și nouă, zis Dimp, șef de echipă la groapa de gunoi, istoric lung de arestări pentru condus în stare de ebrietate, însurat cu o puștoaică de optsprezece ani abia ieșită din liceu, doi copii.

— Un tablou plin de culoare, a remarcat Jim.

— Ne străduim, a zis Wallace.

— Cauza morții?

— Aveți de ales, a spus șeriful arătând pe rând înspre răposații albi. Strangulat cu frânghie, aproape decapitat de sârma ghimpată, înjunghiat, împușcat și ars de viu.

— Și el?

Ed a arătat spre mortul de culoare.

— Toate cele de mai sus, poate. Pare a fi afro-american de sex masculin și e plin de pământ. Cam asta știm. A, și că are un mănunchi de testicule-n mâini.

— Se întâmplă cam des treaba asta, a mormăit Jim.

— Am auzit de cazu' din Parale. Cazu' vostru?

— Mda.

— Ea cine-i? a întrebat Wallace arătând cu bărbia spre Hind.

— FBI.

— Pe bune?

— E-n regulă, a zis Ed.

— Vedeți doar ce rahat cu stropi i-aicea, a oftat Wallace. Și voi vă purtați de zici că nu-i nimica nou.

— Am vrea noi să zicem c-ar fi.

— Afro-americanul arată așa de mort, a spus Wallace.

— Cum adică? a întrebat Jim.

— Păi, na, albii ăștia arată destul de morți, da' măcar poți să zici c-au fost vii odată. Da' omu' ăsta – aici s-a oprit și s-a lăsat într-un genunchi lângă decedatul de culoare – arată de parcă nici n-ar fi fost viu. Albii au fețe îngrozite. Le vezi frica. Frățiorul aici de față arată, na, aproape fericit. S-a ridicat în picioare și a scuturat din cap. Ce tot zic io?

— Nu, te înțelegem, l-a asigurat Jim.

— Vorbesc în dodii?

— Aș vrea să fie așa, a zis Ed. A scos la iveală un pachet de țigări și și-a vârât una între buze. Surprinzând privirea lui Jim, a mârâit: Gura. S-a întors apoi spre șerif: Ai vreo idee despre ce făceau indivizii ăștia aici aseară?

— Administratorul clădirii zice că nu erau plănuite evenimente sau reuniuni. El a găsit dezastrul ăsta. Presupun că v-ar plăcea să vorbiți cu el. Până să răspundă ei, Wallace a urmat: Ei, numai că nu se poate. Priveliștea a fost prea de tot pentru bătrânu' gagiu. A sunat la urgențe, a dus mâna la piept și s-a apucat să dea colțul. Infarct.

— E mai bine acum? a vrut Ed să știe.

Wallace a săltat din umeri.

— E trecut de optzeci și a avut un episod cardiac. Poate moare, poate nu. Oricum ar fi, nu ne poate zice nimica, fir-ar.

— E cam nesimțitor, a zis Jim.

— Hodorogu' ăsta albicios e-un rasist cum scrie la carte. Și fără infarct, nu scoteați de la el ceva coerent.

Hind a venit spre ei și i s-a prezentat șerifului.

— Îmi închipui că detectivii v-au pus cât de cât la curent, a spus.

— Cât de cât, așa-i, a zis Wallace.

— Ce părere ai? a întrebat Jim. E cum ți-ai imaginat?

— Ăsta de aici e de departe cel mai nasol, a comentat Ed.

— Minnesota, Wyoming și California, a zis Hind.

— Ce-i cu ele? a întrebat Jim.

— Crime exact așa. Două omoruri în California, a spus agenta federală strângându-și haina pe ea. Ce frig e aici!

— Cinci state? a zis Jim.

— Cadavrul neidentificat din California – sunteți gata? – era asiatic, iar corpul i-a dispărut doar ca să apară la locul altei fapte.

— Ce boscorodiți acolo, măi oameni buni? a intervenit șeriful Wallace. Să mă informeze și pe mine careva.

— Haide, domnule șerif, a zis Ed. Să ne plimbăm nițel.

— S-a zis cu seara lui, a spus Jim. Ia zi, ce crezi, acum, că ai văzut cu ochii tăi o trebușoară de asta?

— O bomboană, nu alta, a oftat Hind.

— Vi se cere cumva, la FBI, să absolviți vreun curs de bășcălie la seral?

— Nu, e opțional, a zis Hind plimbându-și iarăși privirea prin încăpere. Ceva nu iese la socoteală. Și încă n-am început să-mi dau seama ce.

— A-E-M.

— Ce?

— Aici E Mississippi. Bun-venit.

79

Mama Z stătea în bătătura din față. Luna palidă precum hârtia făcea pădurea din jurul casei abia o nuanță mai luminoasă decât întunericul dens al nopții. Farurile unor vehicule au trecut peste ea înainte să oprească în fața traverselor de cale ferată ce însemnau capătul curții ei. A pășit între automobil și camionetă și li s-a adresat tinerilor dinăuntru.

— Cred că mai bine duceți mașinile-n dosu' șurii.

— Da, doamnă, a zis șoferul automobilului.

În vreme ce se făceau nevăzuți după casă, pe alee a apărut altă mașină. Era Gertrude, care a coborât geamul.

— Să trag și eu în spate?

— Nu, tu ești bine aici. Poliția îți știe mașina.

Înăuntru, trei femei și doi bărbați li s-au alăturat lui Gertrude și Mamei Z, plus Damon Thruff, cu ochii cârpiți de nesomn. Au luat loc în odaia din față, la foc, cu două ceainice dinainte.

— Ce-mi place să spun că e ceai pe măsuța de cafea, a chicotit Mama Z. Ia ziceți, copii, care-i baiu'?

— Am crezut că totu-i gata după femeia Bryant, a rostit o femeie tunsă cu creastă. Da' și legistu' ăla… cum îi zice?

— Fondle, a zis Gertrude.

— Mda, Fondle. A dat colțu' și ăsta. De unde și până unde? Îi unu' dintre ai noștri, adică?

— În primu' și-n primu' rând, a spus Mama Z, trebuie să rămâneți calmi.

— Ușor de zis, a mormăit un bărbat scund care aținea focul cu un vătrai. Am aflat de la Gertrude că FBI-ul a trecut pe-aci.

— Păi, cum să nu, a spus bătrâna. Anchetează un delict, un delict al istoriei. Trebuie că știu locu', așa că la mine ar veni, firește.

— Poate și-așa, a zis crestata. Da' să știi, Mama Z, că mi-i frică. Ni-i frică la toți. Ori că știe cineva de noi, că ne urmărește, ori se-ntâmplă ceva încă și mai rău.

— Ce, adică? a întrebat altă femeie.

— Și n-a fost unu' din noi, a spus bărbatul de lângă foc.

— Acu-i mai rău, s-a auzit din direcția unui bărbat care abia pășise înăuntru.

— Ce zici acolo? l-a întrebat Gertrude.

— Dă pe CNN, a răspuns el.

Gertrude a apucat telecomanda de pe masă și a pornit televizorul bătrân și pântecos așezat pe o consolă stereo nefolosită.

— Hernando, a zis omul. Tocmai au găsit cinci albi morți în aceeași cameră cu un negru mort.

Și-au îndreptat atenția asupra ecranului. Rula o reclamă la asigurări auto.

— Zicea la știri că bărbații au fost mutilați.

— Ce căcat? a pufnit o femeie.

— N-a zis și cum sau cine a fost mutilat.

Semnul cu Știri de Ultimă Oră a pâlpâit pe ecran. Femeia din fața camerei era de la un post local din Memphis, surescitată că apare la televiziunea națională.

— În orășelul Hernando, Mississippi, o suburbie a Memphisului, s-a făcut o descoperire macabră în cursul acestei dimineți. Cadavrele a șase bărbați au fost găsite asasinate – „mutilate oribil“ au fost cuvintele folosite de șeriful din Hernando, Kwame Wallace. Un criminalist, sub protecția anonimatului, mi-a spus că există toate semnele unui omor ritual. Se speculează că bărbații ar fi putut aparține vreunei secte. Cinci dintre victime sunt de rasă caucaziană și au fost identificate, deși numele nu au fost făcute publice. A șasea victimă este un bărbat afro-american, mi se spune, vârstă neprecizată, care rămâne încă neidentificat.

Pe fundal, de vorbă cu un bărbat în uniformă, era agenta specială Herberta Hind. Gertrude a ochit-o și l-a văzut alături și pe detectivul special Jim Davis.

— Ca să vezi, FBI-ul și MBI-ul sunt acolo, a zis. Probabil și CIA și TSA.

— Cine-i de la FBI? a întrebat crestata.

— Femeia înaltă care stă de vorbă cu ăla-n uniformă, a spus Gertrude.

— A fost aseară prin Barbă-Albastră, a zis crestata.

— Așa-i, a întărit tipul scund. Într-un separeu, cu ăia doi și o femeie albă. I-a servit Brigette.

— Să dea dracii, a răbufnit Gertrude. Mă-ntreb dacă nu de asta m-a sunat Davis.

— Te-a sunat? a întrebat Mama Z.

— Da, așa din senin, cică ar vrea să se vadă cu tine, Mama Z. Abia ce intrasem în restaurant și-n bucătărie.

— Și ce dacă? Erai într-un restaurant, până la urmă.

— L-am mințit. I-am spus că-s aici, cu tine.

— Căcat, s-a auzit dinspre tipul scund.

— Lumea minte mai mereu, a spus Mama Z. Nu-i o crimă. Ei nu știu nimic. Cât despre crimele celelalte —dacă n-ați fost acolo, atunci nu e nici urmă de voi.

— Și-acu' ce facem? a întrebat crestata.

— Nu intrați în panică, asta-n primu' rând. Dacă o luați toți înspre toate zările, o să atrageți atenția. Stați potoliți, asta-i.

Într-un târziu, Damon, care dispăruse cufundat în sofa, a scuturat capul ca și cum și-ar fi revenit dintr-o transă.

— Ce tot vorbiți, mă oameni buni? Urme de-ale voastre la locurile crimelor? Doamne, dar ce faceți voi? Gertrude?

Gertrude s-a apropiat de Damon și și-a lăsat palma pe umărul lui.

— Fratele meu, ar fi cazul să avem o mică discuție.

80

Ploaia s-a iscat brusc, apoi un cod galben s-a transformat în avertizare de tornadă și orice gând de reîntoarcere la Hattiesburg a fost lepădat cu promptitudine. Detectivii și doctorița au mers, așadar, cu mașina la Memphis și s-au cazat la hotelul Peabody. Ed s-a uitat prin holul de la recepție și a șuierat lung.

— Pe bănuții guvernului federal, a zis Hind. Ceva trebuie să ne iasă și nouă dacă tot ne urăsc toți.

Hind s-a ocupat de formalități la recepție.

Helvetica Quip era încă zguduită după privirea fugară pe care o aruncase asupra locului faptei.

— Ești bine? a întrebat Jim.

— N-am mai fost niciodată pe teren. Sunt un șoarece de laborator, asta-i. Sunt învățată să mă uit la cadavre ca probe, pe masa de metal. Dar oamenii ăia erau morți în lumea reală, cu bălți de sânge în care puteai să calci.

— Mă deranjează că m-am obișnuit cu astea, i-a mărturisit Jim.

— Dar cum te obișnuiești vreodată?

— Te obișnuiești cât de cât.

— Mai sunt două camere, i-a anunțat Hind. Dăm cu banul, să vedem cine stă în cameră cu cine?

— Nu pot să cred că iarăși împart camera cu tine, i-a zis Jim lui Ed în vreme ce dădea drumul la televizor. *SportsCenter?*

— Sigur.

— Porno?

— Mă adoarme.

— Oricum nu-l înțeleg, a zis Jim. Ce mutre fac. Eu credeam că futaiul ar trebui să fie mișto.

— N-am de unde știi. Sunt însurat, cu copil și slujba asta pe cap, a spus Ed apucând frapiera. Ne trebuie gheață?

— Mie nu, a zis Jim.

— Cred că nici mie. Doar că, dacă tot ai o frapieră, îți vine cumva să bagi niște gheață în ea.

A lăsat din mână recipientul și s-a așezat pe pat.

— De ce crezi că m-a mințit Gertrude că nu era acolo în seara asta? a întrebat Jim.

— Cine știe? Poate că n-a avut chef să aibă de explicat pe unde umblă. Câteodată oamenii n-au chef de pălăvrăgit și zic ceva la întâmplare.

— Poate.

— Ce părere ai de ce-a zis șeriful? a întrebat Ed. Despre gagiul negru, că pare mai mort decât ceilalți?

— Am înțeles ce vrea să zică, dar de fapt parcă n-am înțeles. Țoalele tipului păreau foarte vechi.

— Era plin de pământ, a spus Ed. Dar așa-i, părea să aibă pe el haine cumva demodate.

— Vrei să dăm o talpă spre Beale Street?

Ed a întors capul spre geam, s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră ca să se uite în jos la stradă.

— Pe vremea asta? Cum se face că tornadele nu doboară niciodată clădiri mari?

— E doar ploaie, a zis Jim. Ne lăsăm cravatele aici și ne ducem să ascultăm niște blues.

— Numai un pic.

— E Beale Street, mă.

— Da-i tot în Tennessee.

81

Damon tremura în patul din camera de oaspeți a Mamei Z. La piciorul patului era o pilotă împăturită, colorată aprins, preponderent în mov. Nu-i plăcea movul.

— Ce naiba se petrece? a întrebat.

Gertrude stătea în picioare în cealaltă parte a încăperii, sprijinită de ușa închisă ca și cum i-ar fi blocat scăparea.

— Voi, adică, omorâți oameni? a insistat Damon.

— „Omor“ e un cuvânt cam tare. Nu știu dacă se potrivește aici. Soldații, când îi împușcă pe inamicii care-i atacă, comit omoruri?

— Da, comit, a trântit-o fără ezitare Damon. Exact asta fac soldații.

— Nu facem decât să oferim nițică justiție retributivă.

— Atunci, eu ce caut aici?

— Ești persoana cea mai inteligentă pe care o știu, a zis Gertrude. Treaba ta e să scrii cronica mișcării. Ești aici să pui noimă în ea. Să descoperi o cale ca toate astea să facă zgomot și totuși să rămână complet secrete.

— N-are nici un sens.

— Mama Z mi-a spus că ai scris numele de mână.

— Și ce are asta de-a face cu orice?

— Cum te-ai simțit? a vrut Gertrude să știe.

— Oribil.

— Și?

— Ce?

— Cum te-ai mai simțit?

— Liber, a zis el. Liber, într-un fel bizar.

— Viu, a sugerat Gertrude.

— Să zicem.

— Ei bine, oamenii ăia sunt morți. Numele le sunt vii, dar ei sunt morți. Nu mai au cum să rostească numele alea. Pricepi? Nici să și le audă rostite.

— Și ce legătură are omorâtul de oameni cu numele?

— Nimic. Și totul.

Damon s-a zgâit la ea.

— Păi, se pare că cea mai inteligentă persoană pe care o cunoști nu-și dă seama despre ce mă-sa în cur vorbești.

Gertrude s-a așezat pe pat lângă el.

— Poate că nu are sens ce zic. E cu putință. Dar avem altă problemă acum.

— Care?

— Noi i-am omorât doar pe cei care aveau legătură cu ucigașii lui Emmett Till. Și pe acuzatoarea lui.

— Câți adică? a întrebat Damon.

— Trei.

— Doar trei. Ei, atunci, felicitări. Ce reținuți ați fost, oameni buni. Cine urmează? Nepoții?

— Recunosc că-i o chestie încurcată, dar cum rămâne cu justiția? Și să nu-mi spui că-i în mâinile lui Dumnezeu.

— Nu cred în zei, a spus Damon.

— Exact, a zis Gertrude. Trebuie să facem cumva ca morțile astea să fie simbolice. Nu vezi?

— Mama Z, bătrâna cucoană, Mama Z cea de o sută cinci ani, e capul răutăților? Asta îmi spui tu? Asta te aștepți să cred?

— Da. Le-a văzut pe toate. A văzut destule.

— Ești nebună. Sunteți nebuni cu toții. Uite ce gândesc eu: că nimeni dintre voi n-a omorât pe nimeni. Cred că delirați cu toții, că suferiți de un soi de isterie colectivă. Poate chiar de vreo viroză. V-ați infectat, asta-i.

— Oprește-te.

Gertrude și-a lăsat palma pe coapsa lui.

— Ce? Mi-ai pus mâna pe picior și gata, ar trebui să mă potolesc? Ar trebui să-mi dau seama că sunteți cu toții niște criminali și în același timp să mă calmez?

— Oprește-te, a repetat ea.

— Așadar, când m-ai chemat aici în legătură cu corpul care-și tot făcea apariția pe la locurile crimelor, știai deja ce se petrece? M-ai mințit, și acum, dacă toate astea sunt adevărate, sunt implicat în fapta asta. Sunt complice cu întârziere la omor.

— Știu că e mult de dus. Dar e război. Unul care se tot duce de patru sute de ani. Și acum ripostăm.

Damon i-a aruncat o privire lungă și tăioasă.

— Tu crezi toate astea.

— Cred, fiindcă e adevărat.

— Frumoasă retorică, dar nu schimbă faptul că m-ai mințit. De ce m-ai chemat? Ce caut eu aici?

— Cineva trebuie, musai, să spună povestea.

— Rahat.

— Damon.

Bărbatul s-a întins iarăși pe pat și a închis ochii.

— Trage ușa după tine când ieși. Trebuie să procesez toate astea.

82

— Doamne Isuse, mânca-ți-aș gurița ta, a zis Harlan Fester, încă îmbrăcat în salopeta de lucru de la fabrica de hârtie. Ceva e-mpuțit p-acilea, lume, nu-i de bine deloc.

Harlan li se adresa online altor membri ai Comitetului Albilor pentru Justiție Socială. Ședința virtuală începuse cu vreo zece minute în urmă. Acum, că terminaseră cu legământul de credință și rugăciunea, Harlan trecuse la chestiunile serii.

— Cum știți, stau cu ochii pe internet. Urmăresc toate ziarele și monitorizez toate comunicatele și informările de la poliție. Nu să-ntâmplă nimica în țară fără să știu, și vă zic, fraților, că ceva e-mpuțit.

— Dă unde-ai știut tu să spionezi în rețea, frate Harlan? s-a interesat Pete Rupter, a cărui față se vedea în colțul din stânga sus al ecranului.

— Unu', sau niște unii, omoară la albi, a zis Harlan. Albi d-ăștia d-ai noștri.

— Se-ntâmplă omoruri în fiecare zi, a spus Morris Lee Morris, de pe terasa casei lui din Temecula, California.

Era încă lumină acolo. Făcea cu mâinile ceva, dinaintea lui.

— Da' ce faci, Morris? a întrebat Rupter.

— Curăț la pistoale, i-a răspuns Morris. Tre' să fim gata.

— Nimenea n-a spus vorbe mai adevărate, a zis Fester. Io-mi luai un Smith and Wesson treișopt nou-nouț, cinci focuri.

— Pistolaș dă găgăuță, a pufnit Morris. Iote colea un Desert Eagle, calibru' patruzeci.

— Căcat, nu-i nici un căcat dă el, a zis Rupter. Pân-apuci tu să încarci înc-un cartuș, îți înfige ciorile douăj' dă plumbi în cur. Dintr-un d-ăla, cum le zice, Mac-10.

— Aiurea, a zis Morris.

— Lăsați harța, i-a potolit Fester. Avem de prăjit pești mai mari. S-ar părea că-i un cioroi sinucigaș care-a ieșit la vânat de albi.

— Cum „sinucigaș"? a întrebat Morris.

— Adică negroteii ne fac nouă felul și dup-aia se omoară singuri. Așa zice gaborii, orișicât.

Rupter a slobozit un șuierat.

— Tre' să-i adunăm pe membri și să fim gata. Războiu' raselor dă vă spuneam dă el… mă tem că-i măcel, a zis Morris.

Rupter a hohotit.

— Ce râzi, mă Rupter? s-a stropșit Morris. Și ce-ți astupi gura dă zici că ești o coreeancă d-aia mititică?

Rupter s-a arătat ofensat.

— Știi că mi-i oarecum că n-am dintele ăla. Și, mă rog, ce știi tu dă fetele din Coreea?

— Am luptat în Coreea, a zis Morris.

— Dă-te-n pula mea, Morris, s-a rățoit Fester. Ereai prea tânăr de Vietnam. Și ereai prea bătrân de Războiu' din Golf.

— Tacă-ți fleanca.

— O să-mi tacă, a zis sarcastic Fester.

— Da' de ce râdeai, mă? a ținut-o Morris pe-a lui.

— C-ai făcut rimă, a zis Rupter.

— Ce?

— Ai zis că războiu' dă vă spuneam dă el e măcel. Mi-a părut haios cumva. Pardon.

— Doamne sfinte, a zis Morris.

— Ia mai tăceți, mă, a spus Fester. Parc-ați fi țânci.

— Dă-te-n căcat, Harlan.

— Hei, scuze c-am râs, a zis Rupter. Ce-o să facem acu'?

— Să-i adunăm pe toți laolaltă, asta-i, le-a amintit Morris.

— Zici dă parc-am fi cine știe ce mulți, a spus Rupter. Din ce văd, ne-avem pe noi și încă două persoane. Unde se ține războiu' ăsta? Băiatu' meu are meci într-o săptămână.

— Mda, a zis Fester. Suntem împrăștiați pân țară. Taman lucru' care-i face pe FBI să se teamă de noi îi slăbiciunea noastră.

— Amin, a zis Morris.

— Aa, căcat, mă, am uitat să vă zic ce-i mai rău, a spus Fester.

— Ce? a întrebat Morris.

— Albii avea ouăle tăiate.

— Ce pula-n-cur zici, mă? Testiculitele, adică?

— Egzact asta zic.

— Ce-ai dat-o la întors, a comentat Rupter.

— Ce animal ar face așa? a zis Morris.

— Sigur ciorile-i de vină? a întrebat Rupter.

— Nu știu, a zis Fester. La unu' din locuri negroteiu' ținea-n mână ouțele albului.

— Doamne păzește, a rostit Morris. Păi, atuncea să lustruim toate armele dă le-avem p-acilea. Pare că-i pe bune. Dacă treaba stă așa, ce-o să facem atuncea?

Rupter a izbucnit în râs.

— Hai acuma, Pete.

— Scuzați, da-i haios să rimezi. Știi că nu se egzistă rimă pentru „oranj"? Ai crede că îi, da' nu-i.

83

Tunetul răsuna în depărtare. Beale Street nu era din cale-afară de aglomerată, însă, după gunoaiele aruncate și mizeria din jur, așa părea. Nici vremea urâtă nu-i prea încuraja. Ed și Jim pășeau fără cravate și fără arme. Asta îi bucura și îi neliniștea într-o oarecare măsură. Nu erau polițiști în Tennessee, ci doar niște bărbați de culoare. Nu voiau să ajungă subiectul vreunui talk-show, al vreunei secvențe din *60 de minute* în care Mike Wallace să clatine din căpățâna lui de alb. Din fiecare bar pe lângă care treceau se prelingeau acorduri de blues electric.

— Ce face bluesul să fie așa de…

Ed nu găsea cuvântul.

— Sfâșietor? l-a ajutat Jim.

— Mda.

— Păi, e sfâșietor. În sensul bun, adică. Cum zicea Louis Armstrong? A, da: bluesul e când femeia îți spune că are alt catâr în grajd.

— Ăsta-i, ai dreptate. Ce crezi că au ciripit, pe final, băieții ăia albi fără coaie?

— Nu știu. După faptă și răsplată?

Ed a încuviințat din cap.

— La Graceland ai fost? a întrebat Jim.

— Nu.

— Eu m-am dus odată.

Ploaia începea iarăși să cadă. Ed s-a uitat la cer.

— Crezi că vine vreo tornadă? Am locuit o viață în Louisiana și Mississippi și n-am văzut așa ceva.

— Am văzut, când eram mic. Dormeam în mașina alor mei, pe bancheta din spate. M-am trezit, mi s-a părut că văd furtună și iarăși am adormit. Mă trezeam des și vedeam tot soiul de bazaconii.

— Crezi că au apărut fantome și s-au pus așa, deodată, pe omorât țărănoi? a întrebat Ed.

— Nu, a zis Jim. Aș vrea să se fi întâmplat așa, dar nu cred.

Un omuleț a ieșit în fugă dintr-o alee, fugărit de o zdrahoancă purtând doar un chiloțel portocaliu cu șnur. Bărbatul era încălțat doar cu un pantof și-l ținea pe celălalt în mână. Cu cealaltă mână își strângea nădragii să nu cadă. Totuși, a reușit să se distanțeze cât de cât de femeie.

— O să-mi ia ceva timp să-mi șterg asta din memorie, a spus Jim.

— E ciudat că nu ne-am simțit așa la locurile crimelor. Ce crezi că înseamnă asta? l-a întrebat Ed.

Jim a strâns din umeri.

— Hai să găsim niște blues.

Au intrat într-o tavernă numită Blestem de Mississippi. În colțurile sălii lungi se vedeau lucrături cioplite în lemn. Au luat loc și au comandat niște whiskey de la bătrâna care turna și amesteca băuturi după tejghea.

— Unde vi-s armele, băieți? a întrebat femeia și, când s-au holbat muți la ea, a continuat: Sunteți polițai, nu?

— Chiar așa batem la ochi? a întrebat Jim.

— Limpede ca negreala pielii.

— Mă întristează, a zis Ed.

— Treaba-i cum îi, drăguță. Nu-i nici o rușine, a zis ea.

— Da, dar dumitale, când intri în cabinetul dentistului, nu ți se pune ștampila că lucrezi la bar, a spus Jim.

— Îi drept. Îmi pare bine că sunteți polițai. N-aș vrea să fie toți albi ca petala de crin.

— Nu suntem polițai din Memphis, a zis Jim.

— Știu, drăguță, știu.

Dinspre scena minusculă din cealaltă parte a localului s-a auzit zvon de chitară.

Un bărbat cu barbă căruntă s-a așezat pe scenă, de unul singur, și a început să cânte. Interpretarea la chitară îi era simplă, vocea, pietroasă. Cei doi detectivi nu izbutiră să priceapă o vorbă. Bluesul îi era lent și aparent plin de simțământ, poate din cauza gamei minore. Aluneca pe corzi cu un oscior prins pe degetul mic.

Jim s-a aplecat spre femeia de la bar când a revenit în direcția lor.

— Ce cântă acolo?

— Să mă ia naiba dacă știu. În fiecare noapte-i așa. Nu-i știu numele, de unde vine, nimica. Și nu pricep, drăcie, o vorbuliță.

Au ascultat.

— Nu contează ce spune, a zis Ed în cele din urmă.
— Cum?
— Nu contează ce spune.
— Cât ar trebui să stăm aici? a întrebat Jim.
— Nu știu. Toată noaptea?
— Sună în regulă.

84

Charlene se oprise în curtea din spate, lângă bazinul gol al piscinei, și își privea odrasla a doua în ordinea micimii cum încerca să pedaleze cu o tricicletă de culoarea limetei prin iarba maronie crescută alandala. Lulabelle s-a mai dat cu niște roșu în obraji și a smucit-o pe maică-sa de picior.

— Pițipoancă Aurie, m-am dat bine oare?

— Doamne ferește, copchilă, nu mă necăji acuma, că mă gândesc.

— La ce, Pițipoancă Aurie?

— La chestii de oameni mari care nu le-nțelegi tu. Ca cum o să plătesc io chiria pe casă dacă tăticu-tău îi mort și toate cele. Și când ar' să mă cheme pe stație Pete Built.

— Cine-i Pete Built?

— Nu-i purta tu de grijă. Charlene și-a aprins o țigară și a tras prelung din ea, apoi a zis: Să te-ntreb io ceva.

— Ce-i?

— Ai auzit ceva zarvă astă-noapte?

— Mda.

— Nu, adicătelea zgomote, așa, ciudate, nu pe frate-tu scăpând la bășini.

— Nu, am auzit io ceva. La-nceput am crezut că visez, da' după aia m-am prins că-s trează și tot îi auzeam.

— Și cum era?

Lulabelle a închis ochii, încercând să-și readucă totul în minte.

— Un zgomot era ca de lanț târât. După aia mi s-a părut că țipă careva. Și după… am auzit niște râsete.

— Adică niște bărbați care râde?

— Chiar că. Fata a ridicat privirea spre maică-sa. Aia ai auzit și tu, Pițipoancă Aurie?

Charlene i-a ignorat întrebarea.

— Lulabelle, arăț' de speriat, copchilă. Te-ai dat strâmb pe obraz, iară ruju' nu se potrivește cu fardu' de pleoape. Doamne iartă-mă.

— Aia ai auzit și tu? a repetat fetița.

— Ian du-te tu și-mpinge-l pe frate-tu cu tricicleta din glodu' cela. Io am să dau un telefon din casă.

Lulabelle a pornit spre frate-său, boscorodind.

— Nici machiaju' nu mi-l pot întinde ca lumea din cauza la idiotu' de țânc.

În casă, Charlene a pus mâna pe microfonul stației de radio. A potrivit pe canalul 19.

— Aici Pițipoanca Aurie, recepție. Îl caut pe-un Pete Built. Îi pe-acolo careva?

O voce abrazivă i-a răspuns.

— Acilea-s, fată. L-ai găsit pe Pete Built. Recepție.

— Schimb frecvența, puiule, a zis Charlene și a comutat pe canalul pe care-l foloseau ca să discute întrucâtva privat.

— Unde ești? a zis Pete Build.

— Știi doar c-acasă, a râs ea. Un' să fiu? Întrebarea-i unde ești tu!

— M-am sculat de dimineață devreme și-acu-s la vreo patruj' de mile de Parale, pe Autostrada Cinci Optsprezece. Stai un moment. Ce-i asta? Îi ceva în față, pe șosea. Pare că vreo doi oameni îi întinși pe margine. Mai îi unu' în bălării. Ceva nu-i a bună. Opresc acu', să văz ce-i.

— Ce-i, puiule? a întrebat Charlene, fâțâind butonul ca să mai scape de pârâituri.

— Un negrotei vine-ncoace.

Charlene a ciulit urechea.

— Și ce vrea? Ai grijă, Pete Built. Ce vrea cioara aia?

— Stai așa, Pițiți. Ce se-ntâmplă colo, băiete? Ce-ai colo-n mână? Ce faci, mă băiatule? Au, Isuse dulce și-nmiresmat! Ce căcat? Isuse! Doamne, apără-mă!

— Pete Built! a zbierat Charlene. M-auzi ori nu? Dă drumu' la buton, puiule. Pete Built! Ce pățiși, puiule?

— Doamne sfinte!

Pârâituri.

— Puiule? Pete Build? Scumpel?

Charlene a lăsat microfonul să-i cadă din mână.

În acel moment, Lulabelle a intrat din bucătărie.

— Copchilu' cela poa' să-și împingă și singurel drăcia de triclă. S-a-ntâmplat ceva, Pițipoancă Aurie?

— Ieși naibii afară!
Charlene a ridicat receptorul și a sunat la 911.

85

Scena de pe deloc pitoreasca Autostradă 518 l-a făcut pe asprul și experimentatul polițist rutier din Mississippi să se zgâiască îndelung. Ba chiar și-a scos ochelarii reflectorizanți și i-a împins în sus, pe borul lat al pălăriei, ca să se uite mai bine. Erau, cu totul, cinci decedați: patru albi, unul negru. Albii erau scăldați în sânge: negrul era plin de pământ și avea mâinile însângerate. Primul agent rutier ajuns la fața locului blocase pur și simplu traficul în ambele direcții și reținuse vreo doi șoferi care se opriseră să se uite. O femeie albă, zveltă, se sprijinise de capota BMW-ului și bocea cu fața ascunsă în palme. Un negru mătăhălos se fâțâia pe dinaintea camionetei lui de trei sferturi de tonă și arunca uitături suspicioase asupra agenților.

— Dar-ar dracii, a mormăit agentul mai în vârstă. E-o cufureală de sânge, mă.

— Destul de jegoasă treaba, a zis un altul.

— I-ați identificat?

— Avea acte la ei, toți, a zis un agent tânăr. În afar' de cio… Aici s-a uitat peste umăr la bărbatul afro-american de lângă camionetă. Omu' de culoare n-avea acte de nici un fel.

— Și clar că nu-i în scop de jaf, a zis alt polițist tânăr. Ăla și celălalt avea grămezi de bani în portofele, aproape șase sute de parai. Prin buzunare la negru șuiera vântu'.

— Cam arată că le-ar fi tăiat coaiele, a comentat un tinerel.

— Ce?

— Uite-le împrăștiate p-aci.

— Ce-s alea?

— Ouăle. Testicule. La toți le-au tras pantalonii în vine. În afară de… persoana de culoare. Îi dement, îți zic, parcă-i vreun rahat gen Charles Manson sau din vreo sectă, ceva.

Polițistul mai vârstnic s-a uitat iarăși la victimă.

— Împușcați?

— Posibil. Știu numai că-i sânge mult de tot. Nu se văd cartușe goale. Nici arme. Nimica. În afară de testiculele alea.

— Sper că n-a pus mâna vreun idiot pe ceva.

— Glumești? N-am io de gând să ating coaiele nimănui. Ș-ale mele, drăcie, mi-i, așa, oarecum când le ating.

— Da' portofelele le-ai atins.

— Aa, da. S-am pardon pentru asta.

86

Ed a descris scena de pe autostradă așa cum le-o descrisese căpitanul. Agenta specială Hind, de cealaltă parte a mesei, își masa tâmplele ascultând. Luaseră loc la o masă ferită, în restaurantul Capriccio Grille al hotelului Peabody.

Doctorița Quip a pus furculița jos și a împins deoparte farfuria încărcată cu jumări de ouă, turtă, cârnați și șunculiță.

— Nu-mi mai e foame.

— Îmi pare rău, a spus Ed. Ține de muncă.

— Se petrece o chestie tare bizară, a zis Jim. Îmi dau seama că-i bătător la ochi, dar vreau să zic că e o chestie chiar bizară, ciudată de tot.

— Ceva mai la sud de Parale, a spus Ed. Acolo s-a produs.

— Tratamentul complet, a zis Jim. Testicule retezate și tot. Unică victimă afro-americană cu un simț al modei cam deraiat. Vezi ce zic? Tot la fel peste tot. Chicago. Mississippi. California.

Au păstrat tăcerea preț de o clipă.

— O să ratăm rațele, presupun, a zis Quip.

— Ce-i cu ele? a întrebat Hind.

— Am citit că țin rațe vii aici, în apartamentul de la ultimul etaj. La ora unsprezece sunt scoase la fântână. Merg cu ascensorul întocmai ca oamenii. Speram să le văd.

— Poate data viitoare, a zis Jim.

— Mama Z, a spus Hind.

— Ce-i cu ea? a întrebat Jim.

— E ceva acolo. Are legătură cu ceva. O simt și gata.

— Ce fel? Are o sută de ani. Peste o sută.

— Știu, știu.

— Cred că Herbie are dreptate, a zis Ed. Ceva nu-i cum trebuie. OK, o să admit că eșarfa cu Black Power e cam prea de tot.

— O să zic iar, a spus Jim. Femeia are o sută de ani. E bătrână și secretoasă și o cam face pe isteața, dar ce naiba, și-a câștigat dreptul ăsta.

Și chestia pe care o poartă – doar fiindcă are roșu, negru și verde n-o face o eșarfă Black Power.

Ed l-a țintuit cu privirea, ridicând din sprâncene.

— Fie, e o eșarfă Black Power, a admis Jim. Și ce dacă?

— Mai sunt și altele, a spus Hind.

— Ce? a făcut Quip. O fi prea deșteaptă?

— N-am auzit vreodată ca asta să fie o problemă, a zis Jim.

— Nu e o problemă, a spus Hind. E o observație.

— Ai văzut arhiva? a întrebat Ed.

— Ce?

— Camera cu dosarele alea, a zis Jim.

— Nu, ce tot vorbiți?

Ed și-a lăsat șervetul pe masă și s-a aplecat ușor în spate.

— Bătrâna aceea are, în casa ei, fișete pline cu dosare despre aproape toate victimele linșajului din istoria Statelor Unite.

— Despre asta mie nu mi-a spus nimic.

— Mă mir, a zis Jim. Părea mândră că le are. Poate că „mândră“ nu-i cuvântul potrivit. A avut, evident, mult de muncă.

— Bun, păi, am face bine s-o luăm din loc, a zis Ed. N-o să rămână nimic din locul ăla al faptei pe autostradă, dar trebuie să vedem corpurile.

— Înainte să le piardă localnicii, a adăugat Jim. Să-l piardă.

— Îmi pare rău de rațe, doamnă doctor.

— O să mai fie și alte rațe, a spus Quip. O frază pe care nu mi-am imaginat vreodată că aș putea-o rosti.

— Și totuși e adevărată, a zis Jim.

Conducea Ed. Nu i-a scos direct la drumul expres care ieșea din Memphis. A apucat-o, în schimb, pe un parcurs ocolitor prin orașul ponosit.

— Mă scuzați c-am luat-o pe drumul lung, a zis. Dar e o fază, ori de câte ori ajung în Memphis, trebuie să merg cu mașina într-un loc, și nu ies afară, doar mă opresc și mă uit.

— Graceland? a zis Hind cu un chicotit.

— Am fost pe-acolo, dar nu, a spus Ed. Am ajuns. Motelul Lorraine[3]. Acolo, pe colțul balconului ăluia. Aveam zece ani. De aia m-am făcut polițai.

— E muzeu acum, a zis Jim.

— Și n-ar trebui, a completat Ed.

— De ce nu? a întrebat Quip.

— Nu-i decât un motel. Asta e tot. Asta e tot ce e, a spus Ed. Lumea ar trebui să închirieze fix camera aia și să doarmă fix în patul ăla, să intre fix pe ușa aia și să se oprească pe balcon și să-și dea seama ce s-a petrecut acolo. Să știe, să înțeleagă că nu toate zilele de marți sunt la fel.

— Haide, Ed, să mergem, a zis Jim.

87

Delroy Digby și Braden Brady stăteau și se uitau la pana de cauciuc de la mașina de serviciu, scărpinându-se unul pe altul în cap. La început se scărpinaseră fiecare în capul propriu, dar așa nu aflaseră nimic. Însă, îndată ce Brady s-a apucat de scărpinat scalpul lui Digby, acesta din urmă a zis:

— Poate-ar fi cazu' să schimbăm cauciucu'.

Digby s-a opintit cu cheia, dar piulița nu voia să se clintească.

— Brady, avem ceva lubrifiant?

— Mă uit în portbagaj, a zis Brady. Se îndrepta către dosul mașinii, când s-a oprit și a arătat cu mâna. Ce curu' mă-sii îi aia?

— Ce?

— Care vine-ncoace pe șosea.

Digby a abandonat piulițele, a lăsat cheia din mână și s-a ridicat să se uite.

— Căcat. Ce pizda mă-sii?

— Asta zic io. Ce drăcie îi aia?

Se deplasa înspre ei ca o masă unduitoare, cu toate că mișcările lor smucite nu se sincronizau defel, o gloată de bărbați afro-americani. Cerul, care fusese până atunci strălucitor și senin, a început să se întunece de la pâlcuri de nori cu tente verzui. O pală de vânt s-a izbit în piepturile celor doi adjuncți.

Digby și Brady au dat înapoi, coborând mâinile spre tocurile pistoalelor. Au scos armele, Brady întâi, apoi Digby.

Mulțimea era alcătuită din vreo treizeci-patruzeci de indivizi. Bătrâni și tineri. Unii pășeau sprințar. Alții abia dacă se târau. Mișcându-se așa, arătau ca un ghemotoc încurcat de tentacule. Dintr-odată, a început să cadă o ploaie ușoară. Gloata a slobozit un zgomot colectiv, a scandat o silabă.

— Ce zice, Brady?

— Dumnezeu știe.

Brady a ridicat pistolul și a răcnit:

— Hei, băieți, rămâneți în momentu' ăsta pe loc! M-auziți?

— Sus, a lătrat mulțimea aspru și gâfâit, disonant. Era ca un cântec mongol din gâtlej.

— Ce vreți voi, mă băieți? a țipat Digby.
Brady a vârât mâna în mașină și a înhățat stația de emisie-recepție.
— Hattie, îs io, Brady. Crez c-avem nevoie de ceva întăriri.
Vocea amestecată cu pârâituri a lui Hattie i-a răspuns:
— Stai așa, ți-l dau pe dom' șerif.

88

— Care-i baiu', Brady? a întrebat Red Jetty de la biroul din recepția secției.

Hattie îl privea. Ed, Jim, Hind și Quip abia intraseră în clădire.

— Doamne sfinte, Isuse Cristoase! s-a auzit, scrâșnită, vocea lui Brady în difuzorul de pe masă.

— Care-i problema? a întrebat Jim.

Jetty a ridicat mâna.

— Brady?

— Of, Doamne Isuse.

Se auzeau focuri de armă.

— Brady?

— Ai grijă, Delroy!

Alte focuri de armă.

— Brady! a răcnit în microfon Jetty. Ce e, mă? Unde ești?

— Șefu', a început Brady să se vaite, l-a luat pe Delroy!

— Cine?

— Îi peste tot!

— Brady! Brady!

Liniște.

— Ce mama dracului a fost asta? a întrebat Ed.

— Să dea naiba dacă știu, a zis șeriful. Hattie, unde era ei ultima oară?

Hattie, pe scaunul ei, tremura. Era pe cale să izbucnească în plâns.

— Ce-a pățit băieții? a întrebat, trăgându-l de mânecă pe Jetty.

— Unde era, Hattie?

— Pe șoseaua Nickelback, crez. Nu știu egzact. Delroy zicea că parcă are pană. Ce se-ntâmplă, Red?

— Nu știu, Hattie, a zis Jetty rotindu-și privirea spre ceilalți. Vreți să mergeț' cu mine-n mașină pân-acolo?

Tonul îi era acum diferit. Cerea ajutor.

— Mda, a răspuns Jim.

Ed s-a întors spre Quip.

— Ce-ar fi să rămâi aici cu femeia asta?

Doctorița a încuviințat.

Ed, Jim și Hind s-au ținut după șerif până la mașina lui, unde Ed s-a instalat pe locul pasagerului. Hind și-a verificat revolverul de calibrul .38 și a închis cu un țăcănit cilindrul. Jetty s-a uitat în oglinda retrovizoare la Jim și Hind.

— Mulțumesc, a zis.

Hind i-a răspuns cu o înclinare din cap.

Șeriful i-a scos din oraș, a trecut prin Mărunțiș și apoi a urcat o pantă. Din vârful dâmbului au putut zări mașina adjuncților.

— Pe ei nu-i văd, a spus Ed când s-au mai apropiat.

— Uite, a zis Hind arătând cu mâna. În copaci.

De crengi atârnau leșurile lui Digby și Brady, cu picioarele șiroind de sânge, pantalonii trași pe glezne, cu ghetele oprind hainele să cadă de pe ei. Jetty a fost cât pe ce să vâre mașina în șanț.

— Doamne sfinte! a țipat.

Ceilalți au păstrat o anume distanță. Ed s-a uitat la Jim și a scuturat din cap.

— Nu-i a bună, a zis Jim. Nu-i a bună defel.

Jetty se plimba încoace și încolo cu pași furibunzi, scuturând din cap. Își trăsese, fără vreun motiv, pistolul din toc.

— Ia uite la urmele astea, a zis Hind. De parcă ar fi mărșăluit o armată pe-aici. Totul e călcat în picioare.

— Pantofi și tălpi goale, a constatat Jim lăsând la pământ un genunchi și atingând ușor solul cu buricele degetelor.

Ed s-a apropiat de Jetty și s-a uitat la corpuri. Brady fusese spânzurat cu o bucată de lanț, Digby, cu o coardă albastră de nailon ce aducea mult cu o sârmă de rufe.

— Îmi pare rău, șerifule, a zis mătăhălosul.

— Mă ajuți să-i cobor?

— N-ar trebui mai întâi să examinăm locul?

Jetty l-a fulgerat cu privirea.

— OK, șerifule.

Când s-a întors, Hind l-a văzut pe Ed deschizându-și briceagul și pășind spre trunchiul copacului.

— Nu, nu, a început să zică, dar s-a oprit la o fluturare a mâinii lui.

S-a uitat către Jetty cel extrem de agitat. A înclinat a înțelegere bărbia.

— Repede, dă-i jos, a zis Jetty.

Ed a tăiat coarda, iar șeriful a prins cadavrul însângerat al lui Digby și l-a depus pe frunzele încleiate de sânge.

Ed a arătat cu degetul.

— Lanțul e legat acolo, de creangă.

Jim a ridicat privirea.

— Dar cum naiba de-a ajuns cineva așa de sus?

Jetty a înălțat pistolul și și-a golit încărcătorul în lanț. Nu l-a nimerit. Din copac a căzut o ploaie de scoarță mărunțită. A băgat încă un încărcător și a mai tras trei focuri. Lanțul s-a frânt, și Brady s-a bușit neceremonios de pământ. N-a căzut lat, ci a aterizat în genunchi, arătând, cu spinarea gheboșată și umerii căzuți, ca un om cufundat în rugăciune.

În vreme ce Jetty se uita împietrit la cadavrele prietenilor lui, ceilalți s-au împrăștiat ca să facă o recunoaștere prin zonă. Ed și-a sunat căpitanul și i-a raportat, cerând trimiterea unei echipe de criminaliști.

Hind a șuierat, cerându-le atenția.

— Domnilor, am nevoie de voi aici.

Jim și Ed au străbătut iute cei treizeci de metri care-i separau. La sosirea lor, Hind a pășit în spate. Cei doi, umăr la umăr, s-au uitat în pământ. Dinaintea lor se aflau corpurile desfigurate a doi bărbați de culoare. Cu haine vechi, crustă de pământ pe ei și răposați, semănau cu celelalte corpuri de afro-americani cu care avuseseră de-a face în ultimul timp. În mâini strângeau ceva însângerat.

— Alea sunt…, a dat Hind să întrebe.

— Sunt destul de sigur că da, a zis Jim.

Șeriful s-a apropiat la rându-i, s-a uitat la ce descoperiseră în iarba înaltă.

— Cre’ că vă bateți joc de mine, în pana mea.

— Am impresia că-i mai sus de nasul nostru, a zis Jim.

89

Astăzi, în Elaine, Arkansas, trei bărbați au fost uciși cu bestialitate în ceea ce se poate numi o crimă rasială. Victimele au fost descoperite în subsolul bisericii baptiste A Doua Venire. Potrivit celor declarate de un purtător de cuvânt al poliției, se crede că victimele s-au ucis unele pe altele, asta deoarece unul dintre bărbați strângea în pumn părți ale unor organe retezate aparținând celorlalți, mutilați. Doi dintre ei erau albi și unul, negru. Autoritățile nu reușesc să descrie infracțiunea și să ofere un posibil mobil. Victimele albe țineau de biserica baptistă și erau vechi prieteni, în vreme ce victima afro-americană nu era cunoscută în comunitate.

În Longview, Texas, patru bărbați de rasă caucaziană au fost găsiți mutilați în hambarul unui fermier local. Exploatația agricolă se afla în proprietatea uneia dintre victime, pe nume Carl Winslow. A fost descoperit de fiica sa, care a susținut că văzuse o ceată de bărbați de culoare ieșind din hambar și mărșăluind peste pășune. Domnișoara Laurel Winslow ne-a declarat următoarele: „Și văzui, așa, ca la douăzeci cum ieșea din șură. Aiștea mi l-or omorât pe tătuca, altfel n-are cum. Și tare mândri mai era, și gemea și umbla așa țanțoș, ca niște codoși.“ S-a oprit să se uite în camera de filmat. „Negrii ceia l-or omorât pă tătuca. Și mai pe alți oameni.“

Omaha, Nebraska.

Chicago, Illinois.

Bisbee, Arizona.

Tulsa, Oklahoma.

„Nu erea umani, vă zic. A trecut așa, la pas, ceata. Erea murdari și puțea și era cioare toți.“

„Chiar pă lângă mine a trecut. S-a uitat așa la mine vreo doi, și știu că se gândea să mă violeze, da’ cred că s-a speriat de atâtea țipete. Aflai că a omorât opt albi, oameni buni și creștini, acolo-n Walmart. Paznicu’, cică, l-o mătrășit pă unu. Așa spunea un om. Nu mai știu altceva, da-s moartă de frică.“

„Nu mai văzui una ca asta-n viața mea.“

„Îmi dădeam io seama că colorați-i nervoși. M-am uitat la unul și m-am gândit că mă omoară pe loc. Pe diavol l-am văzut, asta-i. Și era negru ca smoala. Mi-a spus nevasta că a murit nouă oameni în total. Măcar băieții a lichidat și ei vreo doi înainte să fie omorâți. Ai auzit ce-a făcut negroteii, nu? Îi ditamai rahatul.“

În această dimineață, în Conway, Carolina de Sud, o hoardă umblătoare de negri a dat năvală pe aleile micii zone centrale. Au omorât șase albi de sex masculin. Se pare că au fost țintiți indivizi anume. Mai mulți trecători, printre care bărbați adulți, care au căzut ori au fost înconjurați de gloată, au fost ocoliți, ignorați, ne transmit oficialii. Incidentele au fost declarate revoltă rasială și crime motivate de ură. Polițiștii prezenți la locul faptei au tras mai multe focuri de armă asupra rebelilor, deși rămâne neclar dacă vreunul dintre aceștia a fost vătămat. Cele șase victime erau din localitate. Ucigașii lor nu au fost recunoscuți de nici unul dintre martori. Tensiunile rasiale sunt la cote înalte și s-a instituit interdicția de circulație pe timpul nopții.

Guvernatorul statului Carolina de Sud, Pinch Wheyface: Ne întristează profund evenimentele din această dimineață, dragi cetățeni de ispravă ai Carolinei de Sud, și ne pândește un grav pericol. Înțelegem cu toții că acțiunile câtorva membri ai unui grup oarecare nu sunt și nu trebuie considerate caracteristice pentru întregul grup. Acestea fiind spuse, toți acești criminali sunt bărbați de culoare cărora nu le pasă câtuși de puțin de viața umană. Acești indivizi necunoscuți sunt încă în libertate, așa încât, în numele siguranței publice, îi îndemnăm pe toți albii de ispravă din Carolina de Sud să fie atenți la orice indivizi negri, mai ales la cei care le sunt necunoscuți. Am făcut apel la forțele DPS și la Garda Națională, ca să acorde asistență poliției locale. Întrebări?

Rupa O’Brien, CNN: Domnule guvernator, a fost un atac premeditat, și dacă da, a existat un individ, sau mai mulți, care să se afle în fruntea grupului?

Guvernatorul: Îl las pe domnul șerif Pellucid să răspundă.

Șeriful Chalk Pellucid: I-am anchetat pe numeroșii martori ai atacului de azi-dimineață, și informațiile-i încă în proces de procesare. Vă pot spune sigur doar că gașca care-a făcut asta era de cam treizeci de bărbați de culoare și că șase locuitori de ispravă din Conway îi morți.

Buck Rogers, Fox News: Domnule șerif, ce aveți de comentat referitor la

faptul că oamenii dumneavoastră au tras mai bine de o sută de focuri în acești insurgenți și nici unul nu a fost nimerit? Nu reflectă asta proasta instrucție din departamentul dumneavoastră?

Pellucid: Cine zice că nu-i împușcat nimenea? De unde ești matale?

Rogers: Fox News.

Pellucid: Nu, adică de unde ești de fel?

Rogers: M-am născut în Pennsylvania.

Pellucid: Yankeu spurcat.

Guvernatorul: Sperăm ca publicul să ne contacteze cu informații care vor duce la capturarea indivizilor tuciurii implicați.

Rogers: Cum adică „yankeu spurcat“?

Guvernatorul: Mai aveți întrebări?

Nancy Hipps, ziarul local: Avem informații cum că atacatorii au folosit sârmă ghimpată și frânghii ca să-și ucidă victimele. Și că mai multe victime au fost mutilate. Ce ne puteți spune despre asta?

Pellucid: Hmm, încă procesăm locu' crimei. Îi destul de întins. Dintr-o parte a centrului în ailaltă. Harababură. Ne bucurăm că domnu' guvernator ne-a trimis ajutor de la agenția de poliție statală.

Cineva dintr-o latură: Divizia.

Pellucid: Divizia. DPS. D îi de la divizie.

90

Ed, Jim și agenta specială Hind stăteau în Cadillacul Escalade împrumutat de la FBI, lângă restaurantul Barbă-Albastră. Era șase dimineața. Jim ținea în mână o fotocopie a permisului de conducere al lui Chester Hobsinger.

— Tu chiar crezi că omorurile astea au toate legătură între ele? a întrebat Ed.

— Păi, cum altfel? a zis Hind.

— Știu, dar cum? E-o demență totală. Asta vor să zică atunci când spun că a ajuns rahatul în ventilator?

Ed s-a aplecat între cei doi și a arătat cu palma deschisă:

— Fiți atenți la ăla.

Tustrei au privit un bărbat alb, cu membre lungi, coborând dintr-un SUV Kia și îndreptându-se spre ușa restaurantului.

— Na, mie mi se pare că-i el, a zis Jim. Și nu zic asta doar fiindcă toți seamănă între ei. Și-a lăsat privirea asupra fotocopiei permisului. Ai zice că are cam un metru nouăzeci?

— Cam așa, a confirmat Ed.

Bărbatul a ciocănit relaxat în ușă și a fost primit în restaurant de o persoană pe care nu au reușit s-o vadă.

— Să mergem, a zis Hind.

Ed a deschis portiera din spate și a scos un picior.

— Sper că gagiul nu-i alergător de felul lui. Tare nu suport când o iau la fugă.

— Nebunie, este? a zis Hind. Rahatul ăsta dement se întâmplă prin toată țara, iar pista noastră e un tip alb.

— Păi, am face bine să nu-l împușcăm, în cazul ăsta, a spus Jim.

— Eu zic să-l capsăm în picior înainte să aibă ocazia să fugă, a propus Ed și, când Jim și Hind au întors capetele spre el, a urmat: E dis-de-dimineață și n-am chef să alerg pe nimeni. Zic și eu.

— Să nu-l împușcați, i-a avertizat Hind.

— Eu n-o să trag. Dar dacă o rupe la fugă, s-ar putea.

Au ajuns lângă ușă.

— Să bat? a întrebat-o Jim pe agenta specială.

— Să începem cu un ciocănit.

Jim a ciocănit.

Femeia cu creastă care cântase pe scenă s-a arătat uimită să-i vadă la ușă.

— Încă n-am deschis, a spus și a aruncat o privire în spate, în interior.

— Nu-i nimic, a zis Jim. N-am venit să mâncăm. Îl căutăm pe acest bărbat.

I-a arătat fotografia de pe permis.

— Nu l-am văzut în viața mea, a răspuns femeia.

— De ce zic ei mereu treaba asta? a întrebat printre dinți Ed. O să fie de alergat, parcă văd.

— Ciudat, a spus Jim. Abia l-am văzut cum vine aici. Dumneata, minținд așa, ne oferi un motiv plauzibil ca să intrăm.

A pășit înăuntru, făcând-o pe femeie să se dea înapoi. Hind l-a urmat. Ed, nu.

— Numele bărbatului este Chester Hobsinger.

Jim și-a aruncat privirea prin sala pustie. Scaunele erau încă pe mese. În mijlocul dușumelei se vedea un mop într-o găleată.

— Ce-ai zice să mergem prin spate? i-a spus Hind femeii.

Tânăra s-a răsucit pe călcâie și le-a deschis drumul spre bucătărie. Nu era în apele ei, pășea cu brațele nemișcate pe lângă corp; degetele ei păreau să se întindă după ceva fără să atingă. Jim a băgat de seamă și i s-a părut semn rău. Când ea a întins brațul ca să împingă ușa batantă, a oprit-o.

— Mulțumesc, a zis. De aici preluăm noi.

S-a dat în lături.

În bucătărie, Jim și Hind au dat peste trei persoane care se ocupau de plită și de masa de tranșat. Doi afro-americani și o afro-americancă s-au oprit ca să se uite la vizitatori.

— E-n regulă, vedeți-vă mai departe de treabă, a spus Hind.

Cei trei s-au uitat întrebător la crestată. Le-a făcut un semn cu bărbia, așa că au continuat cu tranșatul și gătitul.

Jim și-a îndreptat privirea spre următoarea ușă și a pornit într-acolo.

— Ce-i aici, în spate? a întrebat.

Crestata n-a răspuns. Jim a deschis ușa și au intrat cu toții în dojo-ul cavernos și bine luminat. Cele vreo zece persoane aflate acolo s-au oprit din exerciții și s-au întors spre ei. Jim a cercetat încăperea și privirea i-a

întâlnit-o pe cea a singurului alb, Hobsinger. Detectivul a făcut un pas mic în față, iar bărbatul alb s-a folosit de lungimea picioarelor pentru a străbate în câteva clipe distanța dintre el însuși și ușa din spate.

Jim și Hind au luat-o la fugă peste saltelele inegale de pe jos. Nimeni dintre cei prezenți n-a scos un sunet. Hobsinger a țâșnit afară, iar ușa s-a trântit în urma lui. Jim a deschis-o și a ieșit, odată cu Hind, în lumina tare a zorilor. L-a găsit pe Ed ținându-l pe Hobsinger cu fața în jos, lipită de capota unei rable de camionetă, într-o tufă de buruieni înalte.

— V-am spus c-o să fugă, a zis Ed în timp ce trecea o cătușă peste încheietura stângă a bărbatului alb.

Jim gâfâia.

— Trebuie să fac mai mult sport.

Hind abia dacă respira ceva mai precipitat. S-a întors la ușa clădirii, a deschis-o și s-a uitat iarăși înăuntru.

— Jim, a zis.

Jim i s-a alăturat în prag. Sala plină de saltele dispăruse; oamenii se făcuseră nevăzuți cu toții.

— Ce dracului? a exclamat.

Ed i-a pus lui Hobsinger cealaltă cătușă, apoi l-a împins înapoi în clădire, în spatele lui Hind și Jim. Au străbătut sala și au intrat în bucătăria acum pustie. Nu mai era nici crestata. Jim s-a răsucit cu fața spre bărbatul alb, și-a lăsat capul pe un umăr și i s-a uitat în ochi.

— Chester Hobsinger?

Bărbatul nu a confirmat.

— Îmi știu drepturile, a zis.

— Și eu îți știu numele, ticălosule. Am aici permisul tău de conducere. Vrei să-mi spui de ce-ai fugit?

— Îmi știu drepturile.

— Toată lumea își știe, al naibii, drepturile, a zis Ed. De la televizor.

Hind s-a dus să stingă un ochi care rămăsese aprins sub o oală. S-a uitat la mâncare.

— Crupe de porumb.

— Sună bine, a zis Ed.

Ed l-a împins înainte pe Hobsinger. Au traversat sala de mese, acum la fel de goală ca restul clădirii.

— Unde s-au dus toți? a întrebat Hind.

Bărbatul alb nu a răspuns.

— Eu zic să-l lăsăm să se mai răcorească în arestul din Parale, a propus Jim.

Ed a pufnit în râs și s-a uitat la Hobsinger.

— Te lăsăm să petreci ceva timp cu cineva care nu-ți știe drepturile. Ce părere ai?

91

Zăpada viscolea în toate direcțiile. Cei opt oameni din taverna Cârja Curajosului din Rock Springs, Wyoming, erau genul acela jalnic de beți condamnați să fie văzuți drept perpetui și triști stâlpi de cafenea. Proprietarul și barmanul, Isaiah Washington, stătea de vorbă la un capăt al barului cu vărul lui, Kaleb Washington. Erau îndeajuns de beți cât să privească fără să înțeleagă panica din știrile de la CNN, însă nu îndeajuns de beți cât să nu dea atenție cetei de aproape treizeci de bărbați chinezi care tocmai dădea buzna pe ușile batante ale localului. Isaiah Washington a pus la repezeală și din instinct mâna pe flinta cu două țevi care fusese a bunicului său, așezată lângă marfa de soi de sub bar. A izbutit să descarce amândouă țevile, însă fără vreun efect evident. N-a mai reușit să desfacă arma și să scoată cartușele folosite.

Spintecare.

Ardere.

92

Red Jetty nu l-a băgat pe Chester Hobsinger în celulă. În schimb, i-a prins gleznele încătușate de un scaun rotativ pe care-l cocoțase pe tăblia unei mese dintr-un birou altminteri pustiu.

— O să bagi de seamă că ți-i libere mâinile, a zis Jetty. Dacă te cobori de pe masa ceea, ori fie și dac-ai căzut de pe ea, să știi că te-mpușc undeva-n corp. Dacă ies de-aci și aud un bufnet, o să intru-napoi trăgând. O dată te-ntreb dacă m-ai priceput. M-ai priceput?

Hobsinger a dat din cap că pricepuse.

Jetty a început să dea roată mesei.

— S-ar părea că ești cumva băgat în moartea lu' adjuncții mei.

— Nu știu nimic de adjuncții tăi.

— Așa vorbești, mă băiete? Nu știi nimica de adjuncții mei. Ehei, da' știi tu ceva. Permisu' de conducere zice că ești din Chicago, Illinois, a spus Jetty, pronunțând *s*-ul final.

Hobsinger n-a răspuns.

— Da' spune-mi ce cați aicea-n Mississippi, domnu' Hopsettler.

— E Hobsinger.

— Acu', că știm cum te cheamă, putem să-i dăm 'nainte.

De acum, Hobsinger era vizibil supărat pe sine însuși.

— Vezi tu, băiete, io-s de la țară taman cum ai crezut, da' nu-s așa tăntălău cât te-ar face să-ți închipui locu' de baștină și ADN-u'. Io-s un țopârlan, așa, mai aparte. Io-s genu' de țopârlan de dinainte și de după ce trage-o căcare.

— Cum?

— Genu' care nu vrei nici să-l visezi, că n-am nici o limită. N-am pic de limite. Îs un țărănoi care nu se face că are vrun dumnezeu. Un țărănoi care știu că-s țărănoi.

— Ești nebun.

— Vezi, nu ești așa tâmpit cum pari.

Hobsinger s-a ținut după șerif cu privirea.

— Nu-ți pică bine să mă știi îndărătu' tău, așa-i că? Ce-o să-ți placă la fermă-n penitenciar! Băiet' ar' să se dea în vânt după felul cum vorbești. Ai văzut vrodată o fermă de muncă, băiete? a întrebat Jetty oprindu-se exact în spatele lui. Să n-ai grijă cu scăpatu' de săpun. Că nu prea-i săpun. Abia dacă-i o țâră de apă, în pana mea. Vrei ori nu să-mi spui ce se-ntâmplă aci?

Hobsinger și-a ținut firea.

— Îmi știu drepturile. Acum o să mă amenințI cu linșajul? Asta faceți voi pe-aici, așa e?

— Gura.

93

Opt vehicule ținând de Patrula Rutieră Wyoming și patru mașini negre de la Departamentul de Investigații Criminalistice din Wyoming umpleau banda îngustă de carosabil din fața tavernei Cârja Curajosului. Poliția din Rock Spring transporta la fața locului agenți FBI puși la costum, care fuseseră aduși de elicoptere pe terenul de fotbal al liceului. Nimeni nu fusese martor ocular al delictului propriu-zis. Nu-i văzuse nimeni pe atacatori intrând ori ieșind din bar. Era limpede doar că fuseseră mulți agresori și că aceștia nu aveau respect pentru viață. Cei opt bărbați de rasă caucaziană, cunoscuți în comunitate drept băștinași la a treia ori a patra generație, fuseseră tăiați și înjunghiați, mutilați, unii chiar arși. Puhoi de probe fizice – păr, noroi, urme de tălpi, sânge – împestrițau locul faptei, ba chiar o dâră ducea afară din bar, până pe câmpul pietros și înțesat cu gunoaie din spate. Niște vânători locali încercau să-și pună copoii să-i adulmece pe făptași, însă animalele nu puteau ori nu voiau s-o facă.

Un bătrân, nativ shoshone, s-a apropiat și s-a oprit lângă doi agenți FBI. S-au uitat la el, omul s-a uitat înapoi.

— Vă putem ajuta cu ceva? a întrebat un agent.

— Trebuie să vă deplasați, a zis celălalt. Aici se cercetează locul unei infracțiuni. Nu aveți voie.

— Erau chinezi, a zis bătrânul shoshone.

— Cine?

— Criminalii. Erau chinezi.

Oamenii de la FBI au pufnit în râs.

— Chiar așa?

— Poate ne ziceți și câți au fost.

— Douăzeci și opt.

— Adică ați văzut douăzeci și opt de bărbați chinezi ieșind în fugă din clădire?

— Nu, eram în bar când au intrat.

— Douăzeci și opt de chinezi au intrat în taverna asta, și dumneavoastră, care erați acolo, ați stat să vă uitați la omoruri?

— Oarecum.

— Cum „oarecum“?

— Au intrat exact când mă duceam la budă să mă piș. Când m-am întors, nu mai erau decât *wasi'chu* morți. Nici urmă de chinezi.

— Cât vă ia să faceți pipi?

— Vreo două minute. Am ieșit și-am văzut doi *wasi'chu* că ardeau. Atunci mi-am dat seama că ceva nu-i cum trebuie.

— Mda, când vezi pe cineva că arde îți cam atrage atenția.

— Așa-i.

— Două minute ați fost, ziceți.

— Maxim trei.

— Ați băut ceva alcool înainte, domnule?

— Ei, drăcie, eram muci. Da' recunosc un chinez când văd unul. Și știu cum arată un om care arde-n flăcări.

— Cum arată un chinez? a întrebat un wasi'chu.

— Aduce mult cu flăcăul din boschetii de colo.

94

Cadillacul de închiriat era oprit pe o margine de șosea, exact cât să nu poată fi văzut de la Mama Z de acasă. Hind, Jim și Ed ieșiseră și pășeau pe lângă liziera paralelă cu aleea de acces.

— Mai zi-mi o dată de ce am parcat acolo, în spate, a zis Ed. Nu crezi, sper, că bătrânica e implicată în tărășenia asta.

— Exact asta cred, a spus Hind.

— Eu știu atât, că Gertrude m-a mințit, a zis Jim. Mă apucă bâțul când mă minte lumea.

— Așa că… ne furișăm ca s-o luăm ca din oală pe femeia asta de o sută de ani?

— Cam așa, a încuviințat Hind.

Curtea din față era plină de ciori. Se adunaseră atâtea păsări fiindcă pe jos erau puzderie de semințe și firimituri.

— Cum vi se pare? a întrebat Jim.

— Cucoana cea nebună dă de mâncare la păsări.

— E o alarmă, a zis Ed.

— Ce? a făcut Hind.

— Alarmă. Când se apropie cineva, păsările își iau zborul. OK, acum încep și eu să mă întreb ce-i cu Mama Z.

— Să mergem, a zis Jim.

Când au pășit la loc deschis, ciorile au erupt într-un zbor plin de larmă.

— Funcționează, a constatat Ed.

S-au oprit la ușă. Hind a ciocănit.

Mama Z a deschis.

— Prietenii mei! Unde vi-i mașina?

— Ne-a venit chef de plimbare, a zis Hind.

— Sigur, drăguță, a spus Mama Z și a făcut un pas înapoi. Intrați.

Cei trei au intrat și au urmat-o pe venerabila doamnă în camera de zi. În vatră ardea focul.

— Așadar, ce vânt vă aduce încoace?

— Doi ajutori de șerif au fost omorâți ieri, a zis Jim.

— Un pic mai la sud de Parale, a adăugat Ed.

— Aoleu. Îi groaznic.

— Da, este, a zis Hind. Știți ceva despre aceste decese?

— Aa, nu.

— Dar despre morțile celor doi Bryants și cea a lui Milam știți? a întrebat Jim.

— Din auzite, atâta, și-n mare parte de la voi.

— Unde-i Gertrude?

— Nu-i aici.

— Mai e cineva la matale, tanti? a întrebat Ed.

— Am un musafir, da. Un cărturar, se uită prin dosare. Îl cheamă Damon Thruff. Vreți să vă fac cunoștință?

— Da, am vrea, a zis Hind.

— Îndată mă-ntorc, a spus Mama Z.

S-a opintit, arătându-și deodată vârsta, și și-a încleștat degetele în brațul sofalei. Apoi s-a ridicat pe deplin, îndreptându-se de spinare, și i-a zâmbit lui Ed cu un: „Te-am dus de nas“.

Apoi a ieșit din încăpere.

— Aici e momentul unde dăm ochii peste cap și toate cele? a zis Ed. Ne-am întors de unde am plecat. Nu-i decât o femeie în etate. O face pe deșteapta, asta da, însă nu-i implicată în nici un omor.

— Eu n-am zis că-i așa, a spus Hind.

— Atunci ce părere ai?

— Ceva-i putred la mijloc, asta zic eu.

Jim și-a arătat acordul cu o înclinare a bărbiei.

Mama Z a revenit în cameră, însoțită de un Thruff extrem de neliniștit. I-a prezentat pe vizitatori drept prietenii ei detectivi.

— Detectivi, a zis. Nu că sună aventuros?

— Așadar… de ce sunteți aici, domnule Thruff? a întrebat Jim.

— M-a invitat Gertrude, prietena mea. Gertrude Penstock.

— Ca să vă uitați în arhive, a spus Jim.

— Nu mi-e limpede, propriu-zis, de ce m-a solicitat, dar am parcurs dosarele.

— Cu ce vă ocupați? a întrebat Hind.

— Sunt profesor asociat la Universitatea din Chicago. La catedra de studii etnice, lucru care nu prea are noimă pentru mine, de vreme ce scriu despre

justiție și biomecanică. Am două doctorate. Sunt destul de sigur că m-au băgat acolo ca să mă bage undeva. Pălăvrăgesc mult.

— Sunteți, deci, domnul doctor Thruff, a zis Hind.

— Cam așa. Prefer apelativul de profesor, la nevoie merge și domnul Thruff.

— De când o cunoașteți pe Gertrude? a întrebat Ed.

— Din facultate. Adică ea era la licență și eu, la studii doctorale. La Cornell. Acolo ne-am cunoscut. La școală.

— Vă neliniștește ceva, domnule profesor Thruff? a întrebat Hind.

— Eu? Neliniștit? Da. Niciodată nu-mi găsesc locul. Întrebați pe oricine.

Hind s-a uitat la Jim și la Ed. S-a mutat spre marginea scaunului.

— Ați auzit, presupun, că prin zonă s-au produs o serie de omucideri.

— Nu. Adică… ba da. Da, am auzit, dar în majoritatea timpului am citit dosarele. Știți ce zic?

— Cine v-a povestit despre omoruri? a întrebat Jim.

— Gertrude. Mi-a spus Gertrude.

— Unde e Gertrude?

— De un' să știu? a intervenit bătrâna. Acu' vine, acu' pleacă.

— Pot să folosesc baia matale, Mama Z? a întrebat Jim.

— Nu merge. Toaleta-i stricată.

— Numai una aveți? Sunt destul de priceput. Ați vrea să arunc o privire?

— Nu, mă descurc. Doar că n-am apucat încă, a spus ea.

— Gertrude a fost pe-aici, în vizită, acum trei nopți? a întrebat Jim. Trei nopți, parcă?

S-a uitat spre Ed, care a făcut un gest de confirmare.

— Nu, n-a fost. De ce întrebi?

— Am sunat-o pe mobil și mi-a spus că-i aici.

— Atunci, o fi fost. Am îmbătrânit, drăguță, nu mai am ținerea de minte de-altădată. Cred că toți putem zice asta, așa-i?

— Domnule Thruff, v-ar deranja să-mi arătați și mie un act de identitate? a spus Hind. Permisul?

— Nu ești obligat să i-l arăți, a zis Mama Z, privind-o drept în ochi pe agenta specială.

— Așa-i, a spus Hind. Nu sunteți.

— Nu mă deranjează. Thruff și-a scos de la spate portofelul, a tras un card din el și i l-a întins. E legitimația de la universitate. Permis de conducere nu

am. Paşaportul mi-e în geantă. Să-l aduc?

Hind l-a cercetat pe Thruff preţ de câteva clipe.

— Nu este nevoie.

I-a înapoiat cardul.

— Eram pe cale să mâncăm de prânz, a spus Mama Z.

— Bun atunci, a zis Jim. Mama Z, ai vrea matale s-o laşi pe doamna agentă specială să arunce un ochi pe dosare?

— Poate altcândva, a răspuns bătrâna.

Afară, pe când se întorceau la Cadillac pe alee, cei trei detectivi n-au scos un cuvânt. Jim deschidea drumul, mai agitat parcă, mai mânios decât ceilalţi doi. S-a oprit lângă maşină şi s-a întors către ei.

— E de rău. Aici e o chestie nasoală de tot.

— Amărâtul ăla de Thruff e vârât ca musca-n smântână, dar nu-l prea văd să omoare oameni, a zis Hind.

— Poate Mama Z e vrăjitoare şi, pac, bagă nişte hocus-pocus şi-l transformă pe Thruff în criminal, a sugerat Ed.

Jim s-a sprijinit de maşină şi a împuns cu vârful pantofului în pietriş.

— Ascultă-te numai. Cu câteva minute în urmă ne spuneai ce bătrânică simpatică e. Şi-acum o vezi mare preoteasă voodoo sau mai ştiu ce rahat.

— Păi… cam da.

Jim şi-a îndreptat privirea spre Hind.

— Ce vrei să faci?

— Să văd dacă necioplitul de şerif a scos ceva de la Fute-Vânt ăla, sau cum îi zice. Tu ce crezi?

— Trebuie să dau de Gertrude.

95

Agentul special șef de la Biroul Regional Sud-Est al FBI, Ajax Kinney, a debarcat dintr-un zbor comercial pe aeroportul Hessler-Noble Field, ceva mai la nord de Hattiesburg. A fost întâmpinat de alți câțiva agenți, sosiți de la filialele din Chicago, Dallas și Washington, D.C. Agentul din Dallas era un tip pe nume Hickory Spit, o legendă în cadrul Biroului doar fiindcă era cel mai în vârstă angajat din istoria Ministerului de Justiție. Născut în 1934, îi mai lipsea un pic să împlinească optzeci și cinci de ani. Era singurul agent în activitate care chiar lucrase cu J. Edgar Hoover. Texan de obârșie, devenise celebru pentru că se aflase în fruntea eforturilor FBI de a-l discredita pe Martin Luther King jr., ba chiar îi trimisese odată lui King o misivă în care îi sugera să se sinucidă. Era prezent alături de ceilalți, cu pălăria Stetson în cap, cizme de văcar în picioare și patul pistolului încrustat cu perle, în calitate de unic angajat al Biroului care fusese martor la un linșaj autentic. Mai era acolo și fiindcă așa îi ordonase președintele Statelor Unite, care îl considera un soi de erou. Spit credea că Hoover și Eisenhower fuseseră una și aceeași persoană, nu-i plăcea părul lui Kennedy, ura politica lui Johnson, îl îndrăgea pe Nixon, pretinsese mai demult că are un glonț cu numele lui Jimmy Carter pe el, îl suspecta pe Reagan, nu-i păsa de George H.W. Bush nici atâtica, îl investigase neoficial pe Clinton, îl considera pe George W. Bush parte a elitei intelectuale, aproape că făcuse infarct când fusese ales Barack Obama și era îndrăgostit de clovnul aflat momentan în post. Încă avea insignă și armă, chiar dacă abia se putea șterge singur la fund. Duhnea a căcat, a Aqua Velva și a brânză cu ardei iute. Îi mai rămăsese o singură rudă în viață, un fiu pe care îl abuzase sexual și care îl ura acum de departe, din altă țară. Clint Eastwood plănuia să facă un film despre viața și cariera lui.

Cei de la FBI își întinseseră tabăra la ultimele două etaje ale Hotelului Indigo. Și acolo stăteau îmbulziți cu toții, mâncând creveți prăjiți de la Popeye's, gogoși de la Krispy Kreme și chiftele de mălai despre care restaurantul hotelului pretindea că ar fi o specialitate locală celebră în

întreaga lume. În așteptarea agentei speciale Herberta Hind, îndurau puhoiul de teorii revărsat de Hickory Spit.

— Io vă zic, bă băieți, că astea toate a-nceput în Statele Unite hăt, pe vremea lu' Kennedy. Io eram acolo, la Dealey Plaza, atuncea-n douăjdoi noiembrie nouă sute șaizeci și trei. Ș-aud cum pușcă gloanțele. Opt a fost, nici mai mult, nici mai puțin. Cei mai mulți zice că trei. Da' sunt și unii care-a auzit opt, și are dreptate. Știți doar, pușca a italiană a lui Oswald avea șase gloanțe-n încărcător, așa că trebe să mai fi fost, cum dracului, înc-un trăgător. Numai trei cartușe goale s-a găsit, așa că de unde-a venit focurile de armă? Vă zic io, n-a fost de după nici un zid. Era la etaju' trei din clădirea Dal-Tex. Niște Pantere Negre s-a îmbrăcat ca îngrijitori. Se știe, bă băieți, că un om de serviciu colorat intră peste tot nebăgat în seamă. Panterele era atunci secreți și nu-i știa nimenea și era turbați de draci că Kennedy dădea-napoi de la ce le promisese el ca să primească voturile negrilor. Nimenea nu mai vorbește de astea. Orișicât, Oswald n-a tras nici un căcat de glonț. Rușii era mână-n mână cu negrii, da' Lee Harvey nu știa. El credea că-i în slujbă la rusnaci. Și i-a dat gloanțe oarbe. Bă băieți, vă dați seama ce surpriză când n-a nimerit nimica? Orișicât, Panterele n-a dispărut. A ieșit c-o versiune publică pe la finele anilor șaizeci, da-s tot secreți ca naiba și ei a-nceput războiu' ăsta rasial care-l știam toți că vine.

— Dar cum fac asta, Hick? a întrebat cineva. Să omoare oameni și să dispară. Cum se face așa ceva?

Hickory Spit și-a aruncat privirea pe geam.

— Antrenamente ninja. Gălbejiții de japonezi i-a învățat pe Pantere-n tot timpu' ăsta. Ați văzut doară, bă băieți, câte Pantere se dădea-n bărci cu cartea aia, *Arta războiului*, de Sonny ăla.

— Adică Sun Tzu, a zis un alt agent.

— Și-i chinez, s-a auzit dinspre altul.

— Zici de parcă ar fi vreo diferență, a zis Hickory Spit. Cioroii ăștia-i fantome.

— Așa să fie? a rostit din cadrul ușii agenta specială Hind.

Ajax Kinney și-a îngropat fața în palme.

Hickory Spit s-a chircit un pic.

Jim și Ed se aflau în dreapta și-n stânga lui Hind.

— Mai povestește-mi de cioroii ăștia fantomă, a cerut Hind pășind spre bătrânul din capul mesei.

— Da’ cine ești? a vrut să afle Hickory Spit.

— Sunt agenta specială Herberta Hind. Conduc investigația asta. Tu cine și ce rahat mai ești?

— Agent special H-h-h… Hickory Spit, din D-d-d-Dallas.

— Încântată de cunoștință. Acum ia loc acolo, și gura mică.

— Președintele l-a vrut aici, a zis Kinney.

— Păi, sigur că da.

— Ce ai să ne împărtășești? a întrebat-o Kinney.

Hind s-a uitat la chipurile bărbaților albi și s-a oprit îndelung cu privirea asupra pieii veștede a lui Hickory Spit.

— Nu avem nimic de raportat, a zis. Ancheta este în desfășurare și nu am făcut suficiente legături cât să conturăm o teorie.

— Asta înțeleg, dar ești aici ca să ne spui despre legăturile astea, a zis Kinney.

— Mda, care-i treaba cu legăturile? a zis Hickory Spit.

— Gura, s-a stropșit Hind, apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit.

Ed și Jim s-au ținut după ea.

În ascensor, Jim a zis:

— Cum spun puștii din ziua de azi?

— A fost mega-țeapăn, a replicat Ed.

— Foarte amuzant, a spus Hind.

— Ce te-a apucat?

— M-am uitat, așa, la mutrele lor brânzoase și m-au luat dracii. Hickory-rahat-scuipat. Dă-i în mă-sa pe toți. Stau la grămadă într-o cameră și așteaptă să le dăm noi permisiunea să împuște pe vreunul. Și știți doar pe cine se gândesc ei să împuște.

Au ieșit din lift și s-au întors cu fața spre ușile care se închideau.

— N-am găsit o adresă pentru Gertrude Penstock, a spus Jim. Bistroul a angajat-o cu numele de Dixie Foster și adresa e falsă, la fel și codul numeric personal.

— Crezi deci că a luat-o la picior? a zis Hind.

— Cumva… parcă n-aș crede.

— Eu aș lua-o din loc, a zis Ed.

— Mă întorc la Mama Z, a spus Jim.

Hind a încuviințat din cap.

— Ne ducem toți, să ne-ncercăm norocul cu Hobsinger.

Înapoi în sala de conferințe A:

— V-am povestit vreodată, bă băieți, ce linșare am văzut io în patrușșase? Unșpe anișori aveam. Tătuca m-a sculat din somn și-a zis: „Haide“, voia să-mi arate ceva. Ne-am suit în camioneta lui hodorogită și-am trecut pe lângă sondele de țiței. Tătuca era petrolist încercat, stingea focuri la sonde. Bă băieți, ați văzut filmu' ăla cu John Wayne? Păi, filmu-i bazat pe tătuca. Avea și păr roșcat. Arăta de zici că i-a luat afurisitu' de păr foc. Orișicât, am mers cu mașina încolo și-am văzut niște oameni care târa un negru de funie din cocioabă și, vă zic io, băiatu' ăla răcnea și arunca din picioare. N-are pic de coloană băieții ăștia. Zicea că n-a făcut el nimica din ce ziceau ei, așa că l-am întrebat pe tătuca ce făcuse și mi-a spus că negroteiu' i-a zis salutare unei fete albe, în față la farmacie. Chiar la farmacia de unde-și lua fata produse de igienă femeiască. Io, bă băieți, normal că nu știam nimica de din astea atuncea, da' știam că-i de rău. Ce-avea să urmeze? Asta voia tătuca să știe. A zis că băieții tuciurii ar da toată creația peste cap dacă s-ar apuca, așa, să le dea binețe fetelor albe, și cât ai bate din palme te-ai trezi numa' cu țânci jumate-jumate târându-se prin tot locu' și-ar fi sfârșitu' pentru omu' alb, garantat. Eram în mijloc de câmp, da' nu era acolo decât un copac și le era la toți limpede că nici o ramură de-a lu' prăpăditu' ăla nu l-ar ține pe colorat destul cât să-l sugrume ori să-i rupă gâtu' ori ce te mai omoară când ești spânzurat. Da' după aceea băiatu' negru s-a îndreptat de umeri și nu s-a mai zbătut. S-a uitat pe rând, așa, în ochi la toți, și-a proptit privirea-n Fabric White, care era șefu' la poteră, și-a zis, tare și lămurit: „Gunoaielor, nu mă puteț' voi ridica-n ștreang. Că mi-i ridicată deja. Întreab-o pe nevastă-ta.“ Fabric s-a făcut ca sfecla de roș și-a făcut un pas și l-a izbit în pântece cu patu' puștii. Și cioara abia de s-a-ncovoiat nițel. „Și pe mămică-ta s-o întrebi.“ Fabric bocea de-acu' și nimenea n-a scos un cuvânt. Și băiatu', bă băieți, s-a uitat la altu' și la altu' și tot așa, și-a tot zis: „Întreabă-ți femeia. Întreab-o pe maică-ta. Întreab-o pe fiică-ta.“ Mă jur, băieții s-a făcut foc și pară și-a încercat să-l omoare cu pietre. Da' dacă l-o fi durut, nu s-a dat pe față. După aia a-nceput cu puștile, da' fi'ncă stătea toți în cerc, n-a făcut decât să se-mpuște unii pe ceilalți. La urmă, băiatu' negru se lasă-n genunchi, cu sânge curgând pe la colțurile gurii, și zice: „O să mor acu' o bucată. Da' mă întorc. Ne-ntoarcem toț'.“

În sala de conferințe s-a lăsat o tăcere de moarte. Bărbații albi s-au făcut pământii.

— Ăsta-i războiu’ ce-l avem.

Și chiar acolo, în sala de conferințe A de la al patrulea etaj al Hotelului Indigo din Hattiesburg, Mississippi, Hickory Stonewall Spit a părut să sufere un atac cerebral și a amuțit.

Ajax Kinney nu s-a clintit din scaun.

— E mort?

Agentul din Chicago a întins mâna spre gâtul lui și i-a luat pulsul. A confirmat cu o înclinare a capului.

Kinney s-a uitat pe geam.

— Slavă Domnului.

96

Nu mai auzeau, cu toții, decât țipătul. Nici sirena alarmei nu se mai auzea de la țipăt. Agenții de la Pază și Protecție au dat fuga cu armele lor Heckler & Koch MP5 și cu pistoalele-mitralieră FNP90 proptite în umăr, pregătite. Au gonit pe culoarele aripii de vest a Casei Albe, unii către Biroul Oval și alții către Sala Roosevelt. Alerta îi chemase pe toți agenții prezenți la post. Vreo doi încă purtau coifuri țuguiate de petrecere, de la o onomastică ținută alături, în restaurantul Marinei Militare. Reginald „Mistrețul din Arkansas“ Reynolds, fost senator de Alabama și nu de Arkansas, în pofida numelui, devenise acum ex-secretar al Trezoreriei, ex fiindcă zăcea mort pe masa dreptunghiulară din centrul Sălii Roosevelt. Toracele îi era un amestec însângerat.

Președintele se pitula sub masa de lucru din Biroul Oval. Gărzile de corp au umplut încăperea, cu fețele îndreptate spre uși și ferestre, iar vicepreședintele a încercat să-l scoată pe președinte din ascunziș.

— Toți oamenii noștri înarmați sunt acum în cameră, a zis vicepreședintele. Nu poate intra nimeni.

— Ai auzit țipătul? Cel mai tare țipăt pe care l-a auzit vreodată cineva. Nu ți-ar veni a crede ce tare a fost țipătul ăla.

— Da, domnule, dar acum puteți ieși în siguranță.

— M-am blocat. Să dea dracii, m-am înțepenit aici. Am genunchii înfipți în stomac. Adu pe cineva să mă ajute, păcălici cu păr alb ce ești.

Vicepreședintele a făcut semn unor agenți să vină în ajutor.

Pistolul automat al unuia i-a alunecat de pe umăr pe lângă fața președintelui.

Președintele a răcnit:

— Măi omule, dă-o în mă-sa, dacă se descarcă chestia aia cumva? N-ai de unde ști. Mai întâi, aflu că jegoșii ăștia merg mai departe cu demersurile pentru suspendarea mea, și acum asta. Cine a țipat așa? Tot blocat sunt. Să-mi bag, mi-am prins părul în ceva.

— E gumă, domnule președinte, a zis un agent.

Președintele a întins un deget scurt către vicepreședinte.

— Iarăși te-ai așezat pe fotoliul meu. De nu te prind eu odată și-odată… Afurisitule.

Un alt agent s-a lăsat într-un genunchi alături de el.

— Domnule președinte, secretarul Reynolds a murit.

— Și ce, futu-i? Scoateți-mă de aici. Cineva să-mi sune frizerul. Guma s-a întins peste tot. Și-a adulmecat degetele. Aromă de Fruct Zemos. A întins iarăși degetul spre vicepreședinte: Tu ai fost. Aromă împuțită de Fruct Zemos.

Bărbații l-au ridicat în picioare.

— Reynolds a fost ucis, domnule președinte, a spus agentul.

Președintele a dat să se întoarcă sub birou.

— L-am prins pe asasin.

— Aa, ce bine. Președintele și-a îndreptat ținuta și a încercat să-și apese în jos părul. Ce bine. Aduceți-mi elicopterul regal, trebuie să plec la Camp David.

— Domnule președinte, tocmai s-a comis o crimă în clădire. Un timp trebuie să mai rămânem cu toții aici. Nu știm dacă nu mai există atacatori în proximitate.

— Ce?

— Testiculele domnului secretar Reynolds au fost secționate.

— Sec… ce?

— Făptașul este un bărbat de culoare, care e mort și el. În mod ciudat, pare să fi fost mort de ceva timp.

— Coaie tăiate? Asta nu-i de bine. Președintele a început să numere personalul de securitate din încăpere. Încuiați ușile, a ordonat apoi.

— Sunt încuiate, a zis vicepreședintele.

— Gura, musiu Fruct Zemos.

— Domnule președinte, prima-doamnă este în siguranță.

— Cine?

— Soția dumneavoastră.

— Aa, Melanie.

— Melania, domnule președinte.

— Mda, în fine. Cum de-a ajuns aici criminalul? Locul ăsta ar trebui să fie cel mai protejat de pe pământ. Cum, omule, cum?

— Nu știm, domnule președinte.

— Gata, acum pe loc să mă duceți în nenorocitul de buncăr. Vreau în buncăr la mine. Unde-i ministrul răspunzător cu locuințele și alte alea? Că el e negru. El l-a omorât pe ăla, cum îi zice?

— Nu, domnule. Bărbatul nu a fost deocamdată identificat. Agentul a dus degetul la ureche, ascultând ceva ce i se comunica în cască. Zona este securizată, domnule președinte.

— Chemați armata. Înconjurați locul ăsta afurisit.

— Domnule președinte, zona este securizată.

— Vreau să vină aici armata mea, acum!

97

Băieţandri cu feţe palide din Terre Haute, Greencastle, New Castle şi Muncie păşeau legănat pe străzile din Indianapolis. Aveau pe umeri puşti M16A2 rablagite, care nu trăseseră nicicând mai mult de şase cartuşe într-o singură zi. Se îmbrăcaseră cu uniforme nisipii care mai degrabă le iluminau prezenţa decât le-o camuflau. Nu aveau idee ce caută ori ce păzesc. Cei cu funcţii publice se ţineau pe cât posibil departe de străzi, la fel ca majoritatea albilor. Unele prăvălii se închiseseră, altele tocmai îşi instalau interfoane la intrare. Negrii rămâneau în mare parte în case din pricina băieţilor albi care se perindau cu puşti pe stradă.

Ziarele şi televiziunile încercau să lege între ele incidentele violente petrecute în întreaga ţară. Fox News numea situaţia „război rasial, şi cu asta, basta“. Numărul victimelor se ridica la douăzeci şi cinci de albi. Scorul ajunsese douăzeci şi cinci la cinci. Era, vezi bine, vorba despre o conspiraţie a negrilor şi asiaticilor, cu resorturi secrete, complexe şi bine organizate. Mişunau spioni peste tot. Nimeni nu era demn de încredere. Cum de intrase negrul acela în Casa Albă, să-l omoare pe Reynolds Mistreţul? Îi ajutaseră din interior, altfel cum? Personalul de serviciu al Casei Albe fusese reţinut şi transportat într-o tabără improvizată, în mijlocul parcului învecinat cu reşedinţa.

În Michigan, în Upper Peninsula, pe Drummond Island, mai mulţi lideri ai unor variate facţiuni de supremaţişti albi s-au întâlnit să coacă o strategie. La război aveau să se ducă, da, însă unde, cum şi cu cine? Au hotărât în unanimitate că era nevoie să lovească acum, imediat şi pe nepusă masă, dar unde şi cu ce fel de armament?

Dempsey Hauser, comandantul suprem al Legiunii Puterea Albilor din Vestul Mijlociu, prezida întrunirea deoarece la cabana lui de pescuit se adunaseră.

— Oameni buni, ne-am gândit mereu că noi vom da prima lovitură în acest război pe care-l aşteptam de mult. Dar e clar că am întârziat, prea ne-am relaxat cu televiziunea noastră prin cablu şi telefoanele mobile şi câte alte jucării cu care ne-au infectat comuniştii. Nici nu i-am văzut măcar pe

negrotei, pe chinezoi și pe japonezi cum se adună laolaltă. Nu ne putem lăsa America pe mâna lor. Sunteți cu mine?

Ham. Ham. Ham.

— Știu că avem depozite destule cu arme și muniții. Fiindcă la asta suntem noi buni, la adunat puști și gloanțe și chestii care fac bum. Dar ne trebuie musai un plan dacă e să câștigăm chestia asta. Inamicul are, din cât se vede. Ne-au luat-o înainte. Se poate lua cuvântul, liber, despre ce avem de făcut în continuare.

— Zicea tătuța c-ar' să vie și ziua de azi, a spus Kyle-Lindsey Beet din Tuscaloosa, Alabama. A fost Mare Șarpe al Frăției Reînviate a Protectorilor Albi. Mi-a mai zis tătuța să vă cer iertare, băieți, că n-a scăpat de mai mulți negrotei când a avut prileju'.

— Cum se simte? a întrebat cineva.

— A făcut Alhammer d-ăla acu' și nu prea mai știe câte urechi are, da' are momentele lui. Ține minte toate scorurile la meciurile din Alabama din vremea lu' Bear Bryant, de dinainte de negrotei, da' la fund nu se poate șterge singur.

— Nu făcea el asta nici înainte de Alzheimer, s-a auzit din spatele încăperii.

— Du-te-n mă-ta, a zis Beet.

— Gata, liniște, a spus Hauser.

Larry LaChemise s-a ridicat în picioare.

— Mda, avem chintale dă puști și mii dă cartușe, ba și grenade încă, da' prea mulți oameni n-avem. Zic s-angajăm o firmă dă publicitate ca să mai facem rost de membri. Să facem o campanie. Reclame pe Fox, la emisiunea lu' Hannity ăla.

— Stai jos, Larry, a zis Hauser. N-avem genul ăla de timp. Acum trebuie să atacăm!

LaChemise și-a pironit privirea în dușumele.

— Nu știu dă voi cum e, fârtați, da' eu pot trage numai cu două arme deodată.

— Larry are dreptate cu asta, a zis un bărbat din spate. Suntem cinșpe aici și toți avem cam zece oameni în grupurile noastre, deci cât iese, nouăzeci de oameni de toți? Două arme de om face o sută șaizeci de arme, și asta nu-i chiar mare putere de foc. Cred că-s la ciori cu miile.

— Cu milioanele, fraiere, a zis altul. Din ce gaură ai ieșit?

— Din Utah, boule. Tu de unde pula mea ai răsărit?

— OK, calmați-vă, a spus Hauser.

O piatră a trecut prin fereastra din spatele lui Hauser. S-a ferit. O alta, un bolovan, a aterizat la un metru de el.

— Ce morții și răniții mă-sii? a țipat LaChemise.

Bărbații s-a retras în grabă către peretele pe care era întins drapelul confederat.

A urmat o tăcere scurtă. Hauser a scâncit:

— Fiți gata, soldați.

Până să apuce vreunul să-și țuguie buzele subțiri și să fluiere primele note de chemare la arme din vechiul și clasicul „Dixie“, locul întrunirii s-a și umplut de negri morți, încrustați cu țărână și cu ochi goi ca de păpușă.

98

În vreme ce Jim pornea cu mașina către Parale, Hind și Ed puseseră să fie scos Chester Hobsinger din celulă și încătușat de o masă dintr-o cameră de interogatoriu. S-au uitat prin geam cum bărbatul se foia în legături, însă era limpede că nu încerca să se elibereze.

— Cred c-o să o fac pe gaborul cel bun, a zis Ed. Cum Hind îl privea fix, a simțit nevoia să adauge: Are sens, nu?

— Fiindcă e ironic ca o femeie s-o facă pe polițaiul cel rău? a întrebat ea.

— Nu, fiindcă-s eu băiat de treabă și tu ești, na, mai neagră-n cerul gurii. Fără supărare.

— Adică-s nasoală?

— Tu ai zis-o.

— Nu te contrazic.

— Hai să ne apucăm de treabă.

S-au dus în încăperea unde se afla Hobsinger și s-au așezat de cealaltă parte a mesei.

— Se poartă bine cu dumneata, domnule Hobsinger? a întrebat Ed. Chester, pot să-ți zic Chester?

— Sigur.

— Eu sunt Ed.

Hobsinger s-a uitat la Hind.

— Agenta specială Hind, s-a prezentat ea.

— Zi-ne de camionul ăla, Chester, a spus Ed. Cât ai lucrat pentru compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1?

Hobsinger n-a răspuns.

— Cum ai ajuns să dispari așa, cu tot cu remorcă? Ai fost atacat pe autostradă? Nu suport când se întâmplă asta. Mergi liniștit, cu un camion plin de răposați, și odată sare cineva din tufe și-ți jefuiește mașina. Ai mai făcut drumuri pentru Furnizorii de Cadavre, sau ăla era primul? a întrebat Ed.

Nici o vorbă de la Hobsinger.

Hind s-a aplecat în față și și-a lăsat cotul pe tăblie.

— Domnule Hobsinger, aș vrea să știi că ești într-un ditai maldărul de căcat. Ești conectat cu omoruri care pot fi încadrate drept delicte rasiale; poate chiar terorism. Înțelegi ramificațiile? Asta înseamnă că te putem ține la zdup mult timp, până ce ne dăm seama ce-i de făcut cu tine.

Hobsinger s-a uitat la Ed.

Ed a ridicat din umeri.

— Eu n-aș vrea asta. Dar ai legătură cu omorurile alea. Aș vrea să înțeleg, ca să te pot ajuta. Știm că i-ai tăiat testiculele lui Milam.

— Ce?

— Ți-am găsit ADN-ul pe coaiele omului, a zis Ed.

— Imposibil.

— Mai știm și că tu i-ai tăiat degetele lui Bryant și i le-ai băgat în gură, a spus Hind.

— Nu avea nici un deget în gură.

— Întocmai, domnule Hobsinger, a zis Hind.

— Băga-mi-aș.

99

Jim a primit de la Ed un telefon care îl înștiința că Chester Hobsinger dezvăluise adresa unei case în care se trăseseră la adăpost membrii grupului său, unde era probabil să se afle și Gertrude. Urmând indicațiile primite, a executat numeroase viraje pe drumeagurile neasfaltate până a ajuns în fața unei case mari, dar părăginite, în stil vagon, tipică pentru regiune, cocoțată pe niște piloni de cărămidă. O verandă cu aspect nesigur cuprindea părțile din față și de nord ale construcției. Nu se vedea nici țipenie. Dacă avuseseră dreptate și oamenii respectivi erau implicați în omoruri, atunci nu era deloc exclus să fie periculoși. Și-a scos din toc pistolul, a desprins încărcătorul, l-a verificat, l-a bătut de încheieturile degetelor și l-a reintrodus în armă. Abia trecuse de amiază și era arșiță; simțea cum mașina se transformă în cuptor. Și-a lăsat sacoul pe banchetă și a pornit spre casă.

A pășit peste prima treaptă crăpată a verandei doar pentru a nimeri peste o a doua cu scârțâit zgomotos, încredințându-se astfel că orice lighioană de prin împrejurimi aflase de sosirea lui. Și-a imaginat încăperile casei pline cu stârvuri de la compania Furnizorii de Cadavre Nr. 1 din Chicago. Și-a imaginat leșurile mișcând, mădulare moarte pășind ritmic. S-a ținut departe de pragul ușii și a împins grijuliu cadrul cu plasă, izbutind însă și de această dată să-și facă anunțată prezența. După acel pas și după ușa de plasă nu mai rămânea loc de surprize, așa că a apăsat clanța și a dat buzna înăuntru. Nu era nici un cadavru prezent, era însă Gertrude, pe un scaun așezat în mijlocul încăperii.

— Domnișoară Penstock.

— Domnule detectiv special Davis.

Jim s-a uitat prin cameră și în lungul holului care ducea către ușa din dos. A ciulit urechea, dar nu a auzit nimic. Camera era mobilată confortabil, bine întreținută, curată. Valuri de pânză subțire se ondulau deasupra, în stil hippy, îndulcind lumina albă și strălucitoare a becului.

— Mai e cineva aici?

— Nu. Toată lumea e plecată pe pustii.

Jim a dat din cap înțelegător. A lut de după sofa încă un scaun și l-a așezat înaintea lui Gertrude.

— Ce-ar fi să stau și eu aici?

— Te rog.

I-a cercetat chipul. Cunoștea expresia aceea prea bine, i-o mai văzuse de multe ori. Încerca să pară degajată atunci când nu era cazul.

— Deci, Dixie, Gertrude, Luptătoare cu Mantie, cum ți-o mai spune, ai făcut de la început parte din asta?

— Numele meu chiar e Gertrude.

— Penstock?

— Harvey.

— Ești rudă cu Mama Z?

— Nu.

— Nu te-aș fi suspectat deloc dacă nu m-ai fi mințit, a zis Jim. Minciuna are picioare scurte.

— Să mă suspectezi? Pentru ce?

— Păi… asta am venit să ne dăm seama, așa-i? De ce nu-mi spui de ce-ar avea amicii tăi nevoie să-și ia atât de grabnic tălpășița?

Fără să răspundă, Gertrude s-a uitat pe lângă Jim, pe fereastră.

— Vorbesc toți despre genocide care se întâmplă prin lumea largă, dar când omorul e lent și întins pe mai bine de o sută de ani, nu bagă nimeni de seamă. Acolo unde nu sunt gropi comune nu observă nimeni nimic. Indignarea americană e întotdeauna de ochii lumii. Vine cu termen de garanție. Dacă volumul ăla al lui Griffin s-ar fi numit *Lințat ca mine*, în loc de *Negru ca mine*, poate că America ar fi ridicat privirea de la cină ori de la meciul de baseball sau de la ce mai face acum. Twitter?

— Ai stat aici și ți-ai repetat discursul?

— Cam așa ceva.

— Ai omorât oameni?

— Depinde ce înțelegi prin oameni.

— Nu ține de mine să decid. L-ai… Ai fost implicată în uciderea lui Wheat Bryant? Jim și-a privit pistolul țeapăn în mână și, simțind un moment de jenă, l-a ascuns vederii. Ai asistat la omorârea lui?

— Nu am fost.

— Ai fost implicată în plănuirea uciderii lui? Să reformulăm: ai asistat la activitățile de planificare a uciderii lui?

— Îți zic numai atât: niște cunoscuți de-ai mei au fost implicați în cele trei uciderи și asta e tot. Nu că trei ar fi puțini, dar atât. Trei.

— Și eu ar trebui să cred că o femeie de o sută de ani este capul unei secte de asasini?

Gertrude nu a replicat.

— Povestește-mi despre Mama Z.

— Ce știi despre ea este adevărat.

— Cele trei crime – Wheat Bryant, Junior Junior Bryant și Carolyn Bryant.

Gertrude a scuturat din cap.

— Bătrâna nu. N-am făcut decât să-i punem un cadavru în cameră. O decizie de ultim moment.

— Atunci, numărul trei?

— Milam cel din Chicago. Asta-i. Prin celelalte părți n-avem idee ce se întâmplă. Jur. Casa Albă, serios? Cine poate face așa ceva?

Gertrude și-a apucat o mână cu cealaltă, fiindcă tremura.

Telefonul lui Jim a început să sune. A răspuns.

— Am ajuns la casă și nu e nimeni aici. A fost cineva, dar acum e pustiu. O să arunc un ochi prin zonă. Revin eu cu un telefon.

Și-a pus mobilul la loc în buzunar.

— Era Ed. Partenerul și prietenul meu cel mai bun, și tocmai l-am mințit.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi, doar nu îndruga rahaturi. Mama Z e în spatele a toate astea?

— Da.

— Albul, Hobsinger, cum a ajuns băgat?

— E stră-strănepotul Mamei Z. Tatăl lui, negru, a fost omorât de KKK pentru că a avut de-a face cu bunica lui cea albă.

— Câți sunteți de toți?

— Șaisprezece, fără s-o punem la socoteală pe Mama Z.

Jim s-a ridicat și s-a dus la fereastră, s-a uitat la mașină.

— Mai e ceva la mijloc, asta-i al dracului de sigur.

— Mă lași să plec? De asta ai mințit?

— Vreau să stau de vorbă cu Mama Z. Și ea e fugară?

— A, nu. Mama Z n-ar fugi.

S-a auzit un țăcănit puternic, lumina de deasupra a dat să se stingă și prin încăpere s-au răspândit zumzete și vibrații. Jim a întrebat-o din ochi.

— Cred că e congelatorul.

100

Nu erau trupe destule. Colfax, Louisiana. Omaha, Nebraska. Tulsa, Oklahoma. Chicago, Illinois. Treizeci și cinci de victime în rândul albilor. Panică pe străzi. Rosewood, Florida. O ceată de negri cu ochi morți au lăsat în urmă șase albi morți. Guvernatorul Floridei a cerut populației să rămână calmă. La scurt timp, a fost găsit mort în baia biroului său. Detroit, Michigan. Springfield, Illinois. East St. Louis, Illinois. Bărbați de culoare mărșăluiau prin secții de poliție, lăsând moarte în urmă. Armata a fost alertată, poziționată în jurul Casei Albe și al Capitoliului. Longview, Texas. Un întreg orășel dat morții. Wounded Knee, Dakota de Sud. Membrii tribului Lakota i-au numit Stafii Dansatoare. Albii au rupt-o la fugă. Treisprezece decedați în Black Hills. Elaine, Arkansas. Sânge pretutindeni. Rock Springs, Wyoming. Douăzeci de chinezi nu s-au sinchisit de forțele de ordine și au străbătut orașul, îndreptându-se spre Rawlins și Laramie. În metropola New York, un polițist gras a împușcat un tânăr de culoare în Central Park doar pentru a descoperi că-l așteaptă lângă mașină niște negri plini de țărână.

101

Era o unitate frigorifică mobilă fabricată de General Electric. Gertrude a tras de maneta ușii grele. Jim, instinctiv, și-a scos arma din toc.

— Mai e cineva? a întrebat.

— Într-un fel, a zis Gertrude.

Când a deschis ușa, aerul rece a dat buzna afară. A apăsat un comutator și s-a aprins lumina.

Erau acolo rafturi pline cu mezeluri ambalate, șuncă, pastramă de curcan și cârnați. Mai erau și oameni atârnând de tavan, vârâți în saci. Jim n-a văzut fețe, nici măcar membre, doar niște siluete cu contur uman.

— Din remorca furată.

— Da. Plănuiam să mai obținem. Ea s-a oprit, dându-și seama că făcea o mărturisire în toată regula. Peste câteva clipe, a urmat: Dar apoi au început să se întâmple celelalte chestii. Criminali la indigo?

Jim a strâns din umeri. A împins un sac cu țeava pistolului și i-a urmărit legănarea.

— Faza asta nici nu mă mai bagă în sperieți.

— Mie mi-e frică, a zis Gertrude. E ca și cum am declanșat ceva.

Ușa cea mare s-a trântit cu zgomot în spate, închizându-se. Jim și Gertrude s-au răsucit pe călcâie, numai ca să audă cum se bloca încuietoarea.

— Nu-i a bună, a zis Jim.

Gertrude a fugit la ușă, a încercat clanța. S-a întors spre el.

— N-am știut că e cineva acolo. Jur.

Detectivul a scos telefonul. Nu avea semnal.

— Ce ne facem?

— Habar n-am. De tras în ea nu pot trage.

— Poate sunt ceva scule pe-aici, a zis Gertrude, scanând rafturile cu privirea.

Jim a măsurat din ochi ușa.

— Ar prinde bine un levier.

— Ce zici de o șurubelniță mare?

— S-ar putea să meargă, a zis el luând șurubelnița. OK, cum propui să acționăm? Nu-s chiar îndemânatic de felul meu.

Gertrude a luat înapoi șurubelnița și a încercat s-o împingă între încuietoare și cadrul ușii. Jim a ajutat-o să apese. Nimic.

— M-am congelat aicea, a bombănit el.

— E un congelator.

102

Florence, Carolina de Sud. Macon, Georgia. Hope Mills, Carolina de Nord. Selma, Alabama. Shelbyville, Tennessee. Blue Ash, Ohio. Bedford, Indiana. Muscle Shoals, Alabama. Irmo, Carolina de Sud. Orangeburg, Carolina de Sud. Los Angeles, California. Jackson, Mississippi. Benton, Arkansas. Lexington, Nebraska. New York, New York. Rolla, Missouri. Perth Amboy, New Jersey. Elsmere, Delaware. Tarrytown, New York. Grafton, North Dakota. Oxford, Pennsylvania. Anne Arundel, Maryland. Otero, Colorado. Coos Bay, Oregon. Chester, Carolina de Sud. Petersburg, Virginia. Laurel, Delaware. Madison, Maryland. Beckley, West Virginia. Soddy-Daisy, Tennessee. Fort Mill, Carolina de Sud. Niceville, Florida. Slidell, Louisiana. Parale, Mississippi. DeSoto, Mississippi. Quitman, Mississippi. Elmore, Alabama. Jefferson, Alabama. Montgomery, Alabama. Henry, Alabama. Colbert, Alabama. Russell, Alabama. Coffee, Alabama. Clarke, Alabama. Laurens, Carolina de Sud. Greenwood, Carolina de Sud. Oconee, Carolina de Sud. Union, Carolina de Sud. Aiken, Carolina de Sud. York, Carolina de Sud. Abbeville, Carolina de Sud. Hampton, Carolina de Sud. Franklin, Mississippi. Lowndes, Mississippi. Leflore, Mississippi. Simpson, Mississippi. Jefferson, Mississippi. Washington, Mississippi. George, Mississippi. Monroe, Mississippi. Humphreys, Mississippi. Bolivar, Mississippi. Sunflower, Mississippi. Hinds, Mississippi. Newton, Mississippi. Copiah, Mississippi. Alcorn, Mississippi. Jefferson Davis, Mississippi. Panola, Mississippi. Clay, Mississippi. Lamar, Mississippi. Yazoo, Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi. Mississippi.

103

ȘTIRILE OREI

Președintele Statelor Unite:

Acum cinci sute de ani, îmi spun oamenii mei, și-s oameni buni, cunosc multe, și mă plac fiindcă și eu cunosc multe, îmi spun că pe-atunci verii din Europa i-au eliberat pe africani unii de alții. Din ce înțeleg, regii africani își vindeau copiii lor altor regi, iar noi ne-am trimis marina, cea mai bună marină din lume, să-i salveze. În ultimii doi ani ne-au preocupat infractorii și traficanții de droguri și violatorii care se strecoară peste granița noastră sudică, și am făcut pași mari, mai mult decât oricare alt președinte din istorie, pentru acoperirea găurilor, și-am construit un gard, nu-i așa? Un gard frumos, și avem o economie măreață, cea mai bună din istoria lumii. E ceva, nu-i așa? Dar a ieșit la iveală că adevărata amenințare, și eu am tot spus, dar cine să mă asculte pe moi, ăsta-i franțuzescul pentru „eu", m-au ascultat? Nu, nu m-au ascultat. Nu-i oribil cum s-au purtat cu mine? Președintele întregii țări, după cea mai mare victorie din istoria lumii, și fără nici un complot. Nici o cârdășie. Și nici o obstrucție. Dar eu spun, și am mai spus-o, că de negri trebuie să ne facem griji, și s-ar părea că și de chinezi și indieni, dar lucrul de căpătâi aici e că nu sunt albi, cum ar trebui să fie americanii. Redați-i Americii măreția. Ceva groaznic se întâmplă în orașele, pe străzile noastre. Americani albi de bună condiție sunt ținte ale violenței, uciși de animale. Voi pune capăt acestei stări de fapt. Credeți-mă. Creez o nouă divizie în Ministerul de Justiție, Agenția Populară pentru Impunerea Legii, să se ocupe de aceste delicte. Fac totodată apel și la baza mea, oameni de calitate, loiali, îi iubesc și mă iubesc, fac apel la ei să ia armele și să se ridice contra acestei gloate bezmetice. Tare mi-aș dori să-l descopăr pe liderul coloraților. I-aș trage un pumn în bot. Știți că aș face-o. Așa un pumn i-aș trage, și nu i-aș da pe neve, l-ar vedea cum vine. Poaff. Știu eu cum să mă descurc cu de-alde ăștia. Niște bandiți. Vajnicii noștri polițiști sunt acolo, în prima linie, în focul bătăliei, iar eu le port de

grijă. Le-am dat singura mărire de salariu de doisprezece ani încoace, așa că mă iubesc, iar eu îi iubesc pe ei. Pe cuvânt. N-ați mai văzut niciodată așa ceva. Dar ciorile ăstea au sărit calul și-au fugit din rezervație și-acum trebuie oprite. Voi face eu asta pentru voi, dar am nevoie de sprijinul vostru.

(duce palma la ureche și ascultă)

Nu am folosit cuvântul „cioară". N-aș rosti niciodată cuvântul cu „c". Sunt cea mai puțin rasistă persoană pe care ați cunoscut-o vreodată. Anumite surse de știri false vă vor spune că aș fi folosit cuvântul „cioară". Nu aș rosti niciodată cuvântul cu „c". Unii democrați și CNN-iști vă vor spune că am spus „cioară", dar n-am spus. Puteți să întrebați pe oricine e aici de față. Am spus eu „cioară"? Cioară, cioară, cioară. Înțeleg că se poate să fi sunat ca și cum aș fi zis-o. Eu am zis, de fapt, „ceară". Știți expresia, se folosește, când *umbli cu ceara vopsită*. Și-s niște oameni plini de culoare, nu-i așa? Și mă iubesc, au votat pentru mine cum n-au mai votat pentru nimeni vreodată. Nu am zis „cioară", n-aș zice în veci „cioară". Gura mea nici măcar nu poate forma cuvântul. Cioară. Cioară. Cioară. N-am spus asta. Nici o cârdășie.

ȘTIRILE MINUTULUI

Sosesc informări că liderul majorității din Senat ar fi fost asasinat. A fost descoperit într-o cameră de la Ritz-Carlton, în Georgetown, de o maseuză. Tânăra cu tatuaje a alergat pe scări și a intrat în holul recepției țipând că senatorul e plin de sânge, pare mort și e însoțit de iubitul lui de culoare. Din nou, din cauza isteriei femeii, nu este prea clar ce a vrut să spună. În momentul de față, este limpede doar faptul că liderul majorității din Senat a decedat.

Cum adică am fost întrerupt? Sunt președintele Statelor Unite, ce căcat. Nu-mi pasă că-i mort. Eu vorbeam. Când au pătruns? Mai că-i convingeam pe nenorociții ăștia de-aici să creadă că n-am spus „cioară". Ha, ha, ha. Sunt cel mai bun. Aș vinde castraveți grădinarului. Drăcie, aș putea să vând funie într-o casă de cioară spânzurată. Ce? Ne-am întors în direct. Nu am spus ce credeți voi că m-ați auzit chiar acum spunând.

105

Jim regreta că-și lăsase haina în mașină. S-a apropiat de ușă, încercându-și iarăși norocul cu telefonul, însă tot nu avea semnal. S-a uitat la Gertrude, care dârdâia alături de silueta unui bărbat gras și mort.

— De-aș avea aici haina, ți-aș da-o ție, i-a spus. E o măsură a cavalerismului zilelor noastre. Orice ar însemna asta.

Gertrude a încercat să zâmbească.

— Îmi pare așa de rău…

— Și ia zi, cine ne-ar încuia aici? a întrebat Jim.

Tânăra a scuturat din cap.

— Credeam că au plecat toți. Plecaseră toți.

— Trebuie să se poată ieși cumva.

— Mai avem, ca sculă, doar cheia asta ajustabilă.

Jim a simțit în palmă greutatea cheii, s-a zgâit la ea. S-a întors lângă ușă, gândindu-se să izbească în încuietoare. Unealta avea cam greutatea unui pistol.

— Mi-ar trebui un container mic. O pungă de plastic. Orice.

— Ce zici de un colț din ăla? a zis Gertrude arătând spre fundul unui sac de cadavre. Ai un cuțit la tine?

Jim i-a întins briceagul lui.

Iar ea a despicat sacul. Vaporii de condens, formolul ori cine știe ce altă substanță i-a udat degetele, făcând-o să se oprească îngrețoșată. S-a ridicat în picioare și s-a uitat iarăși în jur. Pe un raft de sus era un recipient cu soluție de curățat plite. L-a înhățat și i-a desfăcut capacul.

— E bun, a zis Jim.

A scos încărcătorul din pistol și a extras gloanțele. A folosit apoi cheia ca să desfacă plumbul din găoacea de alamă și a strâns praful de pușcă în borcanul de plastic.

— Înțeleg, a spus ea.

— Eu nu sunt așa de sigur, a zis Jim. Dar încercăm.

— Îmi pare rău, a zis iarăși Gertrude.

Jim a încercat să hâțâne broasca, s-o îndepărteze de cadrul ușii, însă i-a reușit doar o crăpătură de-un deget.

— Ce idee tâmpită, a mormăit. Dacă merge, fac cinste cu cina. Probabil o să-mi arunc mâna în aer. Dar n-are nimic, fiindcă acuși o să mă fac sloi de gheață.

— Încerci să fii amuzant?

— Mă descurc?

— Ești varză.

Jim a încercat să îndese cât mai bine pulberea, apoi s-a oprit.

— Fumezi?

— Niciodată n-am pus gura. De ce întrebi?

— Păcat. Nici eu nu-s fumător. N-am chibrituri.

— Aa.

— Mi-a mai rămas totuși un glonț. Aș putea încerca să aprind trăgându-l. Pe ăsta îl păstram pentru individul care ne-a închis aici.

— OK.

— Treci în spate, după morți.

Gertrude a făcut întocmai.

— De ce?

— Mai am un singur glonț, și ultima oară abia mi-am luat punctajul minim la poligon. Gata? O să bubuie, acoperă-ți urechile. A scos un șervețel folosit din buzunar, l-a rupt în două și și-a astupat urechile. Uite-așa, i-a zis.

Jim a apăsat pe trăgaci. A nimerit încuietoarea și i s-a părut că aude un ricoșeu, dar nu s-a întâmplat nimic. Făcuse o adâncitură, însă praful de pușcă nu se lăsase impresionat.

— Da, am lămurit-o. Îmi pare rău, Gertrude.

Ea a rămas tăcută.

— Oricât ar părea de nepotrivit și de lipsit de etică, sunt de părere că trebuie să ne transmitem unul altuia căldură corporală, a urmat el.

— Cred că e corect.

— Ce? a întrebat Jim. Că e nepotrivit, sau că trebuie să ne transmitem căldură?

— Amândouă.

S-au așezat pe o ladă, cu spinările lipite de ușă, și s-au cuprins în brațe.

106

La uşă s-a auzit zgomot. Clanţa s-a mişcat uşurel, s-a zguduit şi s-a oprit. Apoi a coborât, cu larma unei izbituri zdravene.

Jim a înălţat pistolul gol.

— Jim?

Era Ed.

— Fir-ar, aţi păţit ceva? a întrebat Hind.

Şi-a scos jacheta, a păşit spre Gertrude, i-a pus-o pe umeri.

Jim a încercat să stea drept. Ed l-a ajutat. La ieşirea din congelatorul îngheţat, în spatele lui Hind şi al lui Gertrude, Jim a apucat braţul colegului său.

— Aţi mai găsit pe cineva aici?

— Pe nimeni.

— E beznă, a zis Jim aruncând o privire pe geamul din capul scărilor. M-am oprit din uitat la ceas acum ceva vreme.

— Nu te prindeam la telefon, aşa că am pornit încoace cu maşina. Am văzut-o afară pe a ta. Dacă a fost cineva, acum nu mai este.

— Păi, cineva ne-a zăvorât acolo.

— Care-i mişcarea cu Gertrude? a vrut Ed să ştie.

— Te pun la curent. Ce se mai întâmplă prin lumea largă?

— Vai şi-amar, mă.

107

Cineva i-a spus „gloată“. Un reporter de la fața locului a folosit cuvântul „hoardă“. Un pastor evanghelic din districtul Jefferson, Mississippi, a numit-o „congregație“. Oricum i-ar fi zis, număra cel puțin cinci sute de corpuri, sporea permanent și nu se mai ferea. Congregația putea fi văzută urcând pe o culme și coborând apoi, ca o tornadă, panta. Și, ca o tornadă, distrugea o viață, lăsând alta, de lângă, nevătămată. Făcea larmă. Un geamăt care umplea văzduhul. „Sus“, șuiera. „Sus.“ Lăsa în urmă orășele devastate. Familiile jeleau. Familiile își comparau versiunile. Era de la vreme. „Sus.“ Era un nor. Era un front atmosferic, un front de aer mort. Supraviețuitorii relatau că în urma lui aerul părea îngroșat și îngreunat, stăruind aproape de sol ca o pâclă de gheață carbonică. Erau peste tot nori, în Alabama, în Arkansas, în Florida, părea înnorat peste tot. Norii se contopeau alcătuind nori și mai mari, iar gemetele se făceau tot mai gălăgioase cu fiecare pas, cu fiecare moarte. „Sus.“

108

Casa Mamei Z era complet cufundată în întuneric, dacă nu puneai la socoteală o pâlpâire minusculă dincolo de perdeaua camerei arhivelor. Jim și Ed s-au apropiat de ușa de la intrare. Hind și Gertrude au rămas lângă mașini. Ușa mare era larg deschisă. Cei doi și-au aprins lanternele și au pășit înăuntru. Se auzeau țăcănituri, ca de mașină de scris foarte veche, din altă odaie. Tocmai o apucau într-acolo, când Gertrude a dat buzna înăuntru.

Hind era în spatele ei.

— A fugit de lângă mine.

— Stai în urma noastră, atât, a zis Jim.

— Aia e o mașină de scris? a întrebat Hind.

Jim și Hind au pornit înainte spre camera arhivelor, au dat ușa de perete.

La capătul îndepărtat al mesei stătea Mama Z, cu o lumânare arzându-i dinainte. Alături de ea era Damon Thruff, ciocănind în tastele unei mașini de scris manuale. Ochii nu i se desprindeau de coala de hârtie.

— Luați loc, vă rog, i-a poftit Mama Z.

Cei patru s-au așezat la masă.

— Mama Z? a spus Gertrude.

— Mereu îi mai mult decât vezi, i-a replicat bătrâna.

— Damon?

— Are treabă.

— Ce face? a vrut Hind să știe.

Damon a tras o foaie din mașină și a depus-o deasupra unui teanc gros din dreapta lui, apoi a introdus o coală albă luată din teancul de pe stânga și și-a văzut de țăcănit.

— Scrie nume, a lămurit Mama Z. Câte unul odată. Câte unul pe rând. Toate numele.

— Nume, a zis Ed.

— Să-l opresc? a întrebat Mama Z.

Jim s-a uitat la Ed, apoi la Hind. Gertrude era vizibil încurcată. Erau și ei încurcați, și totuși nu tocmai.

— Să-l opresc? a întrebat încă o dată bătrâna.

Afară, în depărtare, prin aerul nopții, se deslușeau chiote înfundate: „Sus! Sus!“

— Să-l opresc?

[1] Diner („bistro“, „cantină“) se pronunță similar cu Dinah, care este nume propriu.

[2] Herbie Hind se pronunță în engleză la fel ca her behind, adică „fundul ei“.

[3] La motelul Lorraine a fost asasinat, în data de 4 aprilie 1968, Martin Luther King Jr.